"cogito ergo sum"

Mayıs 2020

HAYALET

Resimli Mecmua

sayı 34

#evdekal

SAĞLIKLI KAL!

Sokaktaki canlar için kapınızın önüne bir kap yemek ve su koymayı da unutma.

Popüler Gündem

Çizgi Romanlar

Babil Kütüphanesi

Dosya "BERCK"

ÖYKÜLER

KORKU

FANTASTİK

Bilim Kurgu

Seyehat Tefrika

Kitap Öneri İNCELEME

Oyun Öneri İNCELEME

Yeni Çıkan Kitaplar

Atilla Bilgen, Aynur Kulak, Bediha Yılmaz, Bünyamin Tan, Gaye Keskin,
Gülhan D Sevinç, Kasvet Ulu, Liza Çanakçı, Mehmet Berk Yaltırık,
Mehmet Kaan Sevinç, Mesut Ekener, Murat Yapıcıer, Müge Koçak, Ümit Kireççi, Yusuf Gürkan.

Hayalet
Mayıs 2020

Sayı: 34

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Editör
Atilla Bilgen

“ Yazar-Çizer Ekibi ”

Atilla Bilgen - Aynur Kulak

Bediha Yılmaz - Bünyamin Tan

Gaye Keskin - Gülhan D Sevinç

Kasvet Ulu -Liza Çanakçı

Mehmet Berk Yaltırık

Mehmet Kaan Sevinç - Mesut Ekener

Murat Yapıcıer - Müge Koçak

Ümit Kireççi - Yusuf Gürkan

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

"Sıkıldım". Bugünlerde hepimizin en fazla duyduğu ve kullandığı kelime. Korona'dan sıkıldık, evde oturmaktan sıkıldık, elimizden bir şey gelmemesine sıkıldık, her gece televizyonun karşısında vaka ve ölüm haberlerini izlemekten sıkıldık. Panik yok. Bu sadece bir süreç! Hiç şüphe yok ki bu zorlu günler geçecek ve bahar gelecek ülkeme. Yolu yok gelecek bahar ülkeme, gelecek! İşte o gün hep birlikte halaya duracağız, parka gideceğiz, arkadaşlarımızla buluşacağız, en sevdiğimiz restorana gidip yemek yiyeceğiz, sahile ineceğiz, bisiklet süreceğiz…

Hayallerimize kavuşacağımız o günlere dek lütfen **#EvindeKal**

Hayal'et Resimli Mecmua.

İçeri...

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

"Bilginlerin aydınlatamadığı toplumları şarlatanlar aldatır."

Marguis de Condorcet

KORONAVİRÜS SALGINI ÇİZGİ ROMAN OLDU.

Işın çizgi romanının ücretsiz dağıtılmasını arzu ettiğini ifade ederek, "Çizgi romandan bir şey kazanmak için yapmadım. Doktorlara, sağlık çalışanlarına bir katkım olsun istedim. Eğer bir sponsor çıkarsa kitabı 7'den 70'e herkese bedava dağıtsınlar" dedi

Adanalı Ressam Karikatürist Erbil Işın, dünya genelinde 200 binin üzerinde insanın ölümüne neden olan koronavirüsü çizdiği romanla anlattı.

Işın, tamamlamak üzere olduğu "Korona virüs" adlı çizgi romanının bastırılıp vatandaşlara ücretsiz dağıtılmasını istiyor.

Erbil Işın (60), koronavirüs nedeniyle evde kaldığı 1 ayda 32 sayfalık çizgi romanın 30 sayfasını hazırladı.

Işın çizgi romanının ücretsiz dağıtılmasını arzu ettiğini ifade ederek, "Çizgi romandan bir şey kazanmak için yapmadım. Doktorlara, sağlık çalışanlarına bir katkım olsun istedim.

Kendimi Doktor Gibi Gördüm

1 hafta içerisinde çizgi romanı tamamlayacağını belirten Işın, evde kaldığı dönemde tarihe belge bırakmak amacıyla romanı çizmeye başladığını anlatarak, "Koronavirüs, Türkiye'de görüldükten sonra sokağa çıkma kısıtlamaları başladı. Bende o sırada evde sıkıldım ve bir çizgi roman yapayım, tarihe kalsın diye düşündüm. Her akşam doktorlar çıkıyor dünyadan haberler veriyordu ben de kendimi bir nevi doktor gibi görmeye başlayıp oradan esinlendim" dedi.

Bedava Dağıtılsın.

Çizgi romanın içerisindeki bütün içeriklerin gerçek olduğunu vurgulayan Erbil Işın, "32 sayfa olarak hazırlayacağım çünkü çok uzun olursa okuyucu sıkılabilir. Çin'den başlayıp nasıl türediğini anlattım. Türkiye'nin yurt dışına yardım gönderdiği ülkelere değindim. Çizgi romandan bir şey kazanmak için yapmadım. Doktorlara, sağlık çalışanlarına bir katkım olsun istedim. Eğer bir sponsor çıkarsa kitabı 7'den 70'e herkese bedava dağıtsınlar" ifadelerini kullandı.İHA

Bünyamin Tan

Malkaralı Osman Nuri hakkında bilgimiz son derece kısıtlıdır. Yaptığımız araştırmalarda hayatıyla ilgili hiçbir bilgiye rastlayamıyoruz. İlginç olan 1926 yılında Türklerin Nat Pinkerton'u Kan Dökmez Remzi adlı bir polisiye serisi ve başkaca eserler de kaleme almış olmasına rağmen hakkında bilgi bulunmamaktadır.

Malkaralı Osman Nuri'den Cinai Bir Hikâye:

KATİLLER SALONU– AFYONLU ŞERBET

Malkaralı Osman Nuri hakkında bilgimiz son derece kısıtlıdır. Yaptığımız araştırmalarda hayatıyla ilgili hiçbir bilgiye rastlayamıyoruz. İlginç olan 1926 yılında Türklerin Nat Pinkerton'u Kan Dökmez Remzi adlı bir polisiye serisi ve başkaca eserler de kaleme almış olmasına rağmen hakkında bilgi bulunmamaktadır. Takma isim olma ihtimali de oldukça düşüktür. Zira Malkaralı Osman Nuri şeklinde üstelik bir mahalle aidiyet bildiren bir takma ad kullanma geleneği de yoktur. Edebiyatımızda hayatı ve şahsiyetiyle ilgili bilgi veya evrak bulunmayan başka birçok yazarımızı da göz önüne alırsak Oman Nuri, arşiv ve biyografi çalışmalarında zayıf olan yazınımızın kurbanıdır diyebiliriz. Yazarın makalemize konu edindiğimiz Katiller Salonu – Afyonlu Şerbet hikâyesi İstanbul'da nefaset matbaasında basılmıştır. Rumi 1330 / miladi 1915 tarihinde yayınlanmış olup 29 sayfadan oluşmaktadır. Cemiyet Kütübhanesi'nin yayını olarak basılmıştır. Bu yayınevi, Fakabasmaz Zihni başta olmak üzere 1920'li yıllarda birçok polisiye serisinin ve eserinin yayıncısıydı. Hikâyemizde İffet ve Nedime isimli iki kız kardeşin, azılı bir grup katilin elinden masum insanları kurtarma serüveni anlatılmaktadır. Olayda mekân İstanbul olup Ortaköy, Beşiktaş, Galata, Beyoğlu, Beyazıt, Babıali gibi semtlerde olayların cereyan ettiğini görürüz. Hikâyede klasik Türk filmlerindeki 'tesadüf' olgusunun önemli bir yer tuttuğunu görmek mümkün. Hatta yer yer okurken eski bir Türk filmi izliyormuş hissine dahi kapılabilirsiniz.

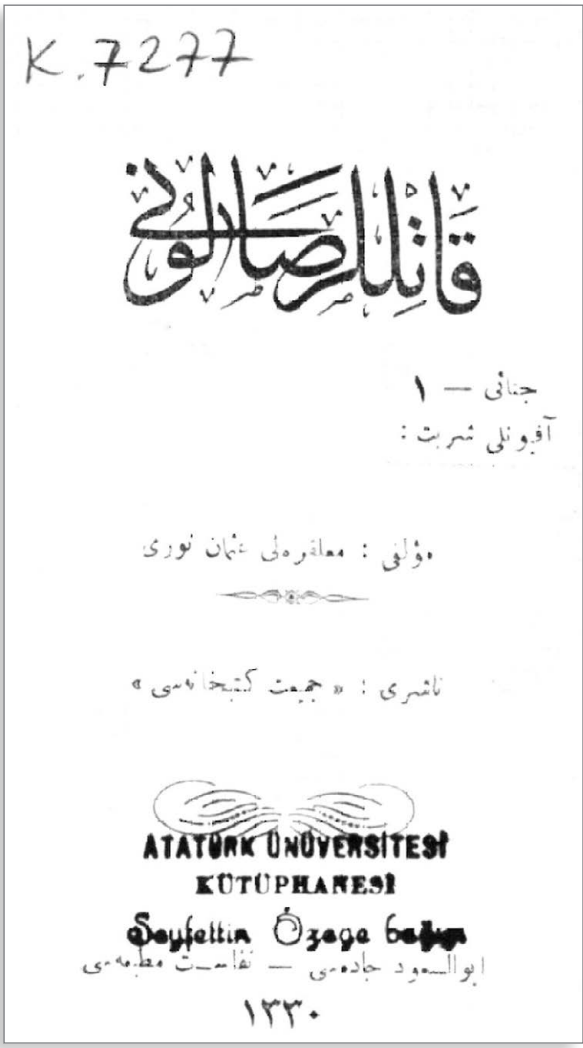

Kitap Kapağı

Katiller Salonu

Bir yaz günü idi. Boğaziçi'ne giden vapurlardan birisi, köprüye yanaşıyordu. Acı bir düdük sedası, bilet mevkiine koşanların izdihamına sebep oldu. 'Aman vapur kalkacak!' diye bağıranlar telaşla geçenler, hep o günkü ufak seyahatin, bir dakikalık sükûnetine tahammül edemiyordu. Bilet tevzi eden *(dağıtan)* memur, o derece acele ettiği halde yine karşısında biriken halkın bu sabırsızlığına (4) mukabelede bulunmadan *(karşılık vermeden)* vazifesini ifaya çalışıyordu. Birer ikişer çekilmeğe başladılar. Vapur da hareket ediyordu. Deniz, sath-ı lacivedisinde *(lacivert yüzünde)* yuvarlanan hafif dalgaların; sessiz, mağmum şakırtısıyla levha-i tabiatın *(doğa resminin)* en dilnişin *(gönülde yer tutan)* manzarasını teşkil ediyordu. Her taraf sakin, her dakika aheng-i hayata *(hayatın rengine)* meserret *(neşe)* bahşeden bir hal ebkemiyetle *(susarak)* bedayi-i halkı *(daha önce görmediği halkı)* temaşaya dalmıştı. O saniye bir an idi ki meziyet-i beşeriyenin *(insan becerisinin)* kutsiyetini tasvir ediyordu.

Vapur Beşiktaş'a geldi. Bazıları çıktı. Köprüden itibaren ayakta duranlar boş kalan yerlere oturdular. On dakika sonra yine harekete başlayan vapur çarklarının gürültüsü iki kişinin konuşmasını anlamak için mani oluyordu. Güvertede müstahdeminin uzun, velvele-endaz *(velvele yapan)* sesleri büsbütün can (5) sıkacak hale geldi. Biraz daha devam eden bu şamatalar arasında birden bire 'Ortaköy' diye bir ses işitildi. Herkes olduğu yerden şiddetle kalktı.

Beyaz çehreli, genç, güzel, fakir bir köylü kızı güverteden iniyordu. Gözlerinde yeis *(üzüntü)* alaimi *(belirtileri)* müşahede olunuyordu. Yüzünü tamamıyla örttü, peçesini kemal-i dikkatle *(büyük bir dikkatle)* indirdi. Etrafına mütecessisane *(merakla)* baktıktan sonra ileri doğru yürüdü. Karaya çıktı. Elinde ufak bir çanta tutmakta olan ihtiyar, kibar bir kadında bu kızı takip etti. Her ikisi de birlikte yürüdüler. Tramvay caddesine geldikleri zaman ihtiyar kadın dedi ki:

- Haydi, tramvaya binelim!

Genç kız, şu suretle cevap verdi:

- Ben yaya yürüyebilirim!

(6) - Canım öyle şey olur mu?

Bir iki dakika sükût ettiler.

- Öyle ise buyurunuz.

Genç kız bu sözü baridane *(soğukça)* bir tavırla söyledi. Çalak adımlarıyla tramvaya çıktı. Arkasından ihtiyar kadın da bindi. Kadınlara mahsus, perde ile ayrılmış ufak bir mahalde oturdular, üç kişi daha vardı. Bunlardan birisi gayet şık giyinmiş on beş yaşında bir kız, diğer ikisi de kibar aileye mensup iki hanımdı. Erkekler tarafına bilet tevzi eden *(dağıtan)* memur, bir aralık 'Bilet!' dedi. İhtiyar kadın beş kuruş uzattı.

- Nereye gidiyorsunuz?

- Galata…

(7) Biletçi üç kuruş iade etti, çıktı.

Beş kadın, yüzleri açık, hasbihal ediyorlardı. Evvelce oturanlardan genç kız dedi ki:

- Ben şu hanımı tanıyorum!

Köylü kızın yüzünde bir tebeddül *(değişim)* hâsıl oldu.

- Siz beni tanıyor musunuz?

- Evet… Ben sizi tanıyorum.

- Nerede gördünüz?

- Hatırlayamadığım nokta varsa o da budur.

- Sakın benzetmeyiniz.

- Hayır hayır tanıyorum. Siz… Nedime…

Herkes birbirine baktı. Köylü kız, nagihani *(ansızın)* bir sesle şu sözleri söyledi, ağlıyordu.

- Nedime! Nedime! Nasıl tanıyor musun?

Hazin bir ses!

(8) - Ya Rabbi!

- Susunuz!

Bir müddet sükût ettiler. Arka tarafta oturan erkekler, o müthiş sayhadan (feryattan) ne oluyor diye hayret ediyorlardı, tramvay süratle ilerledi.

- Galata!

İki kız kol kola çıktılar. Orada duran bir kupa arabasını tutarak kendilerine refakat eden köylü kızın refikasına İffet'in bilmediği

قانلر ايچنده !

bir kadının akrabası olduğunu anlattılar.

- Siz şu adresi alınız. Yarın saat beşte beni bulunuz.

Bu sözü söyleyen köylü kızı, genç, güzel Nedime idi.

- Fakat o saatte bulunabilecek misiniz?

(9) - Muhakkak bulunurum.

- O halde Allahaısmarladık!

İhtiyar kadın çekilir çekilmez iki kız arabaya bindiler.

Karilerimiz, bu tesadüf-i garibeyi *(garip tesadüfü)* nasıl telakki edecekler? Biz bunu şimdiden kestiremeyeceğiz. Zira bu mesele gayet esrarengiz bir vaka üzerine cereyan ediyordu. Onların etvarından *(tavırlarından)* ufak bir muhakeme ile bir şey elde etmek kabil olamıyordu.

Araba süratle İstanbul'a doğru gidiyordu. Köprüden geçtiler. Yeni Camii önüne geldikleri zaman 3 pencerelerin perdeleri inmişti. Gayet yavaş bir sesle konuşmağa başladılar. Köylü kız sordu:

- Kardeşim, İffet!

- Rica ederim, az yavaş!

(10) - Pekala, ne oldu, ne yaptınız?

- Ne olacak, sen olmadan… Hiç!

- Bu söz ne oluyor?

- Ne gibi?

- Benim mevcudiyetim…

- Siz mi?

- Evet!

- Eğer biraz daha gecikmiş olsaydınız, iş başka bir renk alacaktı.

- Ne o? Pek mühim bir şey mi?

- Sormasanız fazla!

- Canım…

- Susunuz!

- Size bir mektup yazdım.

- Ne için?

(11) - Ya tutulur isen?

Muhavere hitam buldu. Araba da Beyazıt'a geldi. Büyük bir konağın kapısında iki kız indiler. Tunç halkaları, nermin *(yumuşak)* ellerine temas eden o bina-yı saadet *(mutluluk binası)*, Nedime'nin evi idi. Kapıyı çaldılar. Uzun boylu bir zenci aşağıya indi:

- Buyurunuz!

Beraber çıktılar. Nedime merdivenlerin üzerine basar iken güç hal ile teneffüs ediyordu. O dakikada benzi kireç gibi kalmış, gözlerini tavana dikmiş duruyordu.

- Biraz su, dedi.

Telaşla şaşıran hizmetçiler, bir bardak şerbet getirdiler. Nedime şerbeti içti, biraz aklını topladı. Düşünüyordu, iki kişi koluna girdiler, yukarı çıkardılar.

(12) - Refikası da beraber çıktı. Mükemmel tefriş edilmiş (süslenmiş) bir odada, iki kız yalnız kaldılar. Oda kapısının sürmesini çektiler. Perdelerin üzerinde siyah atlas ikinci bir perde bulunuyordu. Her taraf karanlık içinde, konuşmağa başladılar. Nedime'nin refikası dedi ki:

- Cidden hasta mı oldunuz?

- Bunun sahte olduğuna aklın

ermedi mi?

- Canım ortada bir mesele yok, nasıl olur da…

- Orasını bilmezsin!

- Her ne ise, bunu geçelim. Muvaffak olacak mıyız?

- Cenab-ı Hak…

- Doğrusu..

- Bak öyle içtihad-ı zati *(kişisel çıkarımı)* olamaz!

- Lakin yarından itibaren işe başlamalı, daha fazla vakit kaybetmek zamanı değil. Görüyorsun ya…

(13)- Biliyorum, acele ile olmaz.

- Ben tebdili kıyafet için dört kat elbise aldım. Senin köylü elbiselerin kifayet edecek mi?

- Yok, bende kâfi miktar elbise var. Hırsız fenerlerini de hazırladım. Dört tane tabanca!

- O! Tamam!

- Düşündüğüm yer neresi biliyor musunuz?

- Hayır!

- Katiller salonu!

- Emin olunuz, bu ismi ilk defa sizden işitiyorum.

- Aradıklarımız burada bulunacaktır. Üç aylık taharriyatım *(araştırmalarım)* bana bunu öğretti. Anladın mı İffet?

- İsim söylemeyiniz.

- Af edersiniz! Hasretkeş (hasret dolu) bir kalp…

(14)- Bu gidişle mezara kadar.

- Demek siz elbiselerinizi ikmal ettiniz.

- Noksanı yok!

- Öyle ise biraz durunuz!

Nedime, gizli bir kapıdan girerek gözden nihan oldu. Yarım saat sonra erkek olarak İffet'in yanına geldi.

- Ne kadar dehşet!

- Tabii değil mi ya? Kurşunlara, hançerlere, ateşlere karşı böyle bir kıyafet lazım. Zannedersem elbiseleriniz yanınızdadır.

- Yeis yok!

- Ne için? Böyle mi geleceksiniz?

- Evet!

- Siz ne düşünüyorsunuz?

(15)- Bir kız kıyafetinde refakatinizde bulunacağım!

- Pekala, ne türlü hareket edeceğiz, bilir misiniz?

- Nasıl?

- Buradan çıkarız, katiller salonu!

- Ben bu namda yer bilmiyorum.

- Nerede bileceksin, bu paroladır!

- Öyle ise bana da söyle!

- Yok, olmaz!

- Emniyetiniz yok mu?

- Hayır, o değil, münasip olmaz!

- Mademki söylemiyorsunuz, düşündüğünüz cihet var.

- Bu da malum…

- Haydi, yürüyünüz!

(16)

Kanlar içinde!

(17) Yan yana odadan çıktılar. Uzun bir koridordan sessizce geçtiler. Bahçeye nazır *(bakan)* bir merdivenden kimse duymadan sokağa atladılar. Nedime her adım başında arkasına dönüyordu. Babıali'ye giden büyük cadde üzerinde bulunuyordu. Nedime, elli hatve *(adım)* ileride giden birisini gösterdi.

- Görüyor musunuz?

- Kimi?

- Bu akşam takip edeceğimiz katil çetesinin efradından biri!

- Hüviyet varakanız yanınızda mı?

- Lüzum yok…

- Şimdi nereye gidiyoruz?

- Salona yahut ölüme!

- İkisi de bir!

- Fedakârlığınız nispetinde mütefekkir olsanız?

(18)- Tecrübe bunu gösterecektir.

- Bahtiyarsınız, tebrik ederim.

- Sizin gibi refikanın sayesinde!

- Hayır! Şecaatiniz, adaletiniz!

- Keselim, sükût, yeter.

Tefeyyüz Kütübhanesi önünden geçtiler. Nedime durdu.

- Bakınız, dikkat!

- Ne kadar korkak!

- Yalnız o mu? Alçak, namussuz!

- İşte bu da öyle!

- Of! Geçelim!

- Akşama görüşürüz.

İffet, birden bire yere eğildi. Buruşmuş bir kâğıdı aldı.

- Tam bir vesika!

(19)-Nedime o sırada dalgın duruyordu. İffet'in yere eğildiğini

bile görmedi. Fakat son söz onu ikaz etti.

- Ne o?

- Hiç, buruşmuş bir kâğıt!

- Ne var?

- Bir muamma!

- Veriniz bakayım.

Nedime, kâğıdı aldı. Bir iki defa ötesine berisine baktı. Kâğıtta şu satırlar münderiçti.

"H T A T bizi takip ediyor.

Belki maksatları hâsıl olur. Fakat dikkat unutmayınız!
Son hedef G T'dir. A Y hazır olsun. Gelirler ise veriniz!"
P H M T

(20)-Nedime'nin gözlerinde dehşet vardı. Dudaklarında bir tebessüm belirdi. İffet'e döndü.

- Bu kâğıt nasıl bir ahmak elinde imiş! Hayvan gibi!

- Zaten bu adamlar akılsızdır, ne çare ki..

- Her halde kâğıt işimize yarayacaktır.

- Bu akşam, büyük mikyasta (ölçekte) bir cinayet olacak, cümleler onu ima ediyor.

Doğruca köprüye indiler. Bir sandala binerek Galata'ya ineceklerdi. Sandalcılardan birisini yirmi paraya pazarlık ettiler. Rıhtıma geldikleri zaman Nedime, beş kuruş uzattı.

- Şunu bozunuz.

Sandalcı baridane *(soğuk bir şekilde)* dedi ki:

- Hem on pare hem çaryek *(çeyrek)*!

- O halde hepsini alınız!

(21)-Sandalcı hayretle bakıyordu. Nedime, 'haydi kuzum' diyerek çekildi.

Şimdi her iki süratle yürüyorlardı. Nedime'nin başında bir fes, siyah pantolon ceket, İffet de kadın elbisesiyle Beyoğlu'na çıktılar. Ufak bir mağazaya girdiler.

İki dakika sonra bir bohça elinde genç bir delikanlı gözüktü. Bu Nedime idi.

Akşam olmuştu. Saat biri vurdu.

- Haydi, vakit!

- Erken değil mi?

- Belki bir masum daha kurtulur. Belki bu saha-i melanette bir mazlum daha mahvolmaz!

Caniler, bulundukları yerleri o derece emin bir hale koymuşlar ki kimsenin haberi yok, bundan ne gibi vahşetler meydana geliyor!

(22) - Kurtulamazlar, hainler!

- Sakın görünme!

- Kim tanır, ne bilir?

- Azizem İffet! Cemiyet-i beşeriyenin *(insan topluluğunun)* bu esaret-i ebediyesi *(sonsuz esareti)* hiçbir dakika felaketten kurtulamaz. Bugün, bu saniye kim bilir kaç hanman *(ev bark)* mahvoluyor. Kaç tane yetim açlıktan ölüyor. Ne kadar sefil sokaklarda sürünüyor, inliyor. Yine o dakikada müzeyyen kanepelerde, balolarda, sefahat âlemlerinde, tiyatrolarda oturanlar mesrurane *(sevinçle)* vakit geçiriyorlar. İşte bu akşam gideceğimiz yer ebediyen ağlayacağımız yerdir. Bu dakika-i alam *(elem dolu dakikalar)*, kan, kan! Vahşet, vahşet! Diye feryat ediyor.

- Of! Of! Medeninin bu hatırası daha devam edip duracak mı?

- Heyhat! Mukadderat namı altında milyonlarca halk, (23) parçalanırken daha çok kanlar dökülecek, pek çok erbab-ı denaet *(alçaklar)* meydan bulacak.

Büyük bir kapının önünde durdular. Nedime, yavaşça dedi ki:

- Hırsız fenerini yak!

- İşte!

- Parlak bir ziya neşredildi.

- Hah maymuncuk iyi oldu.

Kapı açıldı.

- Haydi, yavaş yavaş çıkalım. Gürültü yapma!

- Etrafa dikkat ediniz!

- Revolveri aldın mı?

- Yukarı kata mı çıkıyoruz?

- Beş kat daha!

- Ooo!

- Yavaş, beni takip ediniz.

(24) - Geliyorum.

Uzun bir merdivenden çıkmağa başladılar. İkinci katta ufak bir mum yanıyordu.

Nedime, gayet yavaş sesle:

- Vay alçaklar!

- Burasını yalnız mı bırakmışlar?

- Öyle olacak.

Nihayet beşinci kata çıktılar. Nedime, başına geçirdiği siyah keçe külahı iyice çekti. Artık görünmüyordu.

- İffet! Sen yalnız içeri gir.

- Hücum ederlerse?

- Korkma!

İffet, büyük müzeyyen bir

salondan geçti. Ufak bir kapının önünde durdu. İçeriden 'imdat!' diye bir ses geliyordu. Kendini zapt edemedi.

(25)- Alçaklar, katiller! dedi.

Daha müthiş bir ses:

- Medeniyet!

Kapı açıldı. Sekiz kişi ellerinde uzun kamalar dışarı çıktılar. Karşılarında İffet'i görünce:

- A bir kız! dediler.

İffet mukabelede bulunmadı.

- Geri, canavarlar! Geri, namus düşmanları!

Haydutlar oldukları yerde kaldılar. Bir adım atmağa cesaret edemiyorlardı. Gözleri kan içinde duruyorlardı. Meçhul bir ses:

- Teslim olunuz! Yoksa yakarım!

Ortada İffet'ten başka kimse bulunmuyordu. Haydutlar şaşkın bakıyorlardı. Seda, tekrar ediyordu:

- Haydi, o kanlı bıçakları bırakınız!

(26)-Bu sekiz kişiye riyaset eden şahıs 'aaa' diye bağırdı. O anda yüzünde maske [olan] birisi, İffet'in üzerine hücum etti. Fakat ne çare ki demir gibi bir el ensesinden yakaladı, yere yatırdı. Diğerleri bakıyordu. Kalın bir demir kelepçenin soğuk sedası işitiliyordu. İki saniye sonra haydudun elleri bağlanmış bulunuyordu. Artık kurtulmak zamanı geçtiğini tahattur eden canavarlar ellerinden bıçakları bıraktılar.

- Teslim olduk, bize ilişmeyiniz!

İffet, süratle bu sekiz kişinin üzerine atıldı. O sırada Nedime de meydana çıktı. İffet sağ elinde hazırladığı kelepçeleri birer birer ellerine taktı.

- Nedime, artık çıkınız!

Kalın telden mamul elbisesiyle Nedime gözüktü.

- Nasıl?

- Bu kıyafette!

(27)-Haydutlara hitaben:

- O demin bağıran kimdi? Haber veriniz.

- Bilmiyoruz.

- Ya! Nedime! Şuralarını arayınız.

Her taraf taharri olunuyordu. Köşede bir demir sandalye vardı. İffet oraya gitti. Üzerine ayak ile bastı. Kan içinde bir ceset çıktı. İffet az kaldı düşüyordu. Kolları başı kesilmiş, vücudunun müteaddit yerlerinde bıçak yaraları vardı. Nedime'nin yanına koştu:

- Aman Nedime! Gel bak! Burada ne esrarengiz cinayetler işlenmiş!

- Ne o?

- Yaylı bir sandalye! Kanlı bir ceset! Baş yok! Eller kesilmiş!

(28)-Her ikisi de heyecanla sandalyenin olduğu yere geldiler. Nedime:

- Dur bakalım, burada daha başka neler var! Üstünde para filan...

Paltosunu çıkardı. Maktulün vücudunu muayeneye koyuldu. Kalbi üzerinde mahirane saplanmış bir hançer yarası vardı. Kanları akıyordu.

- Şuna bir daha bas!

İffet, sandalye üzerine dokununca müthiş bir gürültü işitildi. İki dakika sonra yeni bir cenaze! Fakat yalnız vücudunun müteaddit mahallerinde bıçak yarası var. Mecruhta *(yaralıda)* hayat eseri görülüyordu. Nedime bağırdı:

- Çabuk! Su! Doktor!

İffet, aşağıya indi. Beş dakikada doktor da su da geldi. Hastaya ilk mualece *(ilaç verme, hastaya bakma)* yapıldı. Zavallı mecruh! Gözlerini açtı. 'Evladım!' diyordu. Nedime, **(29)** bu sözü o kadar hazin buldu ki âdeta validesi zannetti.

- Kurtuldunuz, korkmayınız!

Hasta cevap verdi:

Ah neredeyim? Evladım, Nedime…

Bu son kelime, Nedime! Nedime'yi müthiş surette titretti.

- Anneciğim! Ah! Anneciğim! Sen ha, sevgili validem, yaşa sen…

Sevgili kızın, ben! Ya Rabbi… İmdat imdat! Üzerindeki zırhı çıkardı.

- Ben Nedime'n, nedim ruhun! Evladın! İffet! Kardeşim! Annemiz! Bak kan içinde, gel! Onu saralım!

Mecruh hazinane *(hüzünlü bir şekilde)* sayıklıyordu. Afyonlu şerbet, gaflet!

Son

Sevgili Hayalet Resimli Mecmua ailesi, bu mesajı dergi faaliyetimizin dışında bir amaçla atıyorum.

KİTAP BAĞIŞI

Sevgili Hayalet Resimli Mecmua ailesi, bu mesajı dergi faaliyetimizin dışında bir amaçla atıyorum. Tekirdağ'ın Muratlı ilçesinde bir lisede edebiyat öğretmeniyim. Okulumuza güzel bir kütüphane kazandırmak istiyorum. Bu amaçla öğrencilerimizin yararlanabilecekleri roman, hikaye, şiir kitapları ile ufuklarını açıcı tarih, felsefe, Türkoloji, psikoloji gibi alanlarda araştırma kitaplarından oluşan güzel bir kütüphane olmasını hedefliyorum. Bu sebeple siz dostlardan okul kütüphanemize elinizden geldiğince kitap bağışında bulunmanızı talep ediyorum. Şimdiden tüm arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

Bünyamin Tan
Muratlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Adres İstiklal Kurtpınar Mah. Atatürk Caddesi No160 PK59700 Muratlı/TEKİRDAĞ

MURATLI
MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ
MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ
MTM
MURATLI
2003
Okulumuza Kütüphane Kuruyoruz...
Bir Kitap da "SEN" Bağışla...
"Okuduğunuz Kitaplar Başkalarının Hayatına Dokunsun"
İletişim : Bünyamin TAN
(Edebiyat Öğretmeni)
Tel: 0 282 361 73 83
Fax: 0 282 361 58 38
Adres: İstiklal Kurtpınar Osb Mah.
8.Sokak No 1/1
Muratlı/TEKİRDAĞ
muratlimetem.meb.k12.tr

Mehmet Berk Yaltırık

"Hırpani kılıklı bir adam sizinle mülaki olmak istediğini söyledi beyim…"
Uykusuzluktan başım çatlıyordu. Gazetenin baskısını yetiştirebilmek için matbaadakilerle sabahlamam iktiza ediyordu. Gecenin köründe. Gazetenin ayak işlerine bakan delikanlının cümlesi dimağımda çınladı.

KAYIP ZABİT

"Hırpani kılıklı bir adam sizinle mülaki olmak istediğini söyledi beyim…"

Uykusuzluktan başım çatlıyordu. Gazetenin baskısını yetiştirebilmek için matbaadakilerle sabahlamam iktiza ediyordu. Gecenin köründe. Gazetenin ayak işlerine bakan delikanlının cümlesi dimağımda çınladı.

"Dilenci falan mı?"

"Biz de öyle sandık. Ama para kabul etmedi. Gazetedeki bir ilan için gelmiş."

"İş ilanıysa, ilanı verene gitmesi iktiza etmez mi? Hem niye gecenin köründe gelmiş?"

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

"İş ilanı değil, birkaç gün önce verdiğimiz kayıp aranıyor ilanı için."

Hatırlayamayınca delikanlı elinde tuttuğu gazetemizin iki gün evvelki nüshasını bana uzattı. Etrafı kurşun kalemle işaretlenmiş kayıp ilanında bıyıklı, fesli bir Osmanlı zabitinin resmi vardı. Haberlere bakmaktan ilanlara çok göz atamadığımdan bunu es geçmiş olmalıydım. İlanda yazanları hızlıca okudum: "Resimde görülen Osmanlı zabiti Süleyman Hamdi, Balkan muharebesinden evvel cenubî Sırbistan'da, Üsküp ve diğer şehirlerde bulunmuştur ve hala kayıptır. Ailesi İzmir başta olmak üzere sair şehirlerde, muhacirlerce meskûn olduğu bilinen mahallerde muhtelif gazetelere ilan vermiştir. Nerede olduğunu bilenler yahut son vazife yerini bilenlerin İzmir'de, Konak'taki Yeni Sayfalar gazetesine müracaat etmeleri, ailesi ve kendisi için mühimdir. 9.4.1947".

Şimdi hatırlamıştım. Hatta aile ilanı ilk gönderdiği esnada: "Ücretini verdikleri sürece yayınlanmasında mahsur yok lakin onlarca sene geçmiş. Muhacirler arasında bilen veya hatırlayan çıkar mı?" diye söylenmiştim. Zabitin ailesi müracaat için bir posta adresi bırakmış, kendilerine haber göndermemizi istemişti. Bu ilan için gelen biri olduğunu fark edince adamı büroma göndermelerini söyledim.

Büronun başımı ağrıtan sarı ışığı altında odaya hırpani kılıkta, Rumeli ağzıyla konuşan, gözleri uykusuz kalmış gibi kıpkırmızı, solgun benizli, altmışlarının başına bir adam gelip masamın karşısındaki koltuğun köşesine adeta iliştiğini gördüm. Kimdir, necidir diyerek sorduğumda Arnavut muhacirlerden olduğunu söyledi. Vaktiyle ağabeyi "More çerata Çakırca bam bum!" diyerek Çakırcalı Efe'nin takibi için İzmir'e gelen Arnavutlardanmış, sonradan buraya yerleşip kalmış. Balkan Harbi'ni takiben önce İstanbul'a, ardından İzmir'e, ağabeyinin yanına gelip yerleşmiş. Evvelce askerlik yaptığından lakabıyla birlikte Ali Çavuş olarak anıldığını söyledi. Sürekli uğradığı kahvehanede bir gazetede tanıdığı bir yüze rastlayıp kayıp ilanını görünce gazeteye müracaat etmek için çıkıp geldiğini, vakit darlığından ancak gece uğrayabildiğini dili döndüğünce anlattı.

"Resimdeki zabit yakınınız mıydı?"

"Komitanımdı more! Te buralara yolum düşmedan evvel. Çok sene geçtı ama hatırlayim."

"Ailesi kendisinin durumunu merak ediyor. Bu hususta bir malumatınız var mıdır?"

"Vardır elbet. Son vazifesinde yanında idım."

"Son vazifesi?"

"Balkanski Voyni dedıkleri, bizım bozgunluktan hemen önce. Sırp hududunda kol gezerdık more. Komitanımız idı."

"Kendisinin durumu meçhulmüş. Kendisi öldü mü yoksa esir mi düştü?"

"Daha fena more! Daha fena…"

Adamın bakışlarında bir tuhaflık peyda oldu. Gözlerinin önünde akıllara seza vakalar cereyan etmiş de onca seneye karşın bunların ağırlığı altında can çekişmiş gibiydi.

"Begım anlatırım lakin korkayim inanmazsın…"

"Niçin inanmayayım? Hiçbir maddi karşılık beklemeden bu vakitte buralara kadar zahmet edip malumat vermeye gelmişsiniz…"

"Öyle degıl more! Otuz beş sene evvel yaşadigımız musibeta inanmazsın. Ondan derım zaten ölümden de esaretten de fenadır akıbetı."

"Allah Allah? Rica ederim ne biliyorsanız anlatınız. Size müdahale edecek yahut istihza edecek değilim."

"Balkan Harbi'nden evvel asker idım. Hudutta, Kumanova'da. O senelerde da derlerdı çavuş. Sırplar üstümüze çekmemış idı daha asker. Geldı bize ihbar düştık çetecı peşina, komitanımızla elde tüfek gezerız dere tepe. Dün gibi gözlerimin önünde more… Kimse, kimsecikler kalmadi o senelerdan. Ben hala hatırlayim. Bir Yovan Stanoykoviç var idı Sırp çetnık komitacısi, düşmüş idık peşine. Komitan at sırtında bizı beklerken bakti piyadeyız, dedı: 'Olmaz. Verın yigıtlerıma da birer at!' Ey more Süleyman komitan! Koca

Manastırli! 'Te bu Stanoykoviç eşkıyasini ayaklarından asmaz isem Kumanova hükümet konaginin önüne bana da demesınler adam!' deyıp dere tepe bizımla gezdı. At sırtında eşkıya arayiz. Derken yolumuz bir ugursuz mıntıkaya çatti. Köylüler dedı komitana gitmeyın oraya, kalamaz orada eşkiya ne komitaci. Bir Allah kuli girmez oraya!"

"Nereye?"

"Sırp hududunda bir ağaçlık var idı. Komitan iz sürer ikan eşkiyanin oraya kaçtıgını düşündi. Sırp köylüler var idı, dedıler girmeyın o agaçliga. Orada yoktur bir kimse. Komitan dedı girecegız, saklamayin çetecıleri. Biz dahi korktuk, ağaçların hepisı kurumuş edı. Çektı tabancasını dedı: 'Düşün more önüme! Döneni alninin çatindan bum!' Mecbur sürdük atlari ormana. Köylüler Sırpça bir isim derdı. Mezarında yatamayıp dolananlarin, kızçeleri, kızanlari bogazlayan hortlaklarin ormani derlerdı. Vampirska Şuma! Vampirin agaçlıgi!"

Gecenin köründe Rumeli ağzıyla ürkütücü mevzular anlatan yaşlı bir adam adeta nefesimi kesmişti. Gözlerinde hala seneler önceki o korkunun izleri vardı. Sanki yeniden bahsettiği o korkulu ormanın kıyısında duruyordu.

"Sen bilır mısın begım vampir dedıklerını? Günahkar yahut haksız yere ölmüş masum bırı çıkar geceleri mezarından. Dolaşır ıssız köylerda, ormanlarda, mezarlıklarda. Kızçelerın, gelinlerın içer kanlarini. Hortlagi gördük o gece te orada! Vampirska Şuma'da! Uzaktan görünür idı genç kız gibı. Dersın bir içım su. Simsiyah saçlari dökülmüş omuzlarina boydan boya. Ay ışıgi vurdukça ışıl ışıl gözlerı. Komitana bagirdık. Gitme more Süleyman Beg, öleceksın, alacak canini hortlak dedık. Gözleri kedi gibi yanar idı karanlikta. Kollari uzun idı vardı kara kara tırnaklari. Agzı benzer idi kurt agzina dişleri sivrı! Çagırdi komitani: 'Çekao sam zam oy hrabri! Doşao kod mene! Doçi u moye ruke!' diye. 'Bekledım yigidım için. Gel bana. Kollarıma gel!' dedı. Hortlagin hırıltısini komitan sandi işveli kadın sesi! Sardi kollarını komitana. Geçirdı dişlerini boynuna. Kanli agziyla bize bakıp sırıttı more. Birımız dahi ne dua edebıldı ne atabildi tüfek… Sonra… Sonra kaçtik oradan. Kaçabilenlerımız kaçti. Binbaşıya süyledım yalan. Dedım Sırp hududunda çetecılerın pususu var idi. Sordu cesetlerını, dedım kaldi hududun ötesinda."

Sesi titremeye başlamış, gözleri de ölü gözleri misali donuklaşmıştı. Sanki ölümün soğukluğu o büroda hepimizi sarıp sarmalamıştı. Söylediklerine inanmamıştım ama tesirinde kalmıştım.

"Keşke düşseydı esır. Şehit olsaydi çeta takibinde. Yahut ölseydi birangi bir sebeptan. O da te o ugursuz ormanda dolaşanlara benzedı more. Eger bir papaz yahut köyli saplamadıysa ardıçtan kazıgi gögsüne, kesmedıyse başını hala geziyordur Vampirska Şuma'da… Sen… Sen bunları deme ailesına begım. Öldi bilsinler akrabalarını. Benı da demeyesın. Bilmesınler hiçbirimizı…"

Adam birden suskunlaşıp ayağa fırladı. Sesimi çıkarmadan arkasına baktım. Tam onu uğurlamak için ağzımı açacakken arkasına dönüp bana baktı. Bir anlığına büronun lambası söner gibi olup açıldı. O bir lahzalık karanlığın içinde karşımdaki ihtiyarın gözlerinin ışıl ışıl parıldadığını gördüm. Tıpkı anlattığı gibi o tek nefeslik karanlıkta karşımda insan vücuduna sahip bir kedinin gözlerinin parıldadığını zannettiğim, tüylerimi diken diken eden dehşetli bir andı.

Korkudan soluğum kesilmiş, kalp atışlarım hızlanmış, elim ayağım tutulmuşken yaşlı adam hiçbir şey söylemeden çıkıp gitti. Sanki onun tesirindeydim. Kayıp zabitin ailesinin tüm bunları bilmesine gerek olmadığını düşünüyordum. Zaten söylesem de inanmayacaklardı. Uykusuzluk yüzünden olduğunu düşünerek avunacağım o meyus dakikalar, yaşayan bir kâbus nüvesi olarak zihnime ebediyen nakşedilmişti.

Ümit Kireççi

" Çizgi Roman Okurları Hangi Çizgi Romanları Öneriyor? "

YAZI YARIŞMASI

Başlıyor

Çizgi romanın çizgilerle, yayınla gelişeceği nasıl gerçekse hakkında düşünmeyi becerebilen insanlarla zenginleşeceği de apayrı bir gerçektir.

Çizgi romanın çizgilerle, yayınla gelişeceği nasıl gerçekse hakkında düşünmeyi becerebilen insanlarla zenginleşeceği de apayrı bir gerçektir.

Çizgi roman okurları çizgi roman sanatının insana yazılı ve görsel metinlerin birleşimiyle bazen dizi çizgi romanlarla bazen de grafik romanlarla nasıl bir estetik haz verdiğini yakından bilirler. Gün gelir maceralar, gün gelir şiirsel metinler, gün gelir grafik tasarımlarla çizgi roman okurunu el üstünde tutar, taşır, hayal dünyasına götürür. Bilim kurgu, serüven, korku, eğlence, felsefe, fantastik, erotik türlü konular türlü nedenlerle okunur ve türlü nedenlerle takip edilir.

Amerikanın comics'i, Fransız/ Belçika'nın bandé dessinee'si, İtalyanların fumetti'si ve Japonların manga'sı dünyayı etkileyen ekoller olarak en başta yerlerini almışlardır. Peki ama onları ayıran özellikler nelerdir? Onları okuyan ve takip edenler neden seçer? Nesi onlara çekici gelir?

Daha da önemlisi, çizgi romanı tanımayan birileri neden çizgi roman okusun? Veya şöyle soralım "okusun ama neyi - neden okusun?".

Çizgi roman okurlarına çağrımızdır:

Çizgi roman hakkında yazın, ödül kazanın, çizgi romana okur kazandırın!

Yazı İçeriği:

Neleri okumayı sevdiğinizi düşünün, onları birilerine tavsiye edecek olsanız gerekçeleriniz neler olurdu onu düşünün, bir veya birkaç çizgi romanı, ekolü, türü, yabancı-Türkçe çizgi roman örneklerini gözünüzün önüne getirin ve yazın.

Sayfa Sınırlaması:

Ariel, 12 punto,

1 – 1,5 A4 sayfa.

Son Başvuru Tarihi:

20 Haziran 2020

- Bu yarışma **ÇROP**, **Hayal'et Resimli Mecmua** ve **Gerekli Şeyler** ortaklığıyla düzenlenmektedir.

- Yazılarınız üç kurum jürisi tarafından değerlendirilmeye alınacaktır.

- İlk üçe layık görülen yazılar Hayal'et Resimli Mecmuada yayınlanacaktır.

- İlk üçe giren yazıların sahipleri Gerekli Şeyler Yayıncılıktan ödül kazanacaktır.

- Dereceye giremeyen yazılar **ÇROPBlog**'da yayınlanacaktır.

GEREKLİ ŞEYLER

"cogito ergo sum"
HAYAL ET
Hayal Gücü Tetikleyicisi

ÇROP!
ÇİZGİ ROMAN OKURLARI PLATFORMU

Gaye Keskin

KAYBOLUŞ

Köşe başındaki bara gidiyordum yine. Her öğlen, her akşam, her gece yaptığım gibi. İçecek; gelmişime geçmişime, hiç gelmemişlerime sövecek, bir köşede sızana dek burundan çekecektim. Dışımı hızla yaşlandırırken, içimi işleye işleye çürütme becerimdi bu. Bir resmi boyar, bir tahtayı oyar gibi. Övülmeyecek bir sanat eseriydi.

Köşe başındaki bara gidiyordum yine. Her öğlen, her akşam, her gece yaptığım gibi. İçecek; gelmişime geçmişime, hiç gelmemişlerime sövecek, bir köşede sızana dek burundan çekecektim. Dışımı hızla yaşlandırırken, içimi işleye işleye çürütme becerimdi bu. Bir resmi boyar, bir tahtayı oyar gibi. Övülmeyecek bir sanat eseriydi.

Parmaklarımın arasında tüten esrarı ciğerlerime çektim. Bar neredeyse açılmak üzereydi. Üzerimde kim bilir kaç gündür asılı kalan kıyafetlerime baktım. İçimi aratmayacak çirkinlikteydi. Ne güzeldim. Böyle güzeldim.

Bir keresinde; gülerken sarı dişlerimi saklamaktan vazgeçtiğimde, barda tanıştığım bir kadın bana ne kadar hoş bir adam olduğumu söylemişti. Saçlarım sakallarım henüz böylesi kır değilken ve altmış yaşımın kıyılarına henüz varmamışken olmuştu tabi bu… Önemli değildi. Şimdi, o günkü kadar çirkin; ama yine o günkü kadar özgüvenliydim.

Neyse neydi… Şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi.

Barın temizliğinden sorumlu görevli kapıyı aralarken, ayağımın dibine okkalı bir tükürük savurdu. Adamın arkasından girerken sülalesine sövdüm. Esrar tüten sigaram sönmek üzereydi. Adamın ensesine bastırıp, kemiğine kadar yakmak istedim. Sonra vazgeçtim.

Sigarayı kapı kapanmadan hemen önce dışarı fırlattım. Neyse ki iyi günündeydim, yoksa ona yapacağımı bilirdim.

Görevli, misafir masalarına geceden oturan tozları sildi. Bar sandalyelerini indirdi, bar masasını temizledi. Önce flüt kadehlerini, sonra kırmızı şarap için olanları, sonra shot bardaklarını çıkarıp temizledi. Ardına dönüp diğerlerine devam etti.

Barmeni biraz sonra kapıda gördüm. Koynundan çıktığı herhangi bir kadın vardı yanında. Muhtemelen adını bile bilmiyordu. Her zamanki gibi ona son bir içki ikram etti. Kadın kokteyli dikleyip bardağın kenarlarında dilini dolaştırdı. Dün gece adamı kışkırtması muhtemel bu davet, bugün umurunda değildi. Beklemediği bir ret yiyen kadın bardağı fırlatıp gitti.

Görevli yerdeki camları temizlerken söylendi. "Sen onları sikiyorsun, onlar beni be abi! Ulan hepsi mi aynı boku yer!"

"Ver lan!" dedi barmen, görevlinin elindeki süpürge ve küreği alırken, "Siktir git tuvaletleri temizle. Kokuları buraya kadar geliyor."

Görevli itaatle giderken, Barmen aynaya baktı. Göz göze geldik. Sessizce bir içki doldurdu. Her zamankinden. Birbirine karışan saçımın sakalımın arasından, sapsarı dişlerimle gülümsedim. "Eyvallah," dedim.

Aynadan bakmaya devam etti. "İçmeye başlamak için epey erken; ama başka türlü yaşamayı bilmiyoruz."

Başımı salladım. Kadehe uzanırken, gözlerimin aniden karardığını hissettim. Esrar kanıma karışmış olmalıydı. Siktir… Boğazım birbiri üzerine düğümlenen bağların arasında sıkışmış gibiydi. Siktir… Ensemde bir ılık bir soğuk ter. Bedenim vitesi boşalmış bir araba gibiydi. Siktir… Gözlerimi kapattım. Karanlığıma bir düş oturdu. Yüzünü göremediğim biri vardı karşımda. Siktir… Ellerim boğazındaydı. Ellerim, onun lanet gırtlağındaydı. Ha Siktir… Yüzü yoktu. Sesi yoktu. Ellerim vardı. Sadece benim ellerim. Siktir!

"Yine deli gibi kusmuşlar soktuğumun tuvaletine! Ne içiyorlar bu kadar lan?"

Görevlinin sesi kulağımı, beynimi, tüm damar sistemimi boğdu. Bar masasında duran kadehe uzandım titreyerek. Dengem silindi. Elim kadehe çarptı, içki yeri boyladı. Ha siktir!

Biraz hava almalıydım. Kapıya doğru yürürken konuşmalarını duydum. "Sikicem artık ya! Durmadan kadeh kırılıyor!"

"Lan! Yürü git! Git kusmuk mu temizliyorsun, ne temizliyorsun yürü git!"

Kapıyı zoraki açtım, boğazım hâlâ hırıldıyordu. Can çekişiyor; ancak ölemiyor gibiydim. Eve gitmeliydim. Sokağa varınca; cebimden yeni bir poşet esrar ve kâğıt çıkarıp sardım. Esrarı yeniden tutuşturup içime çekince nihayet kendime geldim. Eve doğru yürümeye başladım. Sokaklar, insanlar, dükkanlar, evler, sokak lambaları, araba farları… Her şey ne kadar tuhaftı. Sanki ağaçların kökleri havada sallanıyordu. Evlerin çatılarının yerinde temelleri vardı. İnsanların kafaları yerde, arabaların tekerlekleri yüzeydeydi. Bir şeyler tersti: belki ben, belki onlar… Umursamadım, yine bir fırt çektim. Evin önüne gelince, ceplerimi yokladım, anahtarlarım yoktu. Çoğunlukla aralık bırakırdım kapıyı. Belki yine öyle bir gündür diye uzandım kulpa, haklıydım. Diğerlerinin tersine çatısı yukarıda, kapısı aşağıda olan evime girdim. Kapıyı yine örtmedim. Sendeleye sendeleye yürüdüm salona

doğru. Televizyonda bir film dönüyordu. Kim bilir kaç yıl önce izlemiştim. Kumandaya bakındım bulamadım. Koltuklardan birine uzandım. Başucumdaki sehpaya gözüm değdi; kül tablası doluydu. Yanında dizili duran bira şişelerine seğirdim; hepsi boştu. Kimsesiz bir ihtiyara göre bu kadarı bile lükstü. Başımı koltuğun kenarına dayadım; kollarımı bedenime sardım. Uyumalıydım. Uyuyamadım. Kapının yağa susamış menteşeleri bağırarak yerlerinden oynadı. Ağır ağır açıldı emektar. Başımı hafifçe kaldırdım.

"Böyle gizliden girilir mi eve?" dedi biri.

"Mecburuz," dedi diğeri, "aylardır kira vermiyor."

"Bacaklar," dedi diğeri, "içeride birinin bacakları görünüyor."

Yerimden kalktım. Kapıya doğru yarı koşar yarı düşer adım yürüdüm. Kapı kapandı. Girişe baktım, kimse yoktu. Pencereye doğru yürüyüp perdeyi araladım; kadınlar hızlı adımlarla gidiyorlardı. Bir şey mi almışlardı? Yeniden kapı önüne vardım. Askılıktaki eski ceketime takıldı bakışlarım. Hiç dolmamış ceplerini, belki ben bir şey bulurum umuduyla gayri ihtiyari yokladım. Elbette boştu. Kadınlar çaldıysa bilemezdim de buna esasen pek de imkân yoktu.

Koltuğa geri dönerken buzdolabının önünde durdum. Tıknaz mutfağa sığdıramadığım dolap, kapıdaki askılığın hemen yanında duruyordu. Kapağı açtım, içi sıcaktı. Soğutulmaya gerek duyulmayacak kadar boştu çünkü. "Aman!" dedim, "Boş ver. Yemek yiyip, kira ödeyip ne yapacaksın? Tüm paranı esrara, içkiye yatırıyor olma hakkın yok mu? Var! Bu senin hayatın oğlum! Bunu dilediğini gibi yaşayacaksın!"

Yeniden koltuğa döndüm. Başımı ellerimin arasına aldım, dizlerimi karnıma dayadım. Film hâlâ dönüyordu. Kadın, adamı ne de güzel öpüyordu. "Ah!" dedim, "Bu senin hayatın oğlum! Bunu neden kadınsız yaşıyorsun?"

Kendi konuşmalarımı, kendi sanrılarımla böldüm. Yeniden aynı şey oldu… Gözlerim gri perdelerle mühürlendi. Boğazım ağır ağır sancımaya, bedenimdeki her bir eklem sızlamaya başladı. Ölüyor gibiydim. Siktir… Yine mi başlıyorduk? Uyluk kemiğim sızlıyordu. Bugüne dek varlığını bana sezdirmeyen kemiğim garip bir şekilde sızlıyordu. Bacaklarım güçsüzdü. Kollarım hissiz. Siktir… Sanırım dozu kaçırdım. Gözlerimi daha sıkı yumdum. Ellerime güç geldi. Kefeni yırtıyordum, bu iyiydi. Sonra gözlerimdeki karanlığa yeniden o görüntü oturdu. Ellerim birinin boğazındaydı. Görmediğim birinin âdem elmasını kavrıyordum. Hırıltılar duymaya başladım. Nereden geldiğini bilmediğim hırıltılar. Benden mi, ellerimde can çekişenden mi? Siktir… Bölük bölük hatırlıyorum… Birkaç saat önce olanları hayal meyal hatırlıyorum. Ellerim orada, birinin boğazında; ama kim?

Cam şangırdadı. Gözlerimi açmaya yeltenirken, tüplü televizyon devrildi yere. Sonra kırıldı ekranı. Patladı patlayacak. Neler oluyordu?

Çocukların bağrışmalarını duydum nihayet.

"Bu deli kıçımıza koyar topu, yeminlen sürer bizi öteki mahalleye. Başka yere atamadın mı amın oğlu?"

"Gir lan," dedi bir diğeri ona, "gir camdan içeri al topu! Deli evde değildir bu saatte."

"Ben niye giriyormuşum dürzünün evladı? Sen atmadın mı topu?"

"Lan gir! Yeminlen ben sokarım seni kırık camlara sürte sürte. Hem top senin değil mi? Topu görünce senin kapını tıklamayacak mı? O değilse bile baban koyacak o topu kıçına. Siktir git al lan!"

Önce direndi, sora zoraki ikna oldu çocuk. Ağlaya ağlaya sokuldu

cama. Genç derisi, eski elbiseleri kırık camlara takıldı. Bedeninde açılan yaralara aldırmadan kendini içeri doğru salladı. Koltuktan kalktım. Tülün ardında beliren yüzüne baktım. Beni görmedi. Hızla odadan çıktım. Yatak odasının içine doğru geri geri adımladım. Yavaşça yürüdü salonda. Topu kucakladı. Tam ardına dönüp gidecekken, yatak odasına baktı. Ağlamaya başladı. Titreyerek ağlamaya başladı. "Abi," dedi, "abi özür dilerim."

"Sakin koçum," dedim, "bir kıçı kırık televizyon için değer mi?"

Koştu. İçeri girerken etini kesen camları tekmeleyip, geldiğinden daha hızlı gitti.

Sokakta bir çığlık koptu. Ayak sesleri çekildi birkaç dakikaya. Yeniden salona gidip, kırık camın aralığından baktım, sokakta kimse yoktu.

Kanepeye geri dönerken, başıma oturan ağrıyı kavramaya yeltendim ellerimle yeniden. Karanlığım geri geldi. Karanlığımın kurbanı ve ellerimin arasındaki gırtlağı geri geldi. "Kimi ölürdüm lan ben?" dedim, "Kimi öldürdüğümü hatırlamayacak ne içtim ben?" Cevap veremedim. Sıcaklık yükseldi ensemden. Bacaklarım boşandı. Kayışlarım kurtuldu tüm bağlarından. "Gebereyim de bitsin lan," dedim, "öleyim de bitsin!"

Gözlerimi açtım. Yarı aymıştım. Kırık camlara, tüpü açığa çıkan televizyona, tükenmiş içki ve sigaralarıma baktım. Yatak odasına doğru yürümeye başladım. Her ayak sesim kulağımda yeni bir deprem yaratıyor, zihnim vakitsiz zelzelelerle sarsılıyordu. Birkaç adım sonra, gözlerim açıkken belirdi bu kez karanlık. Ellerimi yeniden gördüm aynı yerde. Sıktıkça sıktım boğazı, kavradıkça kavradım. Sonra… Aslında kimseyi boğmadığımı, birinin boğazındaki urganı tuttuğumu fark ettim. Kurtarmaya çalışıyordum. Çekiyordum halatı. Ellerim acıyordu. Boğazım acıyordu. Canım acıyordu. Gözlerimi kapattım ve gördüm. Karanlığımın içinde can çekişen siluet bendim…

Adımlarım hızlandı. Yatak odasına koştum. Bacaklarıma çarptı bakışlarım. Havada salınıyorlardı. Sonra urganı sökmeye çalışan ellerimi gördüm. Pişmanlıktan pespaye yüzüm de oradaydı işte. Urganın hemen üzerinde, morun en çirkin halinde. Ölüydüm. Saatlerdir orada sallanan bir ölüydüm.

"Olamaz lan," dedim, "olabilir mi böyle bir şey?"

Sallanan bedenime gidip, bacaklarıma uzandım. Ellerim boşluğu kavradı. Sanrılarımın kahramanı ellerim, kendi bedenini tutamadı. Ağlamaya başladım. Aklıma geldi bir bir her şey. Son sigaramı söndürdüğümü, son biramı dikliğimi, içinde bir gıdım yemek kalmayan buzdolabının fişini küfrederek çektiğimi hatırladım. Televizyonda film dönüyordu. Herhangi bir filmdi. Daha önce izlemediğim… İzleyip mi ölsem, filmi görmeden mi gitsem diye yokladım kendimi. Sonra sesini açtım, odaya gittim. Tabureye çıktım usulca, urganı geçirdim boynuma. Filmin sesi kulaklarımdaydı. Kadın, adama onu sevdiğini haykırıyordu. Daha bir ölmek istedim. Yalnızlığım, urganın bağlarından daha güçlü düğümler attı boğazıma. Tabureyi devirdim. Sonra çırpındım. Çırpındım… Ellerim kendi gırtlağımdaydı. Nefesim kafatasımda sıkışmıştı. Boynum kırılıyordu. Bacaklarım karaya çıkan balıklar gibi savruluyordu oradan oraya. Hatırladım. Ölüme nasıl doğduğumu, artık yaşayan bir ölü olduğumu işte şimdi hatırladım.

GÖKTUĞ

GADDAR YÜREKLİ SAVAŞÇI

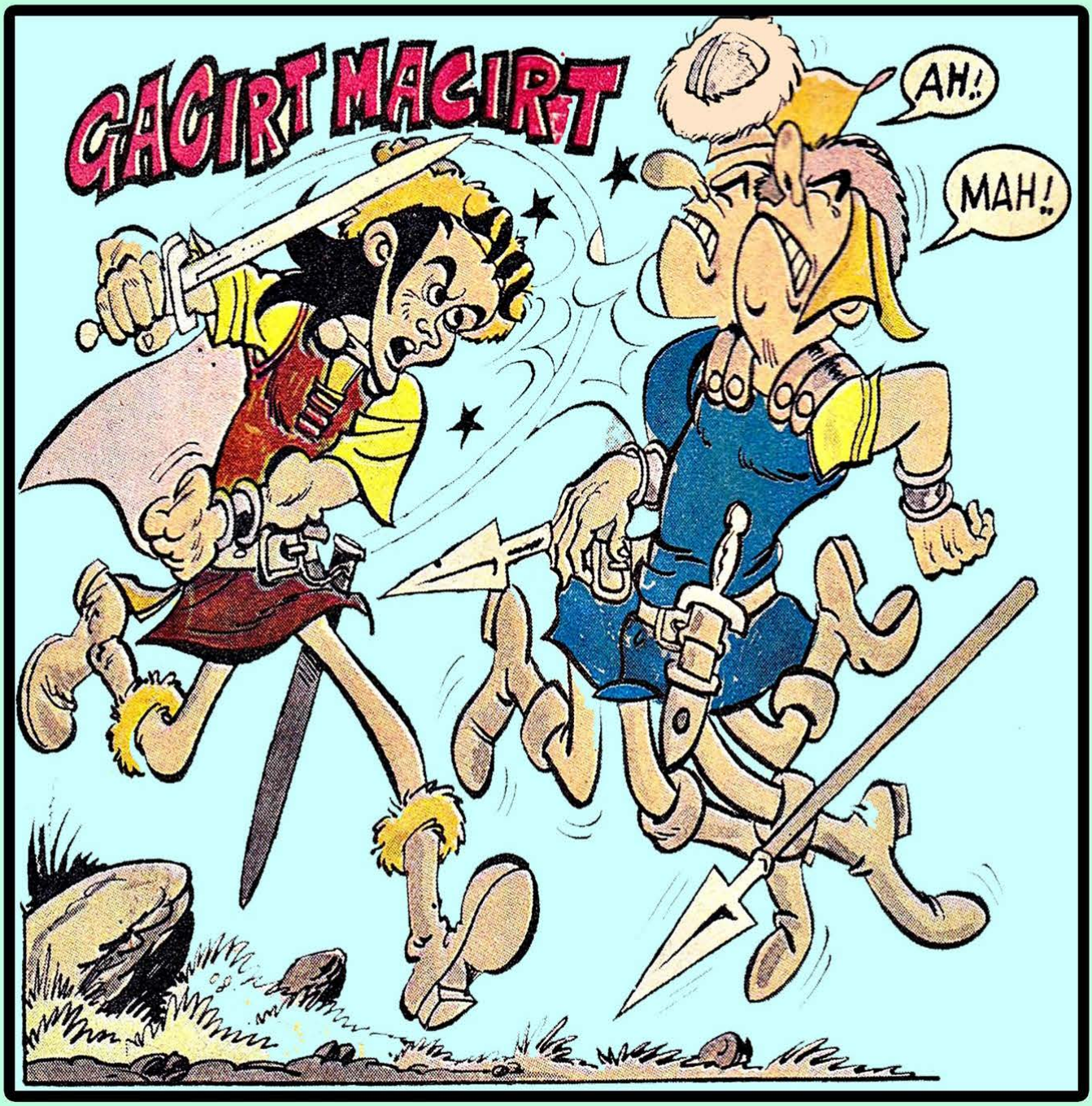

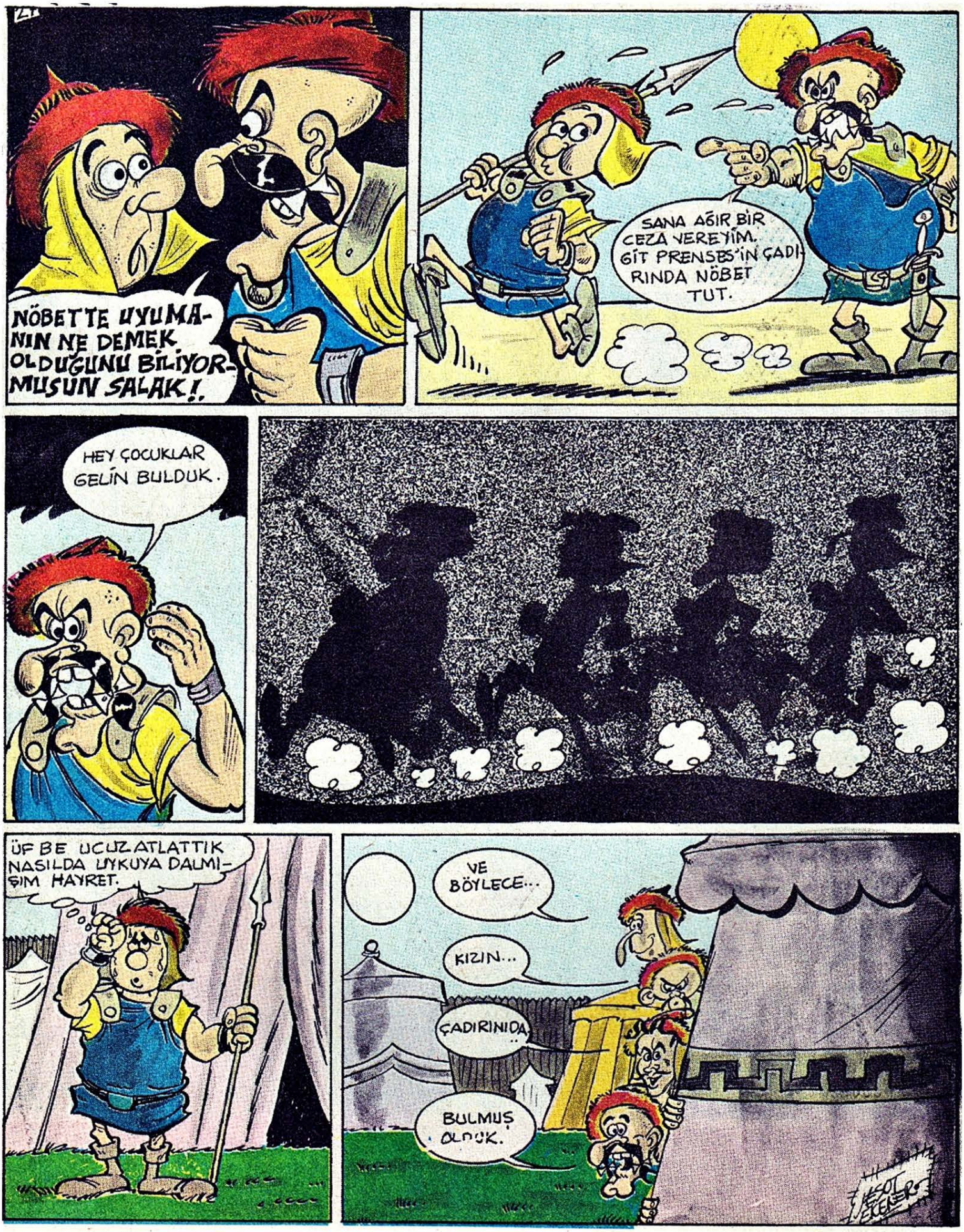
NÖBETTE UYUMANIN NE DEMEK OLDUĞUNU BİLİYORMUSUN SALAK!.
SANA AĞIR BİR CEZA VEREYİM. GİT PRENSES'İN ÇADIRINDA NÖBET TUT.
HEY ÇOCUKLAR GELİN BULDUK.
ÜFBE UCUZATLATTIK NASILDA UYKUYA DALMIŞIM HAYRET.
VE BÖYLECE...
KIZIN...
ÇADIRINIDA...
BULMUŞ OLDUK.

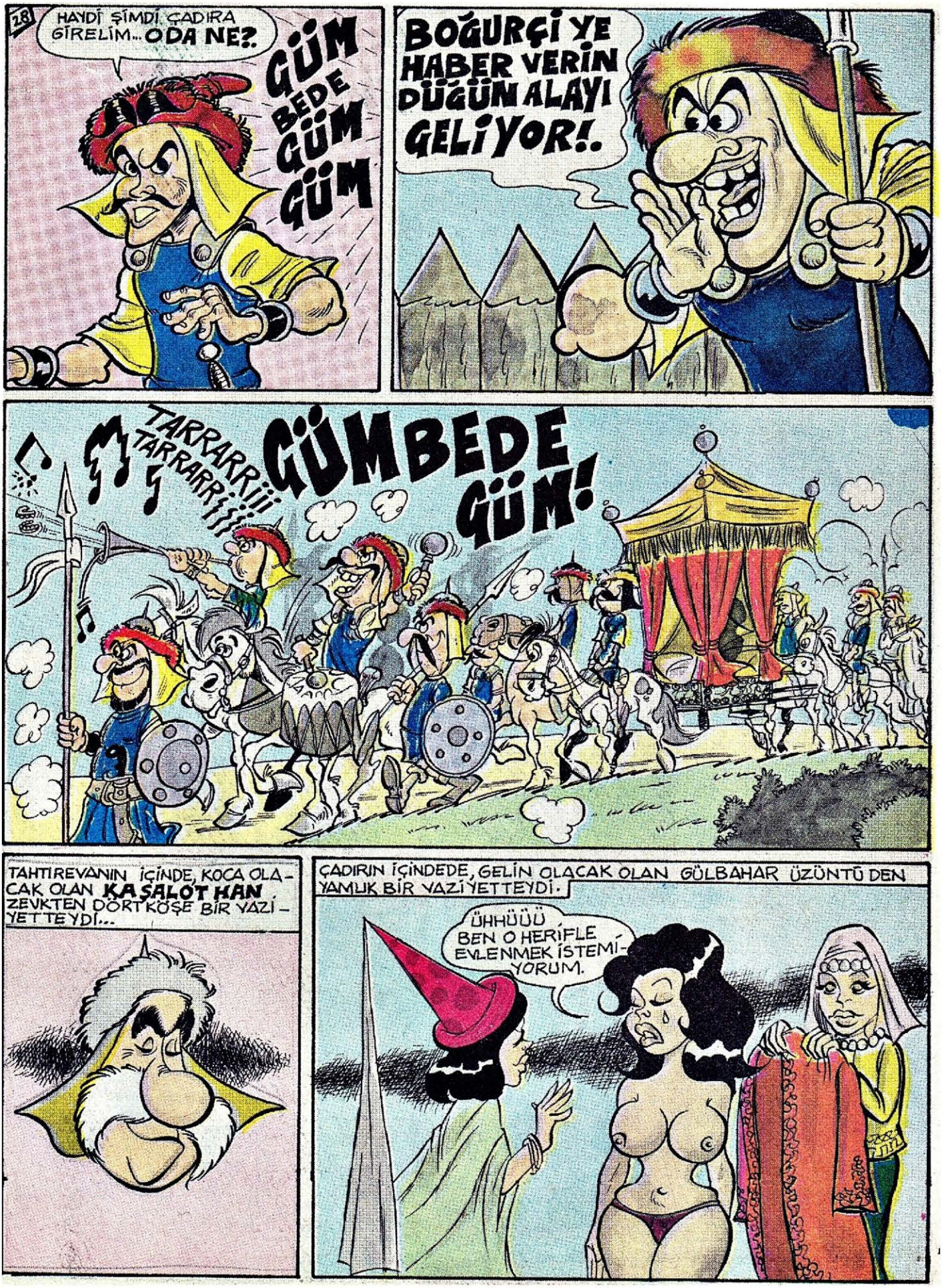
28
HAYDİ ŞİMDİ ÇADIRA GİRELİM... ODA NE?
GÜM BEDE GÜM GÜM
BOĞURÇİ YE HABER VERİN DÜĞÜN ALAYI GELİYOR!.
TARRARRiii TARRARRiiii
GÜMBEDE GÜM!
TAHTIREVANIN İÇİNDE, KOCA OLACAK OLAN KAŞALOT HAN ZEVKTEN DÖRTKÖŞE BİR VAZİYETTEYDİ...
ÇADIRIN İÇİNDEDE, GELİN OLACAK OLAN GÜLBAHAR ÜZÜNTÜ DEN YAMUK BİR VAZİYETTEYDİ.
ÜHHÜÜÜ BEN O HERİFLE EVLENMEK İSTEMİYORUM.

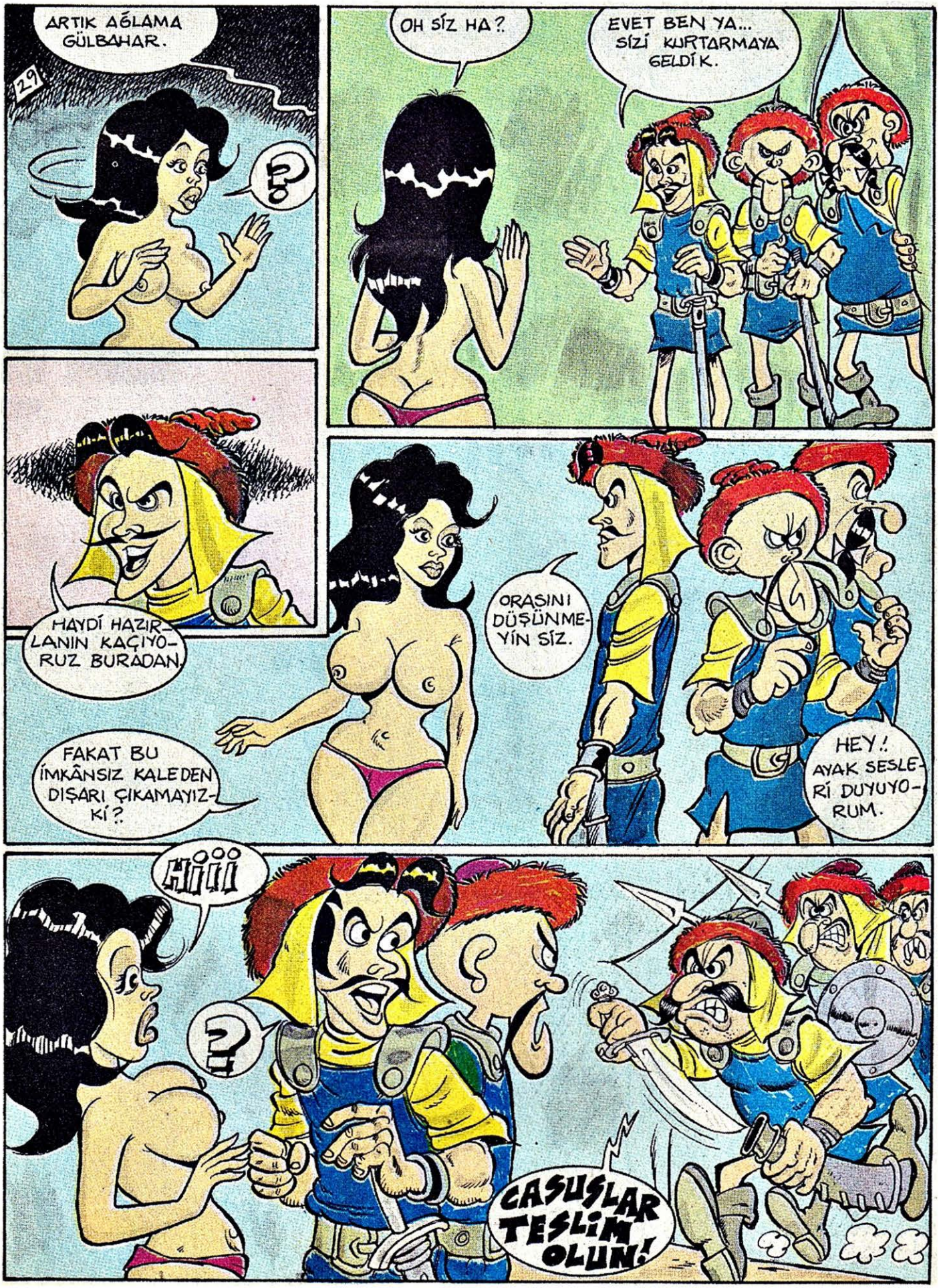
ARTIK AĞLAMA GÜLBAHAR.
29
?
OH SİZ HA?
EVET BEN YA... SİZİ KURTARMAYA GELDİK.
HAYDİ HAZIRLANIN KAÇIYORUZ BURADAN.
ORASINI DÜŞÜNMEYİN SİZ.
FAKAT BU İMKÂNSIZ KALEDEN DIŞARI ÇIKAMAYIZKİ?
HEY! AYAK SESLERİ DUYUYORUM.
Hiii
?
CASUSLAR TESLİM OLUN!

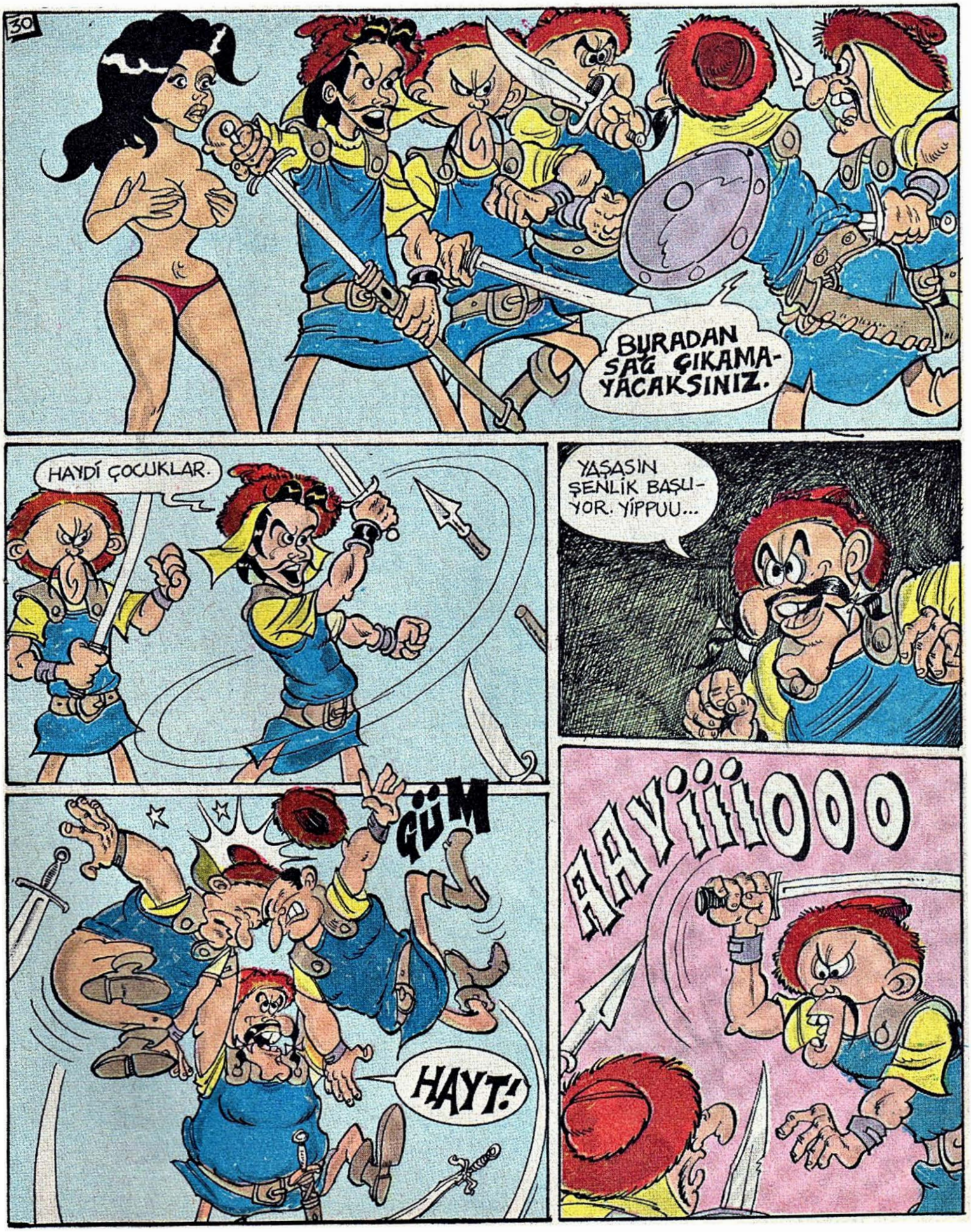
30
BURADAN SAĞ ÇIKAMAYACAKSINIZ.
HAYDİ ÇOCUKLAR.
YAŞASIN ŞENLİK BAŞLIYOR. YİPPUU...
GÜM
HAYT!
HAYiiiOOO

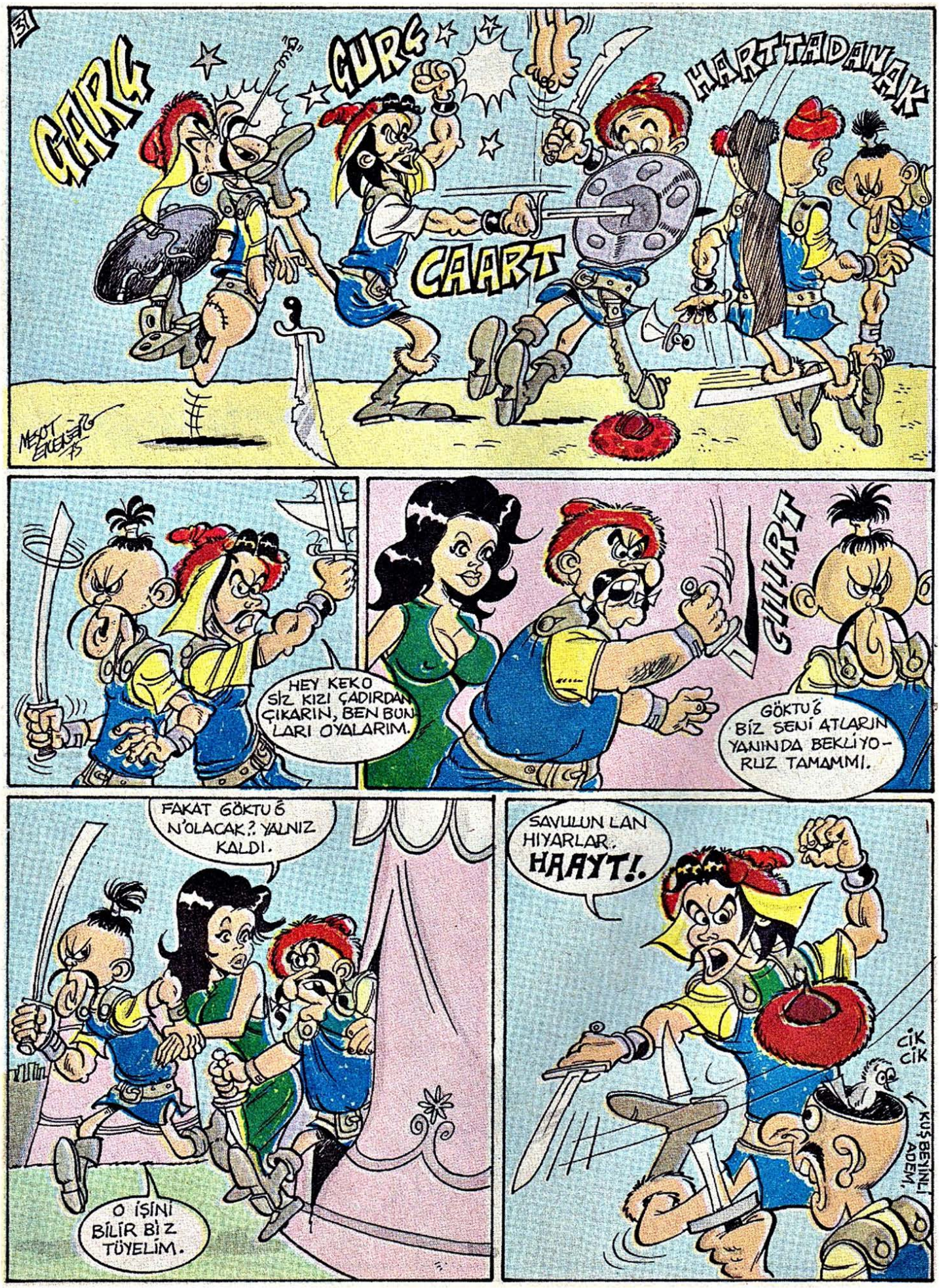
GARG
GURG
HARTTADANAK
CAART
HEY KEKO SİZ KIZI ÇADIRDAN ÇIKARIN, BEN BUNLARI OYALARIM.
GÖKTUĞ BİZ SENİ ATLARIN YANINDA BEKLİYORUZ TAMAMMI.
FAKAT GÖKTUĞ N'OLACAK?. YALNIZ KALDI.
O İŞİNİ BİLİR BİZ TÜYELİM.
SAVULUN LAN HIYARLAR. HAAYT!
CİK CİK
KUŞBENİNLİ ADEM.

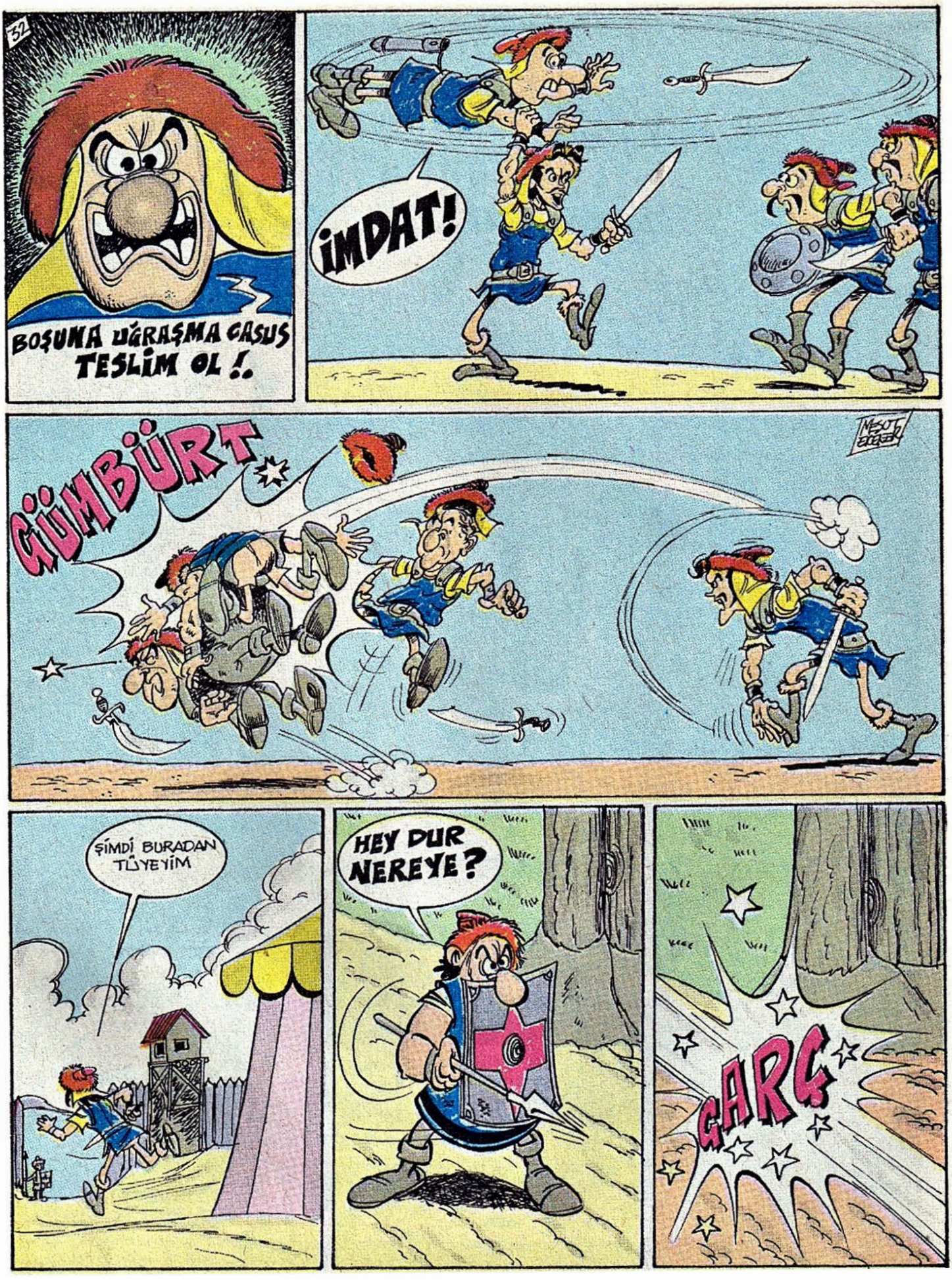
32
BOŞUNA UĞRAŞMA CASUS TESLİM OL !.
İMDAT!
GÜMBÜRT
ŞİMDİ BURADAN TÜYEYİM
HEY DUR NEREYE?
GARG

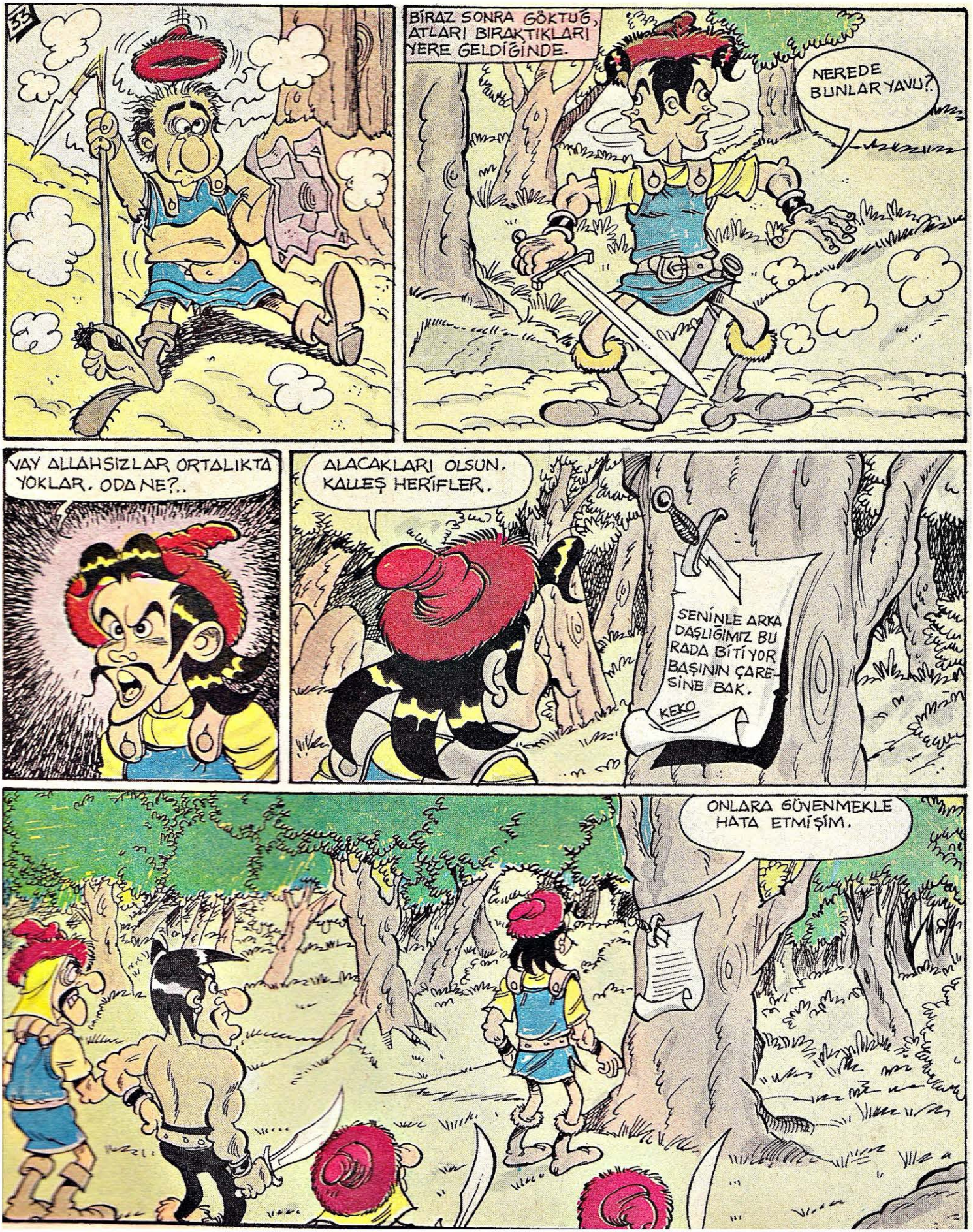

DEVAM EDECEK

Liza Çanakçı

SAHTE MUTLULUK

Çekmeceden gözlüğümü alıyor ve takıyorum. Her yer pespembe! O mutlulukla evden çıkıyorum, ama dışarı da bir gariplik var. Bizi her zaman yakıp kavuran altın sarısı güneşin rengi değişmiş! Gökyüzünde ona eşlik eden bulutlar bile bir farklı bugün. Şaşkınlıkla duraksarken, bir kadın geçiyor yanımdan. Bana göre çok yaşlı. Sizce yaşlı bir kadının en büyük özelliği nedir?

Çekmeceden gözlüğümü alıyor ve takıyorum. Her yer pespembe! O mutlulukla evden çıkıyorum, ama dışarı da bir gariplik var. Bizi her zaman yakıp kavuran altın sarısı güneşin rengi değişmiş! Gökyüzünde ona eşlik eden bulutlar bile bir farklı bugün. Şaşkınlıkla duraksarken, bir kadın geçiyor yanımdan. Bana göre çok yaşlı. Sizce yaşlı bir kadının en büyük özelliği nedir? Kır saçları değil mi? Ne var ki sadece yüzündeki kırışıklıklar ele veriyor yaşını. Saçı mı? Rüzgârın etkisiyle havaya savrulan o saçlar; tıpkı bulutlar, tıpkı güneş gibi pespembe! Boyatmış mı acaba diye düşünüyorum güneşin, bulutların öyle bir ayrıcalığı olmayacağını hesaba katmadan. Sonra… Sonra belki de bir göz yanılması diyorum, ne de olsa içimde; her şeyin canlı, genç ve renkli olması isteği var. Böyle düşününce aklıma "Her şeyi tozpembe görme" tabiri geliyor. İnsanlar bu tabiri hayata mutlu bir pencereden bakanlar için kullanırmış, belki de aynı durumdayım. Ama neden pembe? Oysa ben en çok erguvan rengini severim. Belki sisin etkisidir diyorum. Biraz düşününce saçmaladığımı anlıyorum; gökyüzünden inen buğu neden her şeyi pembeye boyasın? Baktığım her noktada aynı rengi görmekten yoruluyor ve bir banka oturuyorum.

Önümde pespembe dalgalı bir deniz, üzerinde büyüklü küçüklü pembe tekne, hemen sağımda pembe elbiseli bir adam elindeki pembe oltayla pembe balıklar tutuyor. İçimde ise aklımı yitiriyorum kaygısı! Kaygı henüz dışarı çıkmadığından rengi belirsiz! Yanıma bir amca oturunca sıyrılıyorum düşüncelerimden. Yüzümü bir ayçiçeği gibi oturduğu tarafa çevirince pembe şapkalı, pembe takım elbiseli, tonton pembe bir adam görüyorum. Bakışları üzerimde ve pembe pembe

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

gülümsüyor bana. Ardından, kalın ve tok bir sesle konuşuyor. Sesinin rengini merak ettiğimden anlamıyorum sözlerini. Susup yanıtımı bekliyor. Sessizliğimi görünce bir kez daha soruyor. Bu sefer tüm dikkatimle dinliyorum tonton pembe amcayı.

"Hava karardığı halde neden hala güneş gözlüğünü takıyorsun?"

O an anımsıyorum evden çıkmadan taktığım gözlüğü. Mahcup bir şekilde gülümseyerek "Unutmuşum." diyor, çıkartıyorum gözümden. Ve birden renk değişiyor. Baktığım her noktaya karanlık hâkim oluyor. Masallardaki cadıların kara kalplerinin içine düşmüş bir gibi hissediyorum kendimi. İçim daralıyor, nefes alamaz hale geliyorum. Biraz daha gecikirsem boğulacağımı hissediyor ve telaşla takıyorum gözlüğümü ve yeniden pembeleşen toton amcaya "Aslında unutmadım. Çok sevdiğim için çıkartmıyorum gözümden." diyorum. Anladım anlamında başını sallayarak pembe bastonuna dayanıp kalkıyor ve pembe kaldırımlı yolda yürüyerek uzaklaşıyor yanımdan. "Hayal de olsa her şey böyle güzel." diye mırıldanıyorum arkasından bakarken, zira hayat görmek istediklerimizle güzel, gördüklerimizle değil!

Yusuf Gürkan

X OYUN Köşesi 3

3. Sayıdan herkese Merhabalar! Genç, Orta yaşlı ve her yaştan oyun severler. Konsol ve Hobi dünyasında kaybolmaya hazır mıyız? Şüphesiz ki ilk sayımızda açıkladığımız gibi; "Konsolda oyun oynamak hem bir zevk hem daha maliyeti uygun hem de konforlu" Sizde eğer ilk sayımızda ki rehberi okuduysanız.

3. Sayıdan herkese Merhabalar! Genç, Orta yaşlı ve her yaştan oyun severler. Konsol ve Hobi dünyasında kaybolmaya hazır mıyız? Şüphesiz ki ilk sayımızda açıkladığımız gibi; "Konsolda oyun oynamak hem bir zevk hem daha maliyeti uygun hem de konforlu" Sizde eğer ilk sayımızda ki rehberi okuduysanız. Belki de sıkı bir konsol Oyuncususunuz, O zaman sıkı durun. Geçen ay hatırlarsanız bir efsane olan Skyrim Special Edition' ı Xbox One için incelemiştik. Sırada yine aynı firmadan Bethesda yapımı Fallout 4 ü inceleyeceğiz. Ben bu oyunu Gamepass sayesinde bir aylığına edindim ücretsiz olarak. Sizlerle deneyimlerimi oyunu nasıl bulduğumu paylaşacağım. Daha önceki sayılarımızı okuduysanız. Ya da beni az biraz tanıdıysanız. Sağlam Elder Scrolls ve Fallout serisi fanı olduğumu bilirsiniz. Yani incelediğim ilk iki oyun çok sevdiğim serilerden. (Biraz torpil yaptım idare edi verin) Şimdi isterseniz incelemeye geçelim.

Yeni Çıkacak Oyunlar;

Play Station:

1. Fallout 76 – Wastelanders Expasion – 4 Nisan
2. Hellpoint – 16 Nisan
3. Deliver Us to Moon – 24 Nisan
4. Trails of Mana – 24 Nisan
5. Predator: Hunting Grounds – 24 Nisan
6. Sakura Wars – 28 Nisan
7. Azura Striker - GUNVOLT Striker Pack - 28 Nisan
8. Moving Out – 28 Nisan

Xbox One:

1. Fallout 76 – Wastelanders Expasion – 14 Nisan
2. Hellpoint – 16 Nisan
3. Deliver Us to Moon – 24 Nisan
4. Moving Out – 28 Nisan
5. Gears Tactics - 28 Nisan
6. Fortnite Chapter 2 – Season 3 - 30 Nisan
7. Those Who Remain – 15 Mayıs

Nintendo Switch:

1. Aoelis Tournament – 3 Nisan
2. Tharsis – 11 Nisan
3. Hellpoint – 16 Nisan
4. Trails of Mana – 24 Nisan
5. Moving Out – 28 Nisan
6. Fortnite Chapter 2 – Season 3 - 30 Nisan
7. Those Who Remain – 15 Mayıs

Fallout 4:

İnceleme *(Gamepass)*

Şüphesiz hepimiz Fallout'un aslında Interplay firmasının izometrik RPG serisi olarak başladığını biliriz. Daha sonra Interplay' den oyunun haklarını alan Bethesda. Hakları Bethesda'nın almasına rağmen Interplay'in Fallout Online' nın üzerinde çalışmasına karşın iki firma davalık oldu. Pek çok melo dram dan sonra en sonunda anlaşmaya varıldı. Daha sonra ise Fallout 3 ilk olarak hayranların karşısına geçti. Burada önemli olan Fallout ruhuna ihanet etmeden güzel bir 3-D (Üç boyutlu) Oyuna dönmüş oldu seri. Shooter ve RPG öğeleri başarıyla harmanlanmıştı. Daha sonra ara oyun Fallout: New Vegas geldi. (New Vegas' ı daha önceden Hayalet e-Dergi için incelemiştim. Eskilerin gözü yaşlı :'() Fallout: New Vegas kimileri için gelmiş geçmiş en iyi RPG oyunuydu. Benim içinde hala öyle. Çünkü yapabileceklerinizin kesinlikle bir sınırı yok. Dilerseniz hiç silah kullanmayıp, hitabeti yükselterek başarılı bir diplomat olup insanları öldürmeden oyunu tamamlayın. Dilerseniz başarılı bir Tüccar olun. Dilerseniz de gerekli geliştirmeleri alıp oyunun en güçlü canavarını tek yumrukla indirin. İstediğiniz her şeyi yapabildiğiniz nadir oyunlardandı. O çok beklenen Fallout 4 ufukta göründü. Ben de oyunu Gamepass aracılığıyla deneyimledim. Gelin bakalım serinin son oyunu nasıl olmuş?

Öncelikle hikayemiz yine Amerika topraklarında geçiyor. Harita boyutu olarak en büyük Fallout oyunu bu. Önceki oyun günümüzde Las Vegas olan yerlerde geçiyordu. Kıyamet sonrası Las Vegas'ı deneyimliyorduk. Bu ise Boston civarında geçiyor. Neyse karakter yaratım ekranıyla oyuna başlıyoruz. Heyecandan afallıyoruz. Devam ediyoruz. Küçük mini bir hikâye anlatım alanıyla oyunu deneyimlemeye başlıyoruz. Erkek karakter olduysak ailenin babası. Kadın karakter yaratırsak ise ailenin

annesi oluyoruz. Bir adet robotumuz, sadık köpeğimiz ve oğlumuzla aile evimizde oyuna başlıyoruz. Fallout tarihinde ilk defa savaş öncesi, yıkımlar öncesi zamanı deneyimliyoruz. Kapımıza Vault 101'e bir felaket durumunda kayıt olmamızı isteyen bir Vault şirketi çalışanı geliyor. Biz de kabul ediyoruz. Haberlerde gördüğümüz ise Amerikan Başkanı halktan özür diliyor. Bir Atom Bombasının yaklaşmakta olduğunu söylüyor. Tabi hemen felaket geliyor ve... Tipik Fallout oyunlarında gördüğümüz. Çin' den bize; Amerikan topraklarına Atom Bombası düşüyor.

Atom bombası biz Vaulta girerken ufak bir sahnede görüyoruz. Herkes korkuyor, herkes ağlıyor, kimisi Vault' a giremediği için sinir krizi geçiriyor. Herkes panik halinde. Neyse ki Vault' ta herkes sakin. Güvenlik görevlilleri bizleri kabinlerimizde uyumayı teklif ediyor. Ama bir gariplik var. Ailemiz hiçbir sıkıntı olmadan güvenli bir şekilde hep beraber Vaulta girebiliyor. Lakin neden kabinlerde uyumamız lazım? Neyse bir şekilde bizi bir kabine tam karşımıza da Eşimiz ve çocuğumuz tek bir kabine giriyor. Lakin beklemediğimiz bir şey oluyor. Kabinler buzlarla dondurulmaya başlıyor. Kötü bir şeyler olduğunu anlıyoruz. Lakin artık çok geç. Birden uyku bastırıyor ve soğuk buzlar eşliğinde uzun mu uzun bir uykuya dalıyoruz. Bir ara uykudan uyanıyoruz. Birkaç serseri Zalim eşimizin kabinini açıyor eşimizi vurup çocuğumuzu kaçırıyor. Bizde yarı uyanık olduğumuzdan tekrar uykuya dalıyoruz. Bu korkunç şeyleri görüp.

Tekrar uyandığımızda kabinde çıkıp eşimize gidiyoruz lakin nafile çoktan yakın mesafeden ateş edilip vurulmuş. Evlilik yüzüğümüzü alıp cebimize koyuyoruz. Eşimizin intikamını alıp oğlumuz Shaun' u bulacağımıza yemin edip. Vahşi Çorak Topraklara adım atıyoruz. Çıktığımızda gördüğümüz ise yıkıntılarla dolu bir Dünya. Ailemiz dağılmış. Geriye tek kalanlar; Sadık köpeğimiz, Ev Robotumuz ve biz. Düşmanların elinde olan oğlumuz. Burada ev robotumuzla konuşuyoruz. Yıkım sonrası konuştuğumuz ilk kişi o.

Bize 200 yıldır uyuduğumuzu. Kendisinin canının çok sıkıldığını. Dilersek bizi takip edip intikamımızı almaya yardım edeceğini söylüyor. Dilersek bu robotu dilersek sadık K-9 köpeğimizi yanımıza alıp. Bu yıkıntılarla dolu korkunç Post-Apokaliptik mahvolmuş Dünya' da insan konuşacak birilerini aramaya en yakın kasabaya gidiyoruz...

İşte serüvenimiz burada başlıyor.

Mesela istersek hikâyeyi takip edebilir, oğlumuzu aramaya başlayabiliriz. Zaten ilk görevde bunu yapıyoruz. Bir insan grubuyla karşılaşıyoruz. Bize Güç Zırhı buluyorlar. Bildiğiniz üzere Fallout oyunlarının tamamında Power Armor (Güç Zırhı) End Game Equipment Yani oyun sonu ekipmanıdır. Lakin Fallout 4' te daha ilk görevden alıyoruz. Güç Zırhını. Yalnız güç zırhı eskisi gibi giy ve sağa sola dehşet saç mantığında değil artık. Çalıştırmak için Microfusion Cell lazım. Yani Atom Enerjisi Çekirdekleri. Çünkü kendisi bir Mech gibi içine giriyoruz. Vücudumuzu kaplıyor. Böylelikle bir insan olarak bir Tankın zırhına ve gücüne ulaşıyoruz. Dayanıklılığımız bir Tank ile eşit oluyor. Bulduğumuz insan grubuna yardım edince bize Commonwealth' i yeniden kurmayı teklif ediyorlar. Commonwealth daha önce savaş öncesinde yaşadığımız kasaba. Böylelikle Fallout oyunlarında görmediğimiz. Yepyeni bir şeyle karşılaşıyoruz; "Kasaba kurma"

Kasabamızı kurmaya başlarken birkaç rehber izlesek iyi olur. Evler kurabiliriz. Kasabamızı saldırılardan kurtarmak için Makineli Tüfek Taretleri kurabiliriz. Radyo İstasyonu kurup daha fazla insanın kasabamıza katılmasını sağlayabiliriz. Savunma kuleleri ve mevzileri de kurabiliriz. Tabi ki; Koltuktan, gece lambasına binlerce eşyayı işleyip kurabiliriz. Tabi bunun için hammadde kaynaklarına ulaşmalıyız. Yani Kasaba Kurma mekaniğiyle oyun bambaşka bir yere eviriliyor. Tabi ben bunu beğenmedim. Beğenen varsa da bir şey diyemem. Lakin Fallout oyununa yakıştıramadım. Ne alaka abi? Çok mantıksız. Bu

da oyunda ilk beğenmediğim şey olarak karşıma çıktı.

Daha sonra beğenmediğim diğer şeyle karşılaştım. Karakter gelişim ekranı. Gerçekten berbattı. Yeteneklerimizi geliştirip seviye atladığımız zaman eskisi gibi yetenek artıramıyor. Sadece Perk yani yetenek gelişim puanı alabiliyoruz. Bu gerçekten hep Fallout' ta olan bir şeydi ve kaldırmışlar inanılmaz bir şey. Normal de yeteneğimizi artırıp sonra Perk seçerdik ama artık sadece Perkler var başka bir gelişim yok bu da beni inanılma derecede üzdü. Tabi hayal kırıklığım bununla da kalmadı.

Oyunda bir başka seçenek güvenli alan. Diyelim bir göreve gidiyoruz. Hemen Güç Zırhımızı tamir edip, tam kondisyona getiriyoruz. Geliştirmelerini yapıyoruz. Öyle göreve gidiyoruz. Hop diye istediğimiz kadar gezemiyoruz. Çünkü Mikrofüzyon Pilimiz aniden bitebiliyor. Güç Zırhımızla haritanın orta yerinde dımdızlak kalabiliyoruz. Tabi bu da hayal kırıklığı benim için. Başka bir hayal kırıklığına da sahip oluyorum. Mesela ben Hafif Deri Zırh giyen bir Sniper Keskin Nişancı Karakter Oluşumu yapmak istiyorum. Ama o da ne? Hafif Deri Zırh ile savaşamıyorum. Tüm düşmanlar beni yeniyor. Güç Zırhı giymeden herhangi bir çatışmaya girmek imkansız. Bu da başka bir hayal kırıklığı olarak yerini alıyor.

Diğer oyunlardan aşina olduğumuz düşmanlar duruyor.

Mesela Ghoul' lar, Raider' lar, Deathclaw' lar vs. Pek çoğu bu oyunda yer alıyor. Bu oyuna özel yeni bir düşman da var ismi ise Sentrybot yani Sentetik. İnsan kılığına giren bu robotlara dikkat edin. Kasabanıza kabul ettiğiniz bazı insanlar sentetik oluyor. Anlamanın yolu ise sadık köpeğimiz. (Terminatör filminde de köpekler hatırlarsanız robot ajanları anlıyorlardı. Belki de bir göndermedir.) Sentetik kasaba halkının arasına karışırsa siz göreve gittiğinizde Commonwealth adlı kasabanızda ki tüm insanları yok edecektir. Yani dikkat edin. Kasabanıza döndüğünüzde, herkesin öldüğünü görmek istemezsiniz.

Oyunda katılabilir. Faction olarak iki tane birlik var. Biri İzciler diğeri ise diğer oyunlardan aşina olduğumuz Çelik Kardeşliği. İkisinin de görevleri var katılıp yaparsanız. İlerleme rütbe atlama şansınız var. Bu konuda diyebileceklerim bu kadar.

Önceli oyunlarda yer alan Fame sistemi aynen devam ediyor. Mesela kasabanızı kurdunuz bu da yetmiyor. Yemek için tarla, uyumak için barakalar, evler, savunma için mevziler, makineli tüfek taretleri, daha çok insan gelsin diye; Radyo istasyonları, su kaynakları da üretmeniz lazım. Bunları yapmazsanı insanlar memnun olmayacaktır. Moralleri düşecektir. Herkese de iş bölümü yapmanız lazım biri tarladan diğeri su pompasından başka kişiler de çöp istasyonu gibi şeylerle sorum lu tutmanız lazım. Yoksa tüm gün boş durmaktan sıkılır ve moral seviyesi düşer. Bunu da istemeyiz.

Sonuç olarak; eğer kaliteli bir Post-Apokaliptik oyun oynamak isterseniz. Bu oyun gayet uygun. Kolaylıkla alışıp rehberler izleyip yapabilirsiniz. Lakin bir Fallout oyunu arıyorsanız. Çok üzgünüm ama bu yapımın sadece isminde Fallout var başka da alakası yok. Serinin yapısı bozulmuş ve tahrip edilmiş. Ben Fallout oyunu olarak beğenmedim. Lakin Post-Apokaliptik oyun arıyorsanız. Sizi tatmin eder. Hikayesi de fena olmamış takılırsınız işte. Lakin oyun benim gibi eski Old-School Diehard Fallout Fanlarına kesinlikle hitap etmiyor.

Maalesef ki; Oyun bir aksiyon shooter oyununa dönmüş. RPG Mekanikleri yok denecek kadar az. Üzgünüm ama bir Fallout oyunu olmamış.

Oyun dolu günler dilerim. Evde Kalın ve Oyun oynayın.

KARAR:

Artılar (+): Açık Dünya hissi, Hikâye detayları, Oyunun yalnızca girişinin Fallout hissi vermesi

Eksiler (-): Fallout hissinden çok uzak olması, Kasaba yapma mekaniği, Grafikler çağının gerisinde, Aksiyon ve shooter oyunu tadında olması, RPG Öğelerinin çok az olması, Yeni diyalog sistemi

Puan: 100/58

Atilla Bilgen

'SOSYAL MESAFE" Mesafesi!

Yeni çıkan yasa, nezarethanelerin beşten fazla kişiyi barındırmamasını ve her bir kişi için en az yedi metre uzunluğunda, iki metre genişliğinde alan bırakılmasını, ayrıca yatmaları için yirmi santim yüksekliğinde beton blok yapılıp üzerine içi sünger dolu şilte konulmasını, herkese yetecek miktarda battaniye verilmesini, zeminin halıfleksle kaplanmasını buyurur.

Yeni çıkan yasa, nezarethanelerin beşten fazla kişiyi barındırmamasını ve her bir kişi için en az yedi metre uzunluğunda, iki metre genişliğinde alan bırakılmasını, ayrıca yatmaları için yirmi santim yüksekliğinde beton blok yapılıp üzerine içi sünger dolu şilte konulmasını, herkese yetecek miktarda battaniye verilmesini, zeminin halıfleksle kaplanmasını buyurur. Yasa bununla da bitmez; hücrelerin doğal ışıkla aydınlatılmasını, havalandırma sisteminin olmasını, gözaltındaki kişilerin ihtiyaçları için duş ve lavabo yapılmasını, beslenmeleri ve sağlık masraflarını karşılayacak ödenek ayrılmasını söyler.

Bu satırları okuyunca içinizde nezarethaneye düşme arzusu uyanmıştır, ama yol yakınken gelin bu sevdadan vazgeçin, zira yazılanlar sadece teoridedir! Gerçek hayatta nasıl mıdır? Madem merak ettiniz, anlatayım. Emniyetin bodrumunda, u şeklindeki bir koridorun çevresine sıralanmış, cılız bir floresan ışığıyla aydınlatılmış nezarethaneler, yaklaşık üç metre uzunluğunda, iki metre genişliğinde havasız hücrelerdir. İçeriye atıldığınızda gerçekten size battaniye verirler, ne var ki daha önce kaç kişinin kullandığı meçhuldür! Elinizde kirli, nemli bir battaniye ile mahpushanenin hazırlık sınıfına adım attığınızda, keskin bir ter ve toz kokusu sizi karşılar. Haliyle nefesinizi tutar, dayanabildiğiniz kadar dayanır, sonunda pes edip o temiz(!) havayı içinize çekersiniz.

Dört bir yanınız sosyal mesafe aralığından muaf kalabalıkla çevrilidir. Kimin ne olduğunu bilmediğinizden tereddütlü bir sesle "Allah kurtarsın." diye mırıldanıp oturacak, sakin bir yer ararsınız. Üzerinde şilte bulunmayan sınırlı sayıda beton bloklar çoktan kapıldığından, insanlar ya ayakta bekleşiyorlardır, ya da çömelmişlerdir. Ayakta duracak haliniz olmadığından, sırtınızı buz gibi duvara dayayıp mahkûm oturuşuna geçer ve ürkek gözlerle yeni mekânınızı incelersiniz. Kirli duvardaki eğik tabelada, sanık hakları yazılıdır. Belki bir faydası olur diye hızla okursunuz. Bildik klişe cümlelerdir. Sıkılıp bakışlarınızı başka yöne çevirirsiniz.
İçeriye kalem sokulması yasak olmasına karşın, bir şekilde duvara kazılmış "Sabaha kadar buradayız." yazısı gözünüze ilişir ve kara kara akıbetinizi düşünürsünüz. Rahat etmek için sırtınızı dayadığınız duvarların soğukluğu bağırsaklarınızı bozar. Karnınızdan gelen gurultular artınca polisin söylediklerini anımsarsınız: "Acil durumlarda kameraya işaret ver!" Duraksamadan kameraya türlü şaklabanlıklar yaparsınız. İş yükü ağır olduğundan polis durumunuzu görmez. Dayanamayacağınız anladığınızda utanma duygunuzu bir yana bırakıp kapıya koşar ve "Ölüyorum!" diye haykırırsınız, şanslıysanız sesinizi duyarlar ve lavaboya gitmenize izin verirler. Ne var ki bağırsaklarınız bozulmuştur, yarım saat sonra tekrar kıvranırsınız, bu sefer kimse sizi ciddiye almaz.
Sıkıntınızı unutmak amacıyla etrafınızdaki insanları incelersiniz, uyuşturucu krizinden dolayı duvarları yumruklayan da vardır, kavga ettikleriyle birlikte içeriye atılan da. Birbirlerini pis pis süzdüklerinden en çok onlardan ürkersin. Kim kime önce ne zaman girişecek diye düşünürken birinin laf atmasıyla kavga başlar, o hengâmede birkaç yumruk nasibinize düşer! Bulabildiğiniz en sakin köşeye sığınırken polisin, "Burada en fazla yirmi dört saat kalırsın." sözü kulaklarınızda çınlar ve saatin akışını kestirmeye çalışırsınız. Zaman akmak bilmediğinden uyumak ister, kokmasına aldırmaksızın battaniyeyi soğuk zemine serip ceketinizi yastık yaparsınız. Horlayanlardan, bağırıp çağıranlardan dolayı uyuyamaz, sadece sersemleşirsiniz. Sonunda sabah olur, polis aranızdan bazılarını alıp yukarıya götürür. Nezarethane giderek boşalırken, yukarıya götürülmenin iyi veya kötü olduğunu bilmeden sıranın size gelmesini beklersiniz.

Korkmaz Gözükara, nezarethaneye girmek için polis eşliğinde emniyetin merdivenlerinden inerken, ne yeni yasadan haberi vardı, ne de hâlihazırdaki gerçeklerden. Tek bildiği, gözaltına alındığıydı. Neler yaşayacağını bilememenin kaygıyla nefes almakta zorlanıyor, midesi bulanıyor, başı dönüyor, bacakları titriyordu. İşin açıkçası korkuyordu Korkmaz Gözükara! İçeriye atıldığı için değil, zaten bu konuyu hala anlamamıştı, yasalara saygılıydı, bırakın suç işlemeyi bir karıncayı bile incitmezdi, korkuyordu, zira Korkmaz Gözükara, karısından, karakollardan, amirlerinden, vergi dairelerinden, mahkemelerden, velhasıl her şeyden korkardı! Bu yüzden hep temkinli davranır, kimseyi kızdırmazdı. Buna rağmen şu an karakoldaydı. Tek suçu karısının sözünü dinlemekti! Gecenin bir vaktinde onu markete yollamış ekmek, makarna, yumurta almasını söylemişti.
O da apar topar evden çıkmış ve birden kendisini burada bulmuştu! Görevlilerin söylediğine göre geceyi burada geçirecek, derdini ancak mesai başladığında anlatabilecek, halden anlayan bir

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

amire denk düşerse salıverilecek ve en iyi ihtimalle öğleye doğru eve ulaşacaktı. Karısının bunu nasıl karşılayacağını hayal bile edemiyordu. Nezarethanenin kapısına ulaştıklarında görevli polis dolaptan çıkarttığı battaniyeyi uzatıp "Tuvalet veya sağlık sorunun olduğunda seslen. Müsait olduğumuzda ilgileniriz." dedi. Terden ıslanmış başını anladım anlamında salladı, ardından bir robotu andıran mekanik adımlarla içeriye girdi. Kapı arkasından kapandığında yüreğinde yeni bir korku yeşermişti. Tanınmaktan, ayıplanmaktan korkuyordu. Utançla başını öne eğip görünmez olmak için dua etti.

"Geçmiş olsun hemşerim."

Adeta donup kaldığından yanıt vermedi. Aynı ses aynı temenniyi bir kez daha tekrarlayınca kendisini zorlayıp bakışlarını yerden aldı ve utanarak etrafına bakındı. Çeşit çeşit insanın gözleri üzerine dikiliydi. Onca kalabalığın arasında yapayalnız olduğunu hissetti, nereden geldiği belli olmayan koca bir yumruk boğazına oturdu ve cılız bir sesle "Teşekkür ederim efendim." diye mırıldandı.

"Efendiliği kim kaybetti ki biz bulalım hemşerim? İlk gelişin mi?" diye sordu, duvara dayalı beton blokta iki kişilik yer kaplayan adam.

"Evet efendim."

"Kes artık şu efendi muhabbetini de kimsin, nesin, ne ayaksın ondan bahset."

"Efendim… Pardon… Size nasıl hitap edeceğimi bilemedim. Rica etsem bu konu hakkında malumat verir misiniz?"

"Haydaaa! Alt tarafı kimsin dedik adama, illa kafa kâğıdını göreyim diye tutturdu! Madem çok merak ettin söyleyeyim. Osman, namı diğer Duman Osman! Hangisini beğendiysen onu kullan."

"Çok memnun oldum Osman Bey."

"Arkasında bey filan yok. Sade Osman!"

"Anladım efe… Pardon Osman! Bendeniz de Korkmaz Gözükara!"

"Vay vay… Demek hem korkmazsın hem de gözün kara! Ufacık aklınla bize posta mı koyuyorsun? Kabul. Korkmazlığını da gözü karalığını da test edelim o zaman." dedi ve sanki üzerine yürüyecekmişçesine yerinden hafifçe doğruldu. Korkmaz Gözükara adamın hareketlendiğini görünce telaşla "Bir yanlış anlama oldu sanırım. Gerçekten adım böyle, yoksa her şeyden korkarım! En çok da karımdan! Zaten buraya da onun yüzünden düştüm."dedi. Duman Osman bu söz üzerine yeniden duvara yaslandı. Yüzüne koca bir gülümseme yayılmıştı. İşaret parmağını Korkmaz Gözükara'ya doğru sallayarak "Sen de dırdırına dayanamayıp şişledin karıyı!" dedi.

"Yok canım. Ne şişlemesi? Karım beni markete göndermişti, sonra kendimi burada buldum!"

Bu sözü duyunca Duman dayanamayıp koca bir kahkaha patlattı. Alaylı kahkahası nezarethaneye dalga dalga yayılırken "Markete gidiyorum diye evden çık, karının dırdırından kurtulmak için nezarethaneye gir. Matrak adamsın! Sevdim seni." dedi ve yanında oturan adama dönüp "Niyaziii! Ufaktan yaylan. Yaylan da Korkmaz Abin otursun ve dahi şu işi en ince ayrıntılarına kadar anlatsın bizlere." diye ekledi.

Niyazi rahatının bozulmasına sinirlenmişti, ancak tek kelime etmedi. Asık bir suratla ayağa kalkıp duvara sırtını yasladı. Bunun üzerine Korkmaz ürkek adımlarla oraya gitti ve boşalan yere eğreti bir şekilde oturdu. Duman, sırtına vurup "Adamı uyuz etme de anlat bir an önce şu olayı." dedi.

"Aslında neden burada olduğumu ben de bilmiyorum.

Akşam hanımla evde oturmuş dizi izlerken alt yazı geçti. Virüsten dolayı otuz bir il ve Zonguldak'ta gece yarısından geçerli olmak üzere iki günlük sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş. Hanım bunu okuyunca fırladı yerinden. ve "Korkmaz!" diye bağırdı. Her zamanki gibi "Emret sultanım." dedim. "Şimdi hemen dışarı çıkıyorsun. İki ekmek, üç paket makarna, bir düzine yumurta alıyorsun. Ha bir de yoğurt" dedi. İtiraz etmek ne haddime! Ama yine de saygılı bir şekilde "Sultanım alt tarafı iki gün dışarı çıkmayacağız, evde illaki bir şeyler vardır. Hem bu saatte açık yer nereden bulurum" diye mırıldanırken adım bir kez daha evin içinde yankılandı ve apar topar dışarı fırladım."

"Sonra da karıdan kurtulmak için suç işleyip buraya düştün! Valla ne yalan söyleyeyim, öyle bir karım olsa aynısını yapardım."

"Yok canım, tam aksine koşarak çarşıya gittim. Ortalık ana baba günü! İnsanlar markete, fırına hücum etmiş. Bedava mal dağıtsalar ancak böyle olur. İçimden geri dönmek geliyor ama öte tarafta da hanım bekliyor! Sonunda Yaradan'a sığınıp marketin kapısına dayandım, ne var ki içeriye girmenin imkânı yok. Biz öyle cebeleşirken polis arabası "Beyler sosyal mesafe aralığına dikkat edelim." diye uyarı yapıyordu. Kördüğüm olmuşuz, bırakın sosyal mesafeye uymayı, birbirimizden ayrılamıyorduk bile. Neyse lafı uzatıp başınızı şişirmeyeyim, polisler arabalarından çıktılar ve o mahşeri kalabalıkta bir tek benim yanıma gelip "Masken nerede?" diye sordular. Telaştan evde unutmuştum. Mahcup bir şekilde durumu izah edince sosyal mesafeye neden uymadığımı sordular. Kollarımla çevremi gösterip nazikçe "Kim uyuyor ki?" dedim. Söylediğim tek söz buydu, nedense sinirlendiler. "Maşallah pabuç kadar dilin var!" diyerek sosyal mesafe aralığına uymamaktan üç bin yüz elli lira ceza kestiler. "Etmeyin eylemeyin alt tarafı iki ekmek almaya çıkmıştım. Ben de o para ne arar." dedim, dinlemediler. "Ödeyemem" dedim, "o zaman bu gece misafirimiz ol!" deyip buraya getirdiler."

"Demek sen de bizim gibi sosyal mesafe aralığı kurbanısın! Aramıza hoş geldin Korkmaz Kardeş."

"Nasıl yani buradaki herkes sosyal mesafe mağduru mu?"

"Üstüne bastın kaldır ayağını! Bu kadar da takma kafayı. Sabah amire biraz ağlarsın, cezanı takside bağlar, gidersin paşa paşa evine."

Ayakta bekleşenlerden kara kuru sıska bir adam Duman'ın bu sözünü duyunca heyecanla öne atıldı ve "Taksit istemiyorum. Para keş! Ben de gidebilir miyim eve?" diye sordu. Duman olumsuz anlamında başını sallayınca boynunu büküp "Neden abi?" diye sordu. "Salaksın da o yüzden Tahsin!" Korkusundan bir yanıt vermedi ve uslu bir çocuk gibi kösesine geçti. Korkmaz Gözükar'a Tahsin'in arkasından bakarken "Hepinizin sosyal mesafe aralığı mağduru olması inanılacak gibi değil."dedi. Bunun üzerine Duman, "Madem inanmıyorsun, sana buradakileri tek tek tanıtayım. Şu çömelenler izinsiz define aramaktan enselendiler. Elebaşları, gözleri fıldır fıldır oynayan şerefsiz olup…" Korkmaz şaşırmıştı, telaşla araya girip "Hani herkes sosyal mesafeyi uymamaktan içerdeydi?"diye sordu.

"Bak hemşerim en sinir olduğum şey sözümün kesilmesidir. Yapma! Bekle. Anlamazsan o zaman gir araya. Bildiğin üzere korona belasından ötürü olağanüstü günler geçiriyoruz, dolayısıyla her suç yaşadığımız bugünlerin suyu hürmetine göre farklı cezalandırılıyor. Bu şerefsiz, yedi arkadaşıyla sosyal mesafe aralığına riayet etmeden kaçak kazı yaptı. Jandarma da bu durumda mecburen bin beş yüz doksan üç sayılı Umumi Hıfzıssıhha

Kanunu'nun iki yüz seksen ikinci maddesinden cezayı kesti."

"O madde neymiş?"

Duman gevrek gevrek gülerek "Ne olacak, sosyal mesafe kuralına uymama!" dedi

"Sonra?" diye sordu Korkmaz.

"Sonrası ne olacak, toplam yirmi iki bin beş yüz lirayla yırttılar. O zaman neden nezarethanedeler diye soracaksın. Cevabı basit, yanlarında nakit yoktu! Bak hemşerim nakit önemli. Sen sen ol bugünlerde suç işlemeye niyetlendiğinde mangırsız çıkma evinden!"

"Ama benim nakitim vardı!" diyerek yeniden öne atıldı Tahsin. Duman nezarethaneyi inleten bir sesle haykırdı; "Kes artık Tahsin!"

Duman'ın gerilen yüz hatları Tahsin'in tırsıp yerine dönmesiyle yumuşadı, elini dostça Korkmaz'ın sırtına koydu ve "Anlayacağın kardeş, şu gördüklerinin tümü ceplerinde para olmadıklarından buradalar. Mesela gelelim kapının önünde dikilenlere. Gördüğün üzere birbirlerini ters ters süzüyorlar. Neden, çünkü hasımlar. Birbirlerine dalmak için haftalardır bahane arıyorlardı. Sonunda muratlarına erdiler, buldular bahaneyi, başladılar kavgaya. Ama ne kavga! Taş, sopa, pompa Allah ne verdiyse."

"Pompa derken tüfeği mi kastediyorsun?"

"Aynen! Mahalle savaş alanına döndü diyeyim, gerisini sen tahmin et. Pompalıdan çıkan saçmalardan iki kişi hastanelik bile oldu. Olay yerine gelen çevik kuvvet bunları ayırdı, yaralıları hastaneye gönderdi, sonra da kavga ederken sosyal mesafeye uymadıklarından her birine yine aynı kanun uyarınca üç bin yüz elli lira ceza yazdılar."

"Ben suya sabuna dokunmadım, aynı cezayı aldım!"

"O da senin bahtsızlığın hemşerim."

Korkmaz anladım anlamında başını salladı, ardından kendi kendilerine oynayan gençleri işaret edip "Onlar neden burada? Ceza işleyecek insanlara benzemiyorlar."diye sordu.

"O zirzoplar mı? Onlar suçlu filan değil! Halay çekmekten içeri düştüler!"

"Nasıl yani?"

"Geçen akşam bir yakınlarının evde yaptıkları nişana katılmış bu zirzoplar. Yüzükler takılınca haliyle kanları ısınmış oynamak istemişler. Amma velâkin ev küçük! Mecburen sokağa inip başlamışlar halay çekmeye. Halay da sosyal mesafe olmadığından aynı kanundan cezayı yemişler. Hemen yanında duranlar da Ankara havasından buradalar! "

"Yok daha neler!"

"İtiraz etmeden önce dinle. Bunlar Ankaralılar. Misket kanlarına işlemiş. İki gün oynamasalar kafayı yerler. Pavyonlar karantina muhabbetinden kapatılınca kurtlarını dökecek mekân bulamaz oldular. Ama Ankaralı adam pes eder mi? Bir arkadaşlarının tamirhanesini pavyona çevirdiler, iki hatun, bir de çalgıcı buldular ve başladılar misket oynamaya!"

"Dur sonunu ben tahmin edeyim. Polis orayı bastı, sosyal mesafeye uymamaktan kesti cezayı!"

"Aynen Korkmaz Kardeş."

"Korkmaz Gözkara dinledikçe merak ediyor, merak ettikçe yüreğindeki korku dağılıyordu. O rahatlıkla az önce ucuna iliştiği beton bloka iyice yerleşti, sırtını soğuk duvara dayadı. O sırada yanlarına elli elli beş yaşlarında efendi görünümlü bir adam yaklaştı ve Duman'a "Siz tecrübelisiniz, acaba itiraz etsem bir sonuç alabilir miyim? Biliyorsunuz fena halde mağdurum?" diye sordu.

"Haklısınız. Harbiden sosyal

mesafe kurbanısın. Ama bana sorarsan inat etme, öde parayı git evine. Biliyorsun olağanüstü günlerden geçiyoruz ve bu olağanüstü günlerde itiraz para etmez."

Konuşmaları büyük bir merakla pürdikkat dinleyen Korkmaz Gözükara, Geçmiş olsun efendim? Mahzuru yoksa suçunuzun ne olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"Hanımla alışverişe gitmek!"

"Ben tek çıktım içeri düştüm, siz çift çıkmışsınız sonuç yine değişmemiş! Demek ki her halükarda ceza yazıyorlar."

"Maalesef haklısınız beyefendi. Dün öğle saatlerinde hanımla Taksim Meydanı'ndan geçiyorduk. Polis ekipleri bizi durdurdu. Önemsemedik, zira otuz yıllık evliydik, hem zaten evli olmamız önemli değildi, alt tarafı kol kola yürüyorduk. Meğerse sosyal mesafe kuralına uymuyormuşuz! Maskemiz olduğundan iyi niyet indirimi uygulayacaklarını söyleyip bin lira ceza yazdılar. Tepem attı haliyle. "Aynı evin içinde yaşıyoruz, aynı yatakta yatıyoruz." diyorum, "nerede yattığınız bizi ilgilendirmez, ama dışarıda aranızda en az bir metre aralık olacak." diyor. "Nikâhlı karım." diyorum, nikahsız da olsa durum aynı."diyor. "Hasta olsak evde birbirimize bulaştırırız diyorum." evde ne yapacağınız bizi ilgilendirmez diyor. "Yolda sendelese düşmemesi için tutmayacak mıyım?" diye soruyorum, "hele bir düşsün ona göre karar veririz." diyor. Sonunda tepem attı. "Ödemiyorum" dedim. "O zaman misafirimiz olun." dediler. Ben ödememek için inat ediyorum, onlar çıkarmamak için. Ama inadım inat ödemeyeceğim."

Adam söylenerek yanlarından ayrılırken Kokrmaz Gözükara Duman'a döndü "Peki sen neden buradasın?" diye sordu.

"Çok âlemsin hemşerim. Lakabım ne? Duman! Bir insana neden duman derler?

"Çok sigara içtiğinden herhalde!"

"Harbiden safsın! Uyuşturucudan hemşerim, uyuşturucudan! Vatandaşlarımız korona günlerinde zor durumda kalmasın diye "Evde hayat güzeldir!" sloganını çiğneyip arkadaşlarla soluğu Kasımpaşa Büyük Cami'nin sokağında aldık. Açtık göstermelik bir tezgâh, koyduk zulayı oturduğumuz taşın altına, başladık beklemeye. Müşteri geleceğine polis geldi, iyi mi? Ama zerre kadar korku yok içimizde. Neden, çünkü her sağduyulu vatandaş gibi maskemizi takmışız. Polis "Hayırdır?" diye sordu. Üzerinde incik boncuk olan tezgâhı gösterip "Ekmek parası işte Abim!" dedim. Bitişik nizam oturduğumuzu söyleyip sosyal mesafeye uymamız konusunda uyardı. "Eyvallah Abim!" dedim. Yanımızdan ayrılacakları sırada yanımdaki lavuklardan biri o heyecanla saçma sapan laf etti. Polis işkillendi ve "Hele bir ayağa kalkın bakalım!" dedi. Etrafı didik didik arayınca buldular uyuşturucuyu, şak diye yazdılar sosyal mesafe cezasını."

"Uyuşturucu satmaya sosyal mesafe cezası mı yazdılar?"

"Aynen!"

"Paran olmadığın için de nezarethaneye düştün!"

"Bak orası muamma! Parayı aslanlar gibi ödedim, ama yine de aldılar içeri! Sabah avukata durumu anlatacağım. Polis yaptığı hatayı düzeltip salıverirse ne ala, salıvermezse bu işi Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine kadar taşıyacağım. Memleketimizde çok şükür demokrasi var! Ona ayrı buna ayrı muamele olmaz!"

Konuşmaları pürdikkat dinleyen Tahsin dayamayıp yine öne atıldı ve "Abi benden para istemediler. Direkt attılar içeri. Bende mi o mahkemeye başvursam." diye sordu.

"Avrupa salakların başvurusunu kabul etmiyor Tahsin!"

Bu söz üzerine hayal kırıklılığıyla olduğu yere çöktü Tahsin. Korkmaz Gözükara

acıyan gözlerle ona bakarken "Sormayayım diyorum, ama dayanamayacağım artık. Ne yaptı bu Tahsin?" diye sordu.

"Bak hemşerim bir işe girdin mi o suçun cezasını da bileceksin, nasıl paçayı yırtacağını da. Geldiğinden beri sana ne anlatıyorum?"

"Olağanüstü günlerden geçtiğimiz ve cezaların bu olağanüstü günlere göre verildiğini."

"Bravo! Bak sen bile çaktın köfteyi, ama Tahsin hala salak!"

"Yani?"

"Bırak şimdi Tahsin'i de sana sağımda oturan adamdan bahsedeyim. Sence neden burada?"

"Bilmiyorum."

"Kumardan! Polis baskın yaptığında mekânında yirmi sekiz kişi vardı. Hem içki içiyorlardı, hem kumar oynuyorlardı. Sence bu adam ne kadar yatar?"

"Valla kanunları tam olarak bilmiyorum, yine de birkaç sene yatar herhalde."

"Yanlış! Yarın çıkar. Neden? Çünkü adam akıllı! Milleti mekânda sosyal mesafe kuralına aykırı bir şekilde oturttu! Ödeyecek cezayı çıkacak dışarıya. Gelelim şu gençlere. Bunlar bir villada parti yaparken yakalandılar. Ama ne parti! Emme velakin yine aynı sebepten paçayı kurtardılar.. Karşımızdaki sakallı adam ise kaçak içki yaparken enselendi."

"Hapı yuttu o zaman."

"Yok canım! İçkiyi bir başına değil beş kişiyle beraber…"

Duman lafını bitiremeden Korkmaz Gözükara araya girdi ve "Bu yüzden de sosyal mesafe aralığına uymama cezasıyla yırttı." dedi.

"Aynen. Anlayacağın hepimiz yakalandığımızda paçayı nasıl kurtaracağımızı biliyoruz, fakat üç kişi var ki onlar resmen sosyal mesafe kader kurbanı!"

"Kim onlar?"

"Biri tabi ki sen, diğeri karısıyla kol kola yürürken yakalanan zavallı, üçüncüsü ise…" Korkmaz Gözükara'nın yüreğinde artık korkunun izi bile kalmamıştı. Bu yüzden dayanamayıp yine sözünü kesti ve "O da Tahsin değil mi?" diye sordu. Duman Osman başını yavaş yavaş çevirip gözünü üzerine dikti. Bakışları adeta ateş saçıyordu. Tıslar gibi bir ses tonuyla "Bak korkmazım bak gözükaram az önce en sinir olduğum şey sözümün kesilmesidir dedim, hala kesiyorsun. Yapma. Keserim!" dedi.

Korkmaz Gözükara korkudan kızaran yüzünü saklamak istercesine başını öne eğdi ve güçlükle mırıldandı "Özür dilerim."

"Dileme. Sadece yapma. Gelelim Tahsin'e. Onu bu gruba sokmam, neden, çünkü salak! Üçüncüsü, kapının yanında ağladı ağlayacak gibi dikilen iki amca. Bu garibanların suçu güneşli bir günde aynı bankta sosyal mesafeye dikkat etmeden yan yana oturmaları."

"Anladım. Peki ya Tahsin?"

"Taktın sen de şu salağa! Madem merak ettin söyleyeyim. Hırsızlıktan yakalandı."

"Param var diyor. Neden üç bin yüz elli lirayı ödeyip çıkmıyor?"

"Salak olduğundan. Olağanüstü günler yaşadığımız bugünlerde insan hırsızlığa hiç tek başına çıkar mı? Ortada sosyal mesafe ihlali olmayınca haliyle para cezası olmuyor!

"Çok affedersiniz ama hakikatten tam bir salaklık!"

"Bırak şimdi şu Tahsin'i de sen ne yapacaksın? Parayı bulabilecek misin?"

"Telefon hakkımı kullanıp karıma haber vereceğim."

"İyi fikir. Hanım parayı getirir sen de çıkarsın."

"Kim? Karım mı? Öldürsen getirmez. Nezarethanede olduğumu bilsin yeter bana."

"Para yoksa çıkamazsın."

"Çıkmak isteyen kim? Sevdim burasını. Muhabbet iyi, karım yanımda değil, bir insan bu hayatta daha ne ister?"

KALDEA

İlk Zamanlardan Asurların Yükselişine - *Zenaide A. Ragozin*

GECE KİTAPLIĞI

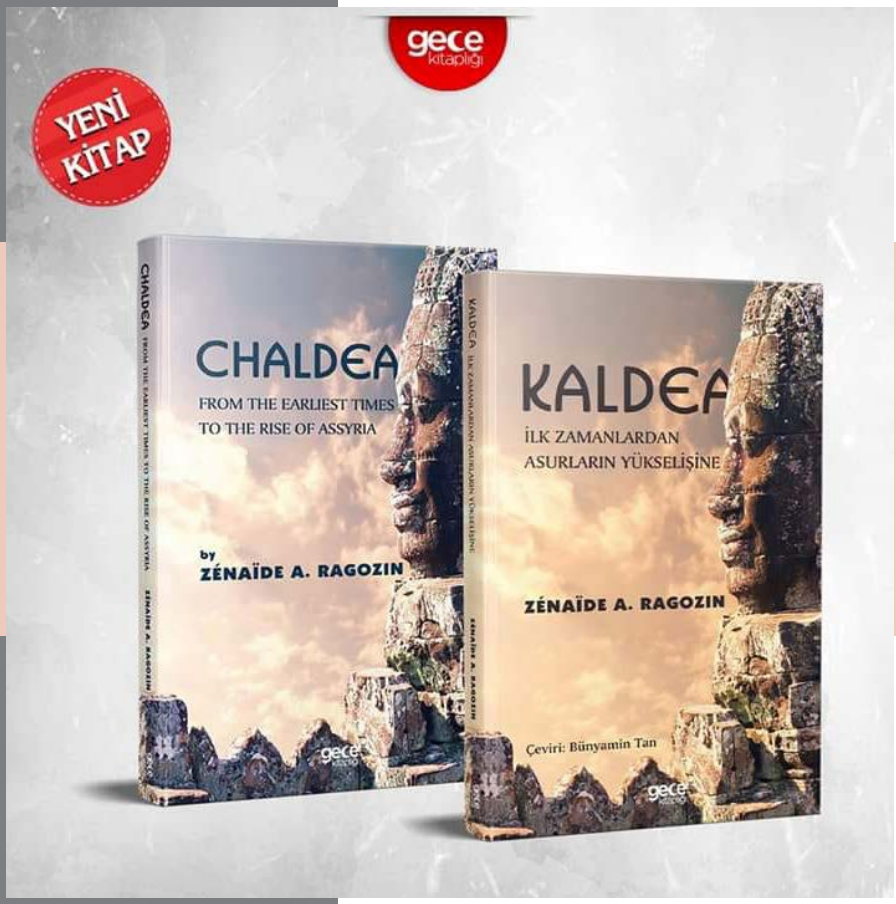

Miladi 606'dan bir yıl önce veya sonra, büyük Nineveh şehri yıkıldı. Yüzlerce yıldır kibirli bir ihtişamda durdu, sarayları Dicle'nin tepesine yükseldi ve hızlı akan sularına yansıdı; ordu üstüne ordu kapılarından ileriye gitti ve fethedilen ülkelerin ganimetleriyle doldu; hükümdarları, esir krallar tarafından çekilen savaş arabalarıyla, kıyım yaptıkları yüksek yerlere baskınlar yaptılar. Ama zamanı sonunda geldi. Uluslar toplandı ve etrafını sardı. Popüler gelenek, kuşatmanın iki yıldan daha uzun sürdüğünü; nehrin nasıl yükseldiğini ve duvarlarını dövdüğünü; bir gün boyunca büyük bir alevin göğe yükseldiğini; kralların bir güç hattını nasıl sürdüğünü, teslim olmaktan gurur duyuşunu, kendini, hazinelerini ve başkentini esaret utancından kurtarışını anlatır. Nineveh'in olduğu yerde bir daha asla doğacak şehir olmadı.

Chaldea - From the Earliest Times to the rise of Assyria | Zenaide A. Ragozin
https://bit.ly/2SyzDDD

Çevirmen:	**:** Bünyamin Tan
Yayın Tarihi	: 2020-04-30
ISBN	: 6257904223
Baskı Sayısı	: 1. Baskı
Dil	: TÜRKÇE
Sayfa Sayısı	: 264
Cilt Tipi	: Karton Kapak
Kağıt Cinsi	: Kitap Kağıdı
Boyut	: 13.5 x 21 cm

ÇOCUK YAYINLARI

ÇOCUK EDEBİYATI YAYINLARI Edötörlüğü

Her başarılı çalışma, yetişmiş ve donanımlı insan kadrosuyla yapılır. Ülkelerin en büyük sermayesi ve kazancı, yetişmiş insan gücüdür. Çocuk yayıncılığı/çocuk edebiyatı yayıncılığı da editör, yazar, üretim, pazarlama gibi birçok paydaşı içinde barındırır. Bu paydaşların içinde, editörün önemli bir yeri vardır. Editör; metin, yazar, yayıncı ve pazarlama arasında temel bir noktada yer alır. Bir koordinatör gibi görev yapar.

Bediha Yılmaz

Gözümü araladığımda tir tir titriyordum. Yazın ortasında yastığın kenarına vuran güneş ışıklarına rağmen üşüyorum. Hiç bir yerimi hareket ettiremiyorum. Kollarım, bacaklarım öylece hareketsiz bir biçimde duruyor yatakta. Başımı da sallayamıyorum. Ne geldi başıma? Neler oldu? Hatırlamaya çalışıyorum...

ÜŞÜYORUM

Gözümü araladığımda tir tir titriyordum. Yazın ortasında yastığın kenarına vuran güneş ışıklarına rağmen üşüyorum. Hiç bir yerimi hareket ettiremiyorum. Kollarım, bacaklarım öylece hareketsiz bir biçimde duruyor yatakta. Başımı da sallayamıyorum. Ne geldi başıma? Neler oldu? Hatırlamaya çalışıyorum...

Zihnim dağınık değil, hiç bir zaman dağınık olmadı. Zihnim donuk. Bu ilk defa oluyor. Bir şeyler düşünmek için hazır değil gibiyim. Hiç durmadan konuşan, bir sürü şey anlatan zihnin sus-pus. Bu çok garip. Fakat burada, bu yatağın içinde zihnimin kendiliğinden açılmasını, zamanın öylece akıp geçmesini beklemeyeceğim.

Nerden başlamalıyım? En son, ilk baş, orta kısım... hatırlamıyorum ki... Hepsini boş verip en sevdiğim yerden başlayacağım. Gözlerimi kapattım. Sıcacık güneşi hem gördüm, hem ta içimde hissettim. Bahar gelince pıt pıt açan her bir çiçeğin sesini duydum. Mis gibi kekik kokladım. Çocukken dibindeki balları yediğim mor çiçekleri düşledim. Arılar vızır vızır geziyordu etrafında. Öte yandan kuş sesleri, ağzında yemek parçasıyla kaçışan kedi, komşunun öten horozu... ne güzel şeyler bunlar! Oh, ısınıyorum ya da ısındığımı hissediyorum. En azından şimdilik düşlerime dokunabiliyorum.

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

Ah, sevdiceğim! Seni de hatırlıyorum. Düşlerimin en güzel köşesine, en güzel hayal ile resmedilmiş öylece duruyorsun orada. Bulunduğun yerin farkında mısın acaba? O da ne! Sıcacık kumların üzerinde iki sandalye. Elimizde buz gibi içecekler. Tertemiz doğa. Ne vardı da karavanla gezme fikrini ince ince işlemiştin düşlerime. Şimdi şu anda yapayalnız bakıyorum düş köşeme.

Sahi neredesin sen? Sevdiğim. Senli dakikaların ne kadar heyecan verici olduğunu da hatırlıyorum. İlk buluşmamızdan başlayarak bu güne kadar olan hatıraları izleyeceğim. Çünkü içimde kendime giden basamakların hepsi sana dair, hepsi senli... o kadar sendeyim, o kadar bendesin ki ikimizi ayrı ayrı düşünemiyorum bile. Her adımda ısıtıyorsun tüm benliğimi, kendime getiriyorsun beni.

Sevgilim! Bu soğuk nereden geliyor? Kapat pencereyi. Dışarısı kandırıyor, dışarısı yalancı. Tıpkı kar yağdırıp buz tutturan bahar ayı gibi. Mart ayının güneşi hiç ısıtmıyor. Bu yüzden kapat pencereyi. Bir sıcaklık bekliyorum, beni bana getirecek bir sıcaklık. Şu gözümü açabilecek kadar olsa da yeter. Sonrasını ben hallederim.

Sahi, şu an düşteyim...

Karanlık. Kaç zamandır buradayım? Bilmiyorum. Keşke bilsem. Keşke kendime giden yolda bıraktığın izler, o ekmek kırıkları kendime ait olsaydı. Hepsi sevgili, hepsi sevgiliye dair. Hem kendi anılarımı hem de sevgilinin anılarını bir başına nasıl taşıyabilirim? Birlik olgusundan yoksun bir aşk yaşamışım. Bir başıma kalınca buz tutmuş tüm anılar, buz tutmuş tüm hislerim.

Al işte! Kapı kapalı. Daha ileriye gidemiyorum. Nasıl açılır bu kapı? Anahtar sevdiceğin elindeydi. Gelmedi. Hatırlıyorum... Bu ilk gelmeyişi değil üstelik. Kaçıncı olduğunu göremiyorum. Her yer buz gibi ve karanlık. Anlıyorum. Tanrı'm neler yaşadım ben! Tüm yaşadıklarımı unutmak için kendim kendimi soğuttum.

Herman Hesse'den bir alıntı geliyor aklıma:

"Hep böyle durup bekleyecek misin sabah olana kadar, öğlen olana kadar, akşam olana kadar?"

"Hep böyle durup bekleyeceğim."

"Yorulacaksın, Siddharta."

"Yoğrulacağım."

"Uyuyacaksın, Siddharta."

"Uyumayacağım."

"Öleceksin, Siddharta."

"Öleceğim."

Göz kapaklarım ağırlaşıyor. Uyumamalıyım. Şimdi uyursam öleceğim.

Sadece ellerimin ve ayaklarımın soğuk olduğunu düşünüyordum. Oysa öyle değilmiş. Dilimi yukarıya değdirdiğimde damağımın buz gibi olduğunu fark ettim. Damağımda hissettiğim küçük bir kısmı. Beynim de buz tutmuş gibiydi. Anlıyorum. İçimdeki tüm güzel anlar, tüm sıcak hisler soğusun diye kendim soğutmuştum kendimi. Bu denli güçlü olduğumu bilmiyorum.

'Keşke'lerin kar etmediğini biliyorum. Buna rağmen 'keşke' diyorum; 'keşke kendime dair olsaymış bir çok düşlerim. Kendi merkezimde kendim olsaymışım' diyorum.

DOSYA

Murat YAPICIER

BERCK

C'EST ICI QU'ON PÊCHE...
AH...
ASTICOTS ?
NON MERCI, JAMAIS ENTRE LES REPAS..
C'EST POUR L'HAMEÇON
AH OUI, PARDON..
?
BLOUG
AAAHH
OUAH
EUH...J'AI L'IMPRESSION QUE NOUS SOMMES UN PEU RIDICULES...
MOI AUSSI...ON DESCEND ?
ALORS, BIEN, VRAI ? VOUS N'ÊTES PAS UN NAIN ?
MAIS NON ! JE SUIS MÊME GRAND POUR MON ÂGE..QUELLE IDÉE !

Berck, 1950'lerden emekli olduğu 1994 yılına kadar en üretken Flaman çizgi roman çizerlerinden birisiydi. Hem Tenten hem de rakibi Spirou dergilerinde çalışmasının yanı sıra Flandres bölgesi ile Hollanda ve Almanya'daki yayınlarda da aktif olarak yer aldı. En tanınmış eseri, Raoul Cauvin ile birlikte yarattıkları ve İçki Yasağı döneminde iki Amerikan bodyguardın mizahi serisi olan "Sammy" (1970) serisidir.

ARTHUR "BERCK" BERCKMANS

Berck, 1950'lerden emekli olduğu 1994 yılına kadar en üretken Flaman çizgi roman çizerlerinden birisiydi. Hem Tenten hem de rakibi Spirou dergilerinde çalışmasının yanı sıra Flandres bölgesi ile Hollanda ve Almanya'daki yayınlarda da aktif olarak yer aldı. En tanınmış eseri, Raoul Cauvin ile birlikte yarattıkları ve İçki Yasağı döneminde iki Amerikan bodyguardın mizahi serisi olan "Sammy" (1970) serisidir. Dünya üstünde bir çok dile çevrilen "Sammy" sayesinde Berck eserleri uluslararası olarak tanınmış birkaç Flaman çizgi roman çizerinden birisi olmuştur. Yine de aynı Morris gibi nadiren Flaman olduğu belirtilir çünkü "Sammy" ilk olarak Fransızca yayımlanmıştır. Berck'in çizimleri canlı ve dinamik bir tarzdadır ve çokça adrenalini yüksek aksiyon sahneleri ve kurşun yağmurları içerir. Çıktığı zaman "Sammy" oldukça şiddet içeren bir çizgi roman olarak görülmüş ve sıklıkla sansürün kurbanı olmuştur. "Sammy" Berck'in en tanınmış eseri olsa da onun üzerinde çalışmaya kariyerinde görece geç bir dönemde, 41 yaşında iken başlamıştır. Yirmi yıldır aktif olarak çizgi roman yapmaktaydı ve hem öncesinde hem de sonrasında çeşitli seriler de yaratmıştır: "Strapontin" (1958-1968), "Rataplan" (1961-1967), "De Familie Nopkes" (1965), "De Donderpadjes" (1971-1974) ve "Lowietje" (1974-1983).

Gençliği ve kariyere başlangıcı

Arthur Berckmans Belçika'da Leuven şehrinde 3 Mayıs 1929'da doğmuştur. Babası elektrikçi, annesi de ayakkabı tamircisiydi. Çocukken Kindervriend, Robbedoes, Bravo ve Le Journal de Mickey gibi dergileri okudu, özellikle C. Franchi'nin "Zozo", E.C. Segar'ın "Temel Reis" ve Fred Harman'ın "Red Ryder" serilerini çok seviyordu. Kariyerinde daha sonra Raymond Macherot ve Mad dergisinden de oldukça önemli oranda etkilenmiştir. Öğrenci iken, babası komünist olan bir okul arkadaşıyla birlikte yaptığı "Het leven van Hitler" (Hitler'in hayatı) ilk yaptığı çizgi romanlardan biridir. Hitler üzerine yapılmış bu hiciv okul kitaplarından birine çizilmiş ve Nazilerin Belçika'yı işgalinden önce yapılmıştır. Berckmans için büyük bir şanstır ki Alman işgalcilerden göremeden o

çizgi yok edilmiştir. Berckmans Leuven Sanat Akademisi'nde ve Brüksel'deki St. Luke Sanat Enstitüsü'nde çizim çalıştı. Savaştan sonra, yeni bir dergi olan Tenten'e iş başvurusunda bulundu ama reddedildi. Reddedilme sebebi yaptığı çizimleri profesyonel bir şekilde değil, kendisi eliyle renklendirdiği içindi.

İlk çizgileri

Berckmans Leuven'deki Cizvit manastırında memurluk yapmaya başladı. Sıkıcı ve katı iş ortamından hoşlanmasa da 1948-1952 arasında aylık Pro Apostolis dergisinde dinî çizimler yapma imkanı bulmuştu. Sonunda derginin baş çizeri Krack'ın yerine geçti. 1952 yılında evlenen Berck manastırdan ayrıldı ama oradaki kötü anılarına ragmen onlar için yaptığı çizimlerden alacağı para karşılığında geri dönmeye ikna oldu. Burada ilk profesyonel çizgi roman serileri olan "La Vie de Saint Ignace" (Aziz Ignace'ın Hayatı) ve "Le Père de Smet au Nebraska" (Rahip de Smet Nebraska'da) Aziz Ignace ve Rahip Pieter-Jan De Smet'in hayatını anlatıyordu. Leuven'deki Cizvitler için kitap desenleri yapmaya 1956 yılına kadar devam etti.

Publiart

Berck, 1950'lerin ortasında Guy Dessicy'nin yönettiği Le Lombard yayınevinin reklam bölümü olan Publiart'a katıldı. Burada Tenten ve line'da yayınlanan reklamlar ve öyküler için birçok çizim yaptı ve Victoria çikolatalarının reklam çizgi serisi "Le Grenadier Victoria" nın çizimini Albert Weinberg'ten devraldı. Berck'in çizdiği diğer reklam çizgi bantları arasında "Polochon dans la Pampa", "Vic et Rio" ve "Les Frères Cha-Cha" sayılabilir.

Tenten dergisi

1958 yılında Tenten dergisine girebildi. Jean Graton'un asistanı oldu ve ona hem Tenten dergisinin hem de kızlar için olan Line dergisinin kapaklarını çizmeye yardımcı oldu. Berck çizgi roman çizmek hakkında bildiklerinin hepsini Graton'dan öğrendiğini belirtmiştir. Tenten dergisinde en tanınmış serisi önce René Goscinny ile, 1965 yılından itibaren de Jacques Aca rile birlikte yaptığı taksi şöförü "Strapontin" serisidir. "Strapontin" Rus asıllı taksi şöförleri için Paris argosunda kullanılan bir isimdi. Felemenkçe çevirisinde ise "şanssız kuş" anlamına gelen "Pechvogel" adı kullanılmıştır. Strapontin'in köpeği Wimpy ise adını E.C. Segar'ın karakteri Wellington Wimpy'den almıştır.

Yves Duval ile birlikte 1961 yılında Napolyon'un ordusunda bir trampetçi çocuk hakkında "Rataplan" adında ikinci bir seriye başladı. İlk başta Berck öykünün günümüzde Belçika ve Lüksemburg'un bulunduğu Güney Hollanda bölgesinde Fransız işgaline karşı çiftçilerin başkaldırdığı 1798 Köylüler Savaşı döneminde geçmesini istemişti ama Fransız editörler bunun Fransızca okurların hoşuna gitmeyeceğini ve biraz fazla yerel olduğunu düşündüler. Berck ile Duval, "Panchico" (1963), James Bond parodisi "Ken Krom" (1966) ile "Lady Bound" (1967) gibi one-shot çizgi romanlar da yapmışlardır.

Zonnekind, Zonneland ve 't Kapoentje

Tenten'deki çalışmasının yanı sıra Berck Leo Loedts ile birlikte

1

BERCK et CAUVIN

SAMMY

BONS VIEUX POUR ET ROBOTS POUR LES GORILLES

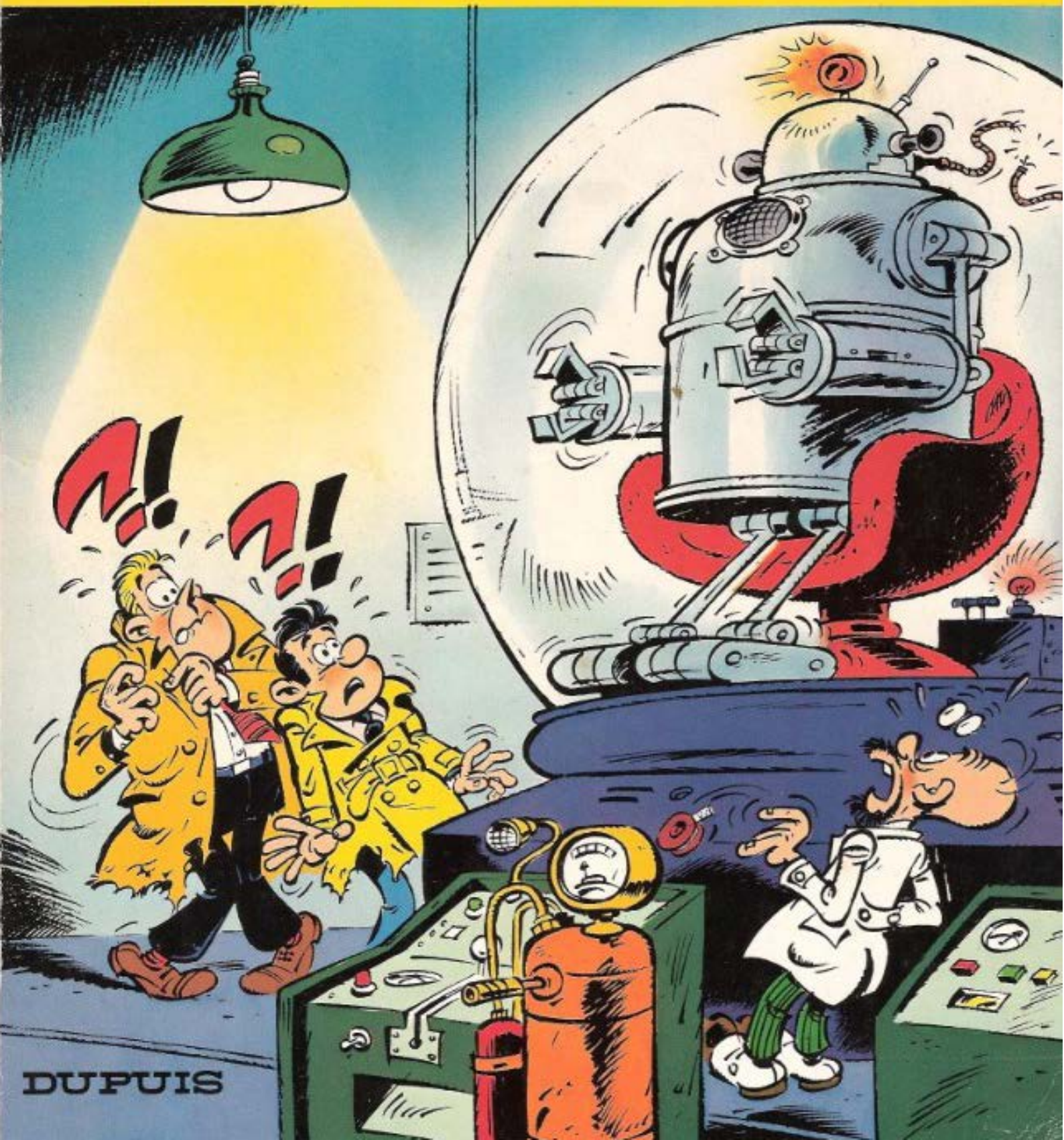

DUPUIS

23

BERCK et GAUVIN

SAMMY

LA DIVA

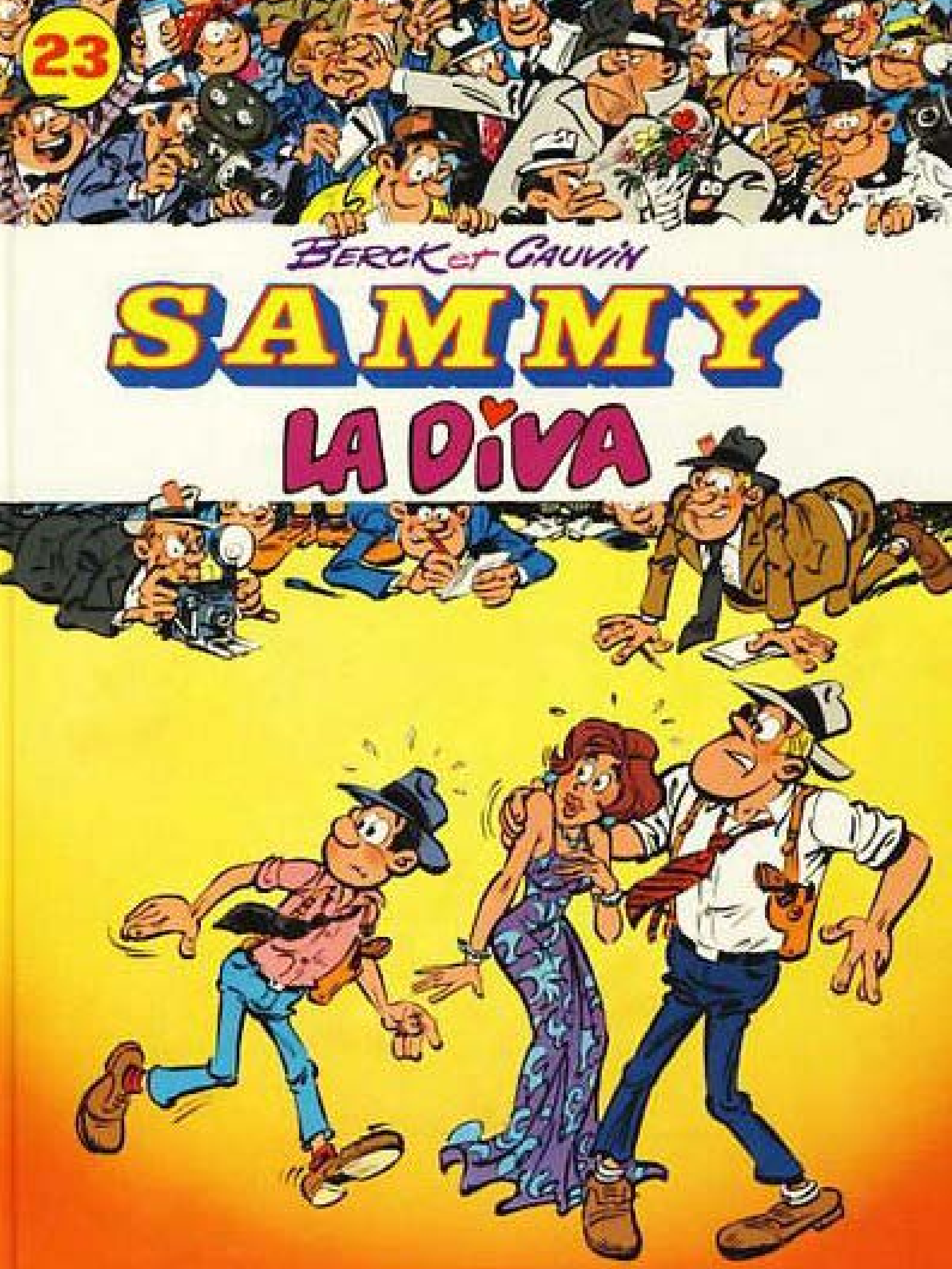

DUPUIS

1963 ile 1976 yılları arasında Averbode'deki Altoria yayınevinin Zonnekind ve Zonneland dergilerinde de çeşitli çalışmalarda bulundu. Studio Arle adı altında, "Wim en Eric: De Verdwenen Sloep" (1965) ve Maurice Renders'in senaryosuyla macera serisi "De Zwartepinken"i (1965-1972) yarattılar. Öyküler aynı zamanda Fransızca basılan kardeş Dorémi ve Tremplin dergilerinde de basıldı. Arle aynı zamanda Jos Loedts ile birlikte 1965'te 't Kapoentje dergisi için "De Familie Nopkes" serisini de yaptı.

Spirou

1968 yılında Berck Tenten'den ayrılarak "Strapontin" ve "Rataplan" serileriyle Spirou'ya geçti. Burada katı bir tarzdan Stephen Bosustow'dan esinlendiği daha yumuşak ve akıcı bir tarza geçti. Ayrıca ona kişisel tavsiyelerde bulunan André Franquin ile Mad dergisinin dinamik ve enerjik çizgilerinden de etkilendi. Spirou için ilk çalışması Raymond Macherot ve Yvan Delporte'un yazdığı İrlanda asıllı Amerikan römork kaptanı "Mulligan" oldu. Öyküler 1930'larda New York City'de geçiyordu. Bu seri daha sonra Berck'in en tanınmış serisi olacak olan "Sammy"nin manevi selefi sayılabilir.

Sammy

Raoul Cauvin'in yazdığı "Sammy" ilk olarak 26 Mart 1970'de yayımlandı ve Spirou dergisinin önemli serilerinden biri oldu. 1930'larda geçen seri Sammy ve patron Jack Attaway adında iki bodyguard'ın maceralarını anlatır. Sık sık gangsterlerin şiddetli saldırılarına maruz kalırlar. Berck, Chester Gould'un "Dick Tracy"si gibi bir seri tasarlamıştı ama Cauvin zaten çok fazla dedektif serisi olduğunu düşünerek ana karakterler olarak bodyguardları kullanmayı önerdi. Seri mizah ağırlıklı olsa da Ku Klux Klan ve politika gibi daha tartışmalı ve büyükler için konuları da içermekten çekinmemiştir.

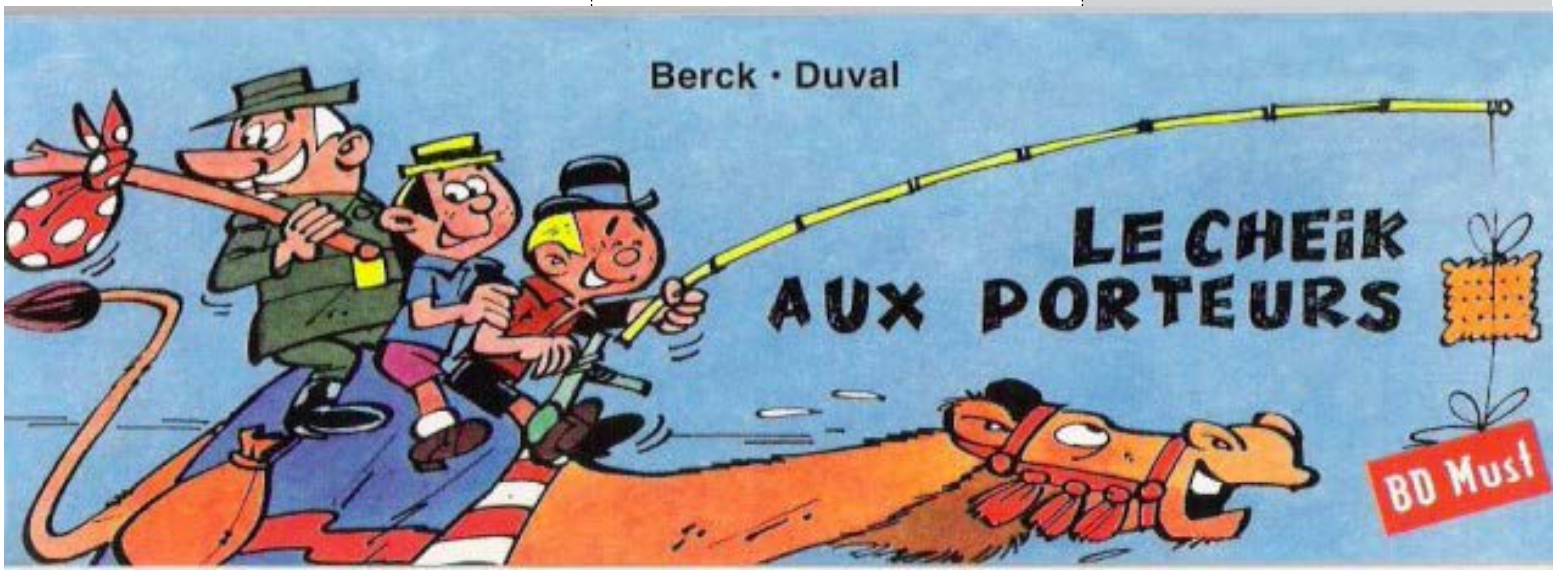

Silahlı çarpışmalar "Sammy" öykülerinde sık sık görüldüğü için yayıncılar tarafından "aşırı şiddet içeren çizgi roman" olarak görülmüştür. "Les Gorilles et le Roi Dollar" (Goriller ve Kral Dolar) (1975) ilk çıktığında Fransa'da sansüre takılıp yasaklanmıştır. Yasaklama gerekçesi olarak "politik ve polis yolsuzluğu"nu tasvir etmekte olduğu gösterilmiştir. Yine de "Sammy" Belçika, Fransa ve diğer ülkelerde başarı kazanmaktan geri kalmadı. 1973 yılında Berck ve Cauvin "En İyi Mizahi Çizgi Roman" kategorisinde Prix St.Michel'I kazandılar. Fransızca, İspanyolca, Türkçe, Berberi ve Arapça gibi birçok dile çevirilen "Sammy", Berck'i Willy Vandersteen ve Morris gibi uluslararası alanda tanınmış birkaç Flaman çizgi roman çizerinden biri yapmıştır.

Lombok, De Donderpadjes ve Lowietje

Berck "Sammy"yi çizerken aynı zamanda Hollanda, Flandres bölgesi ve Almanya'daki yayıncılar ve gazetelerle de yoğun olarak çalıştı. Daniel Jansen ile birlikte 1969 yılında Gazet van Antwerpen gazetesinde tarih öncesi dev "Lombok" günlük çizgi bandını yarattı. Bu seri Fransızca olarak Le Soir Jeunesse ve Samedi Jeunesse'de de yayımlandı. Hollanda çizgi roman dergileri Sjors ve Eppo için Rudy Jansen ile birlikte "De Donderpadjes" (1971-74) izci serisini ve Piet Hein Broenland ile birlikte zengin yetim "Lowietje" (Fransızca "Lou") macera serisini (1974-83) yarattı. Lowietje muazzam bir servetin miras kaldığı ama onu elde edebilmek

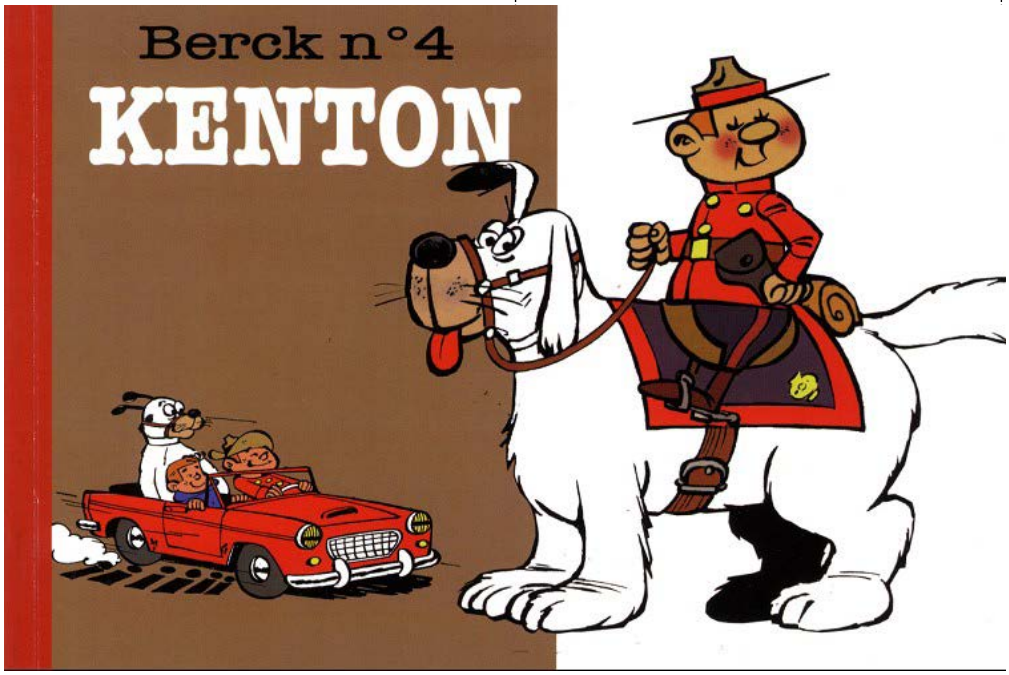

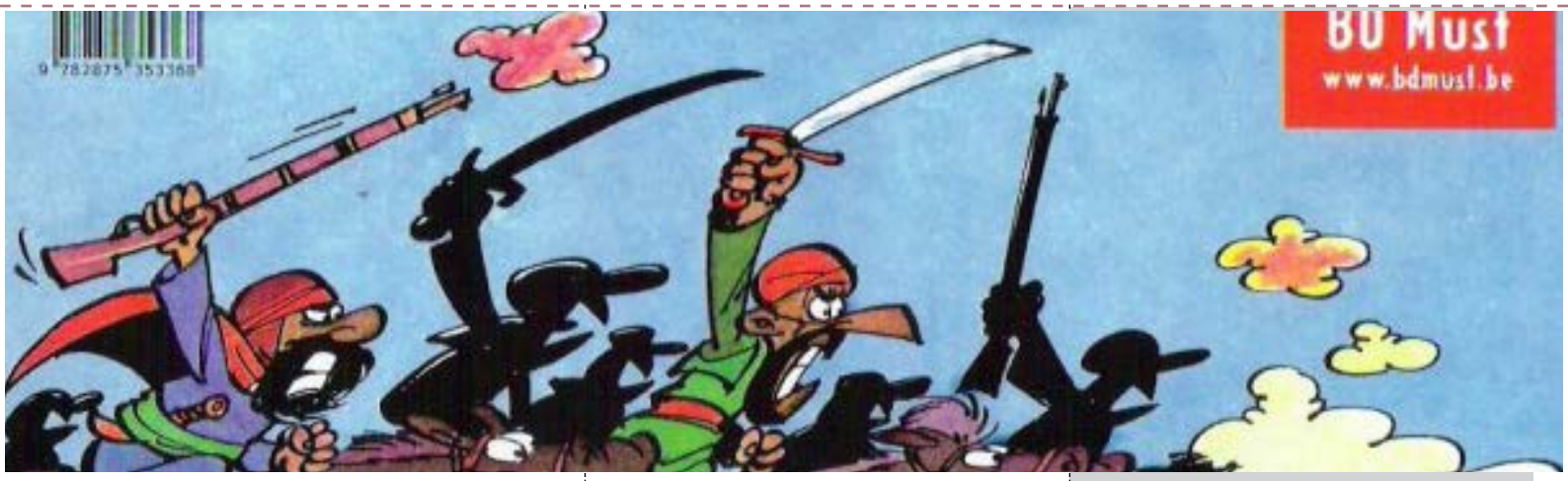

için çeşitli görevler yapması gereken bir yetimdir. Foku Burp ve kahyası Jacob ile birlikte maceraya atılırken, kötü teyzesi Tante Doortje ile onun iki yardımcısı Teetje ve Toffel onu engellemeye çalışır.

Rolf Kauka / Assistantlar

1972 ila 1974 yılları arasında Rolf Kauka'nın Primo dergisi için "Mischa" bilim kurgu serisinin yeni öykülerini yapmak için işe alındı. Spirou, Sjors/Eppo, Primo dergileri ile gazetelerdeki ağır iş yükünü kaldırabilmek için Berck, yardım alabilmek için Studio Berck'i kurdu. Berck ile çalışan çizerler arasında Francis, Guy Bollen, Lucien De Gieter, Armand Sorret, Hurey, Bédu ve W. Ophalvens sayılabilir. Raoul Cauvin hem "Lowietje" hem de "Mischa" için anonym olarak birçok senaryo yazdı. Kızı Luut ise Berck'in birçok serisinde renklendirmeci olarak çalıştı. Bir ara Berck'in omzu çıkınca, François Walthéry "Lowietje"nin birkaç sayfasını onun yerine tamamladı.

Son dönemi

Arthur Berckmans 1980'lerde ve 1990'ların başında Spirou için yeni "Sammy" öyküleri çizmeye devam ederken diğer aktivitelerini yavaş yavaş azalttı. 1994 yılında 31 albüm çıkardıktan sonra emekliye ayrılarak telif haklarının bir kısmını Dupuis yayınevine sattı. Cauvin, çizer olarak Jean-Pol ile birlikte dokuz albim daha yaparak seriye devam etti.

(Kaynak: lambiek.net)

Müge Koçak

"Çıkart onu içinden, öldür, öldür!"

Görünmezler Korosu hep bir ağızdan çığlık atıyor,

Kurban Avoraz'ın iç sesi beyin duvarlarında yankılanıyor

KURBAN AVORAZ'ın 3 GECELİK TİRADI

I.GECE

Avoraz, vahim bir gecenin başlamasına daha izin vermişti gönülsüz. Başını tuta tuta, kamburundan bıkkın, ayağını sürüyerek, kulaklarında bin yıl öncesinin sözleri, geceye karıştı:

"Çıkart onu içinden, öldür, öldür!"

Görünmezler Korosu hep bir ağızdan çığlık atıyor,

Kurban Avoraz'ın iç sesi beyin duvarlarında yankılanıyor

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

Dudaklarını kemirerek kendi kendine konuşmaya başladı; "Ah soysuz kraliçe! Sonsuzluk ne kadar yakınsa, sensizlik de o kadar uzak bana. Uğultuları duyalı kaç bin yıl oldu? Bin yıllık zamanı sığdırdığım belki de bu akşamdır. Gölgelerin danslarına sen de katıl, katıl ki varlığını kanıtladığın, yaşam dediğin bu döngü seni içine çekmeden önce sen içinden çıkabilesin. Evet, geri geliyorsun değil mi? Beni benden çıkartacak, yeni bir ben yaratacak, yarattığın benle kendi benliğine kavuşacaksın. Bu akşam tükendiğinde, yarına yelken açacak. Ne ucuz, yinelenen oyunlar bunlar. Kimleyiz bu akşam? Kime gidiyoruz? Bildiğin ve katlanamadığın şey bensizliğin sensizlik demek olacağı. Kim kime bağımlı, kim kimin pençesinde? Sen beni avucuna aldığını o küçücük beyninin içinde düşünürken, tuzağa düşüp debelenen sen olmayasın! Kime gidip kimle bütünleşebilirsin artık. Kontrolün altında saydığın kalelerin bir bir yıkılırken, ihanetin sana tattırdığı acıyı zevk alarak seyredeceğim. Ben giderken bil ki seni de götüreceğim. Yeter, şimdi yap o lanetli planlarını da bitsin bu işkence. Yüzümü sana çevirmeden önce son bir şeyi daha aklına yaz ki seni hiçbir zaman sevmedim."

Ağzından akan salyaları, çürümeye yüz tutmuş bir et parçasını andıran kolunun tersiyle sildi, gözündeki nefreti karanlıkta saklamaya tenezzül etmeden, tekinsiz zindanından, Aldurce sokağına çıktı.

***

—Sağa dön ve dümdüz git, ilerideki çeşmenin yanından sola kıvrıl, karşıdaki sokağa gir, köşede duran büyük çöp bidonunun arkasında bekle.

—Hep aynı döngüyü yaşamaktan sıkılmadın mı?

—Bir mahsuru mu var?

—Derdin ne ha! Yoksa sona yaklaştıkça eski neşesini ve heyecanını mı yitiriyor kraliçem? Gün geçtikçe büyüyen zavallılığını görmek, bana en ateşli sevişmelerimizden daha çok haz veriyor.

—Aptal Avoraz! Çekilmezliğin, yüzündeki sırnaşık ve aptal ifadenle birleştiğinde, bu bütünleşme karşında kim neşesini ve heyecanını koruyabilir?

—Hah, hah, hah... Gerçekten kontrolünü yitiriyorsun. Nerde benim o kendine güvenen, mağrur, bir nefesiyle dağları deviren, dingin suları hırçın okyanuslara çeviren heybetli görünüşlü tanrıçam?

—Sus, bir çuval inciri berbat edeceksin. Kulaklarımı tırmalayan kahkahalarını gecenin sonuna sakla. Unutma ki, sözlerini eyleme dönüştüremediğin gibi hala benim boyunduruğumda, benim peşimden geliyor, sözde istemediğin ama gerçekte bir köpek gibi içinin gittiği geceleri yaşamak için ölüp bitiyorsun.

—Sen de benimle yok oluşu tadacaksın. Dilindeki pasın acı lezzeti, içtiğin masum kanların hesabını soracak sana!

—Şimdi zamanı değil, ayak sesleri yaklaşıyor gittikçe, sessiz ol.

***

Görünmezler Korosu hep bir ağızdan çığlık atıyor,

Kraliçe'nin sesi Avoraz'un içinde yankılanıyor

"Karanlık olmalıydı, soğuk olmalıydı, Avoraz susmalıydı. Ayak sesleri gittikçe yaklaşırken, kurbanın nefesini hissetmeliydi. Dönüp durmakla ne geçiyor eline. Takıldım kaldım bu bedende, yiyip bitiriyor beni, gücümün tükendiğini hissediyorum. O'da bunu biliyor, kahretsin, çıkamıyorum, geceleri durduramıyorum, zamanı durduramıyorum, sonunu hazırlarken sonumu hazırlıyorum, nasıl izin verdim planlarımı alt üst etmesine, nasıl izin verdim bana bu kadar yaklaşmasına? Önceden yaşam getiren ölümlerin şimdi mezarımı kazdığını bilmiyor

muyum? Gömdüğüm bedenler benden yaşamlarının hesabını sorarken, karşıma geçip gülecek, o iğrenç, irin dolu yüzündeki donuk gözleriyle. Nasıl bir savaş bu, kim üstün gelecek. Düşünmemeliyim, düşünmemeliyim…Soluk aldığım bedene yenik düşüyorum. Bir yolu olmalı, bir yolu olmalı."

Kraliçe'nin çığlıkları Avoraz'un içini dağlıyor

Çığlıklara, Görünmezler Korosunun geceyi yırtan kahkahaları eşlik ediyor

"Kraliçeye ölüm Kraliçeye ölüm"

***

—Daha sıkı tut beceriksiz at suratlı Avoraz, acele et!

—Kapa çeneni kraliçe bozuntusu. Havadaki nem yeterince bunaltıcı, bir de senin kokuşmuş nefesini hissetmek istemiyorum kulağımda. Defalarca taşıdım bu bedenleri.

—Bu koku, işte bu koku her şeye değer. İliklerime işleyen, milyonlarca tazeliği içinde barındıran, bu kızıl sıcakkan kokusu. Her seferinde beni olduğum yerden alıp dünyanın merkezine götüren, benliğime kavuşturan, bana sonsuzluğu getiren bu kırmızı tat.

—Bula kedini kana pis kaltak, yaşamla ölüm arasında gidip gelen şu zavallıların üzerinden kendi hayatını kazanmaya devam et.

—Hadi gel, sarhoşluğumun keyfini çıkar, nasıl bir şey olduğunu bilemezsin, benim bulutlarım kırmızı, benim dünyam ateş dünyası, şehvetin ve hazzın dünyası, sen bunu seviyorsun, inkâr etsen de, yok saysan da seviyorsun, beni kollarına aldığın, içinde barındırdığın zamanlardan beri tutkun oldum senin. Bana bırak kendini. Debelenip durma, boşa çırpınma, bak şu zavallıların gözlerine, hisset gücünü, hâkimiyetin temellerini attığın geceye ait anıların gelsin aklına.

—Can çekişmelerine katlanamıyorum artık, yalvarışları, haykırışları çınlıyor beynimin içinde... Son nefeslerini verirken, hücrelerinden dışarı akan son kan damlasıyla bulacağım huzurun, sonsuza dek süreceğini söylemiştin. Ölümleri kısalacağına gittikçe uzuyor, bir şölene dönüşmesi gereken bu tören, en az şu cansızlığa adım atmaya yüz tutmuş bedenlerin çektiği kadar ıstırap verici artık. Yalanlarından yorgunum. Güce susamışlığını kanla geçirmenden yorgunum. Bana kene gibi yapışmandan yorgunum. Ateş dünyanda yanmaktan yorgunum... Uyumak istiyorum sadece uyumak ve kısır döngüdeki gecelerinden kaçmak.

—Ah Avoraz, uyurken ne kadar safsın. Yüzüne düşen, terden ıslanmış saçları, yılların getirdiği yorgunlukla bezenmiş; dudağının kenarında gördüğüm, eski günlerimizden kalma heyecanların getirdiği bir gülümseme mi yoksa değişmez kaderimize karşı koyamayacağını bilmenin huzuru mu? Hangisi son akşamımız olacak, hangisi son dansımız? Uyumak istiyorum sadece uyumak ve kısır döngüdeki senden kaçmak.

II.GECE

—Kâbuslarımdan kurtulamıyorum lanet olsun, her gece kendini yineleyen, içimi kemiren kâbuslar. Her yanımı sarıyor tek tek yaşamlarını aldığımız, kendimize kattığımız çürümüş tenler. Bana uzanan elleri görüyorum, gözlerindeki dehşeti, çaresizliği. Sonra sen çıkıyorsun ortaya, beyaz uçuşan bir pelerinle. Masumiyeti temsil ettiğini söylerken içinin tüm şeytanlığı gülümsemene yansıyor. Neden girdim bu girdabın içine, neden yarattım seni! Seni, ifritlerin cirit attığı o kör karanlığından çıkartıp, içimdeki tahta oturttuğum güne lanet olsun.

—Zavallı Avoraz. Zavallısın. Beni yarattın, çünkü ben, ezilmişliğinin dışa vurumuyum; ben, yıllardır gölgesinde yaşadığın, sana giydirilmiş olan bu paçavra

bedenden tek kurtuluş yolun olarak doğurduğun tanrıçanım; ben, içinde gizlediğin bastırılmışlığa, sünepeliğe, yok sayılmışlığa karşı başlattığın savaşınım, gündüzleri sakladığın, geceleri ise gözünü kırpmadan kollarına bıraktığın, sana zevklerin en güzelini tattıran nefesinim; bir kambur gibi taşıdığın hiçliğini, ölümsüz bir ilaha dönüştüren içgüdünüm, ben senin sahip olamadığın her şeyim.

—On yaşındaki o küçük komşu kızını hatırlıyorum. O küçücük candan ne istedin? Yetmiyor muydu diğerleri. Bak hala saklıyorum sarı saçlarını. Yumuşacık, körpecik teni vardı. Gözünden akan yaşları elimle silmek o kadar çok istemiştim ki. Tek söyleyebildiğim "Tamam canım az kaldı geçecek, korkma" oldu.

—Ah yapma, gülünçlüğün bu kadarı da olmaz. Kulağına "Haydi yeni bir şeyler deneyelim" diye fısıldadığımda gözlerindeki parıltıyı görmediğimi mi sanıyorsun? Sen tüm çabanla sözde "Canlarını aldığım bedenlerin" sorumluluğunu ve suçunu bana yıkmaya çalışırken kendine itiraf edemediğin şey, beni yaratmış olsan da hiçbir zaman kaçamayacağın korkaklığın. Unutmadan, o küçük kızın parçalanmış bedeninin bulunmasından bir buçuk hafta sonra, o 'zavallı' güzel dul annesine çaresizce yaklaştığında, kadın seni tiksinerek reddettikten sonra, ona çektirdiğin işkenceleri bir hatırla istersen.

—Yeter yeter. Tiksiniyorum senden. Zavallı kadının acısını anlamadığımı mı sanıyorsun. Ne çok istedim ona söylemeyi, seni durduramadığımı, çok uğraştığımı. Senin gözü dönmüş bir canavar olduğunu ona anlatmayı.

—Hiç birinden ama hiç birinden vicdan azabı duymuyorum. Hepsinden ayrı keyif aldım, her birini en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorum. O esmer genç adamın gözlerini ışığa kaparken onursuzca ayaklarımın altını öpmesini, tırnaklarını etinden ayırırken bağışlanabilme umuduyla kahkaha attırdığım o aptal şişko kadını, yerde kendi kanı üzerinde tek ayağını sürüyerek yardım dilenen kızıl genci, ah bir de nasıl unuturum! En çok onu sevmiştim! İlk defa, yaşattığım bunca ölümün içinde bana meydan okuyan, son ana kadar beni zorlayan, cesaretine hayranlık ve saygı duyduğum, hatta bir an için onun yerinde bile olmak istediğim, çelimsiz bedeninin arkasında çelik bir irade saklamış olan yaşlı adam. Yüzünü, hiçbir tepkisini kaçırmamak için sona saklamıştım. Hiç alçalmadı, hep başını dik tuttu, çektiği eziyeti kendine dost saydı, hiç acele etmedi, sadece büyüyen göz bebeklerinde oluşan nefreti görmek bile yeterdi. O benim başyapıtımdı. Onlar benim varoluşumun kanıtı, onlar senin beni sevmenin tek nedeni. Beni sen yarattın, bana sen can verdin. Şimdi utanmadan, tüm rezilliğinle sende var olan beni yadsımaya çalışıyorsun.

—Yalan, yalan söylüyorsun! Başlangıçta küçük masum bir oyun gibiydi bu. Tüm kontrolün benim elimdeydi. Onları yok etmeyecektim, sadece kim olduğumu bilmelerini, bana saygı duymalarını istedim. Sadece benim de, herkesin söylediğinin aksine, bu hayatta bir şeyler başarabileceğimi göstermek istedim. Ama ama onlar beni dinlemedi, yüzüme güldü, benle alay ettiler, beni aşağıladılar, gücümü enerjimi sömürdüler. Sen, sense benim bu zayıflığımı fırsat bilerek gücüne güç kattın, ben zayıfladıkça sen devleştin. Yarattığım sen, seni yaratanı yok etmeye çalıştı. Yapabildiğim tek şey, hain planlarını uzaktan seyretmek oldu. Şimdi biliyorum ki sen beni yok etmeden ben seni yok edeceğim.

III.GECE

—Nasıl bu kadar aptal

olabildin, nasıl bu kadar sorumsuz davranabildin, nasıl o beyinsizin kaçmasına izin verebildin! NASIL! Sen Allahın belası bir nankörsün Avoraz, sana her şeyimi verdim, önüne hayalinde bile erişemeyeceğin içsel hazları sundum, her gece her gece senin için ulaşılamaz, içinden geçilemez sandığın kapıları sonuna kadar açtım. Sessizliğin içinde sana yoldaş olması için haykırışları, yalvarmaları melodilere dönüştürdüm, karanlığın içinde sana yol göstermeleri için kanla çizdim tüm sokakları, çirkinliğini örtmeleri için gözlerini terk etmiş yüzleri dans ettirdim ay ışığında. Sesine yansıyan titremeyi duymasınlar, korkaklığının derinliğini anlamasınlar diye, yok ettim tüm algılarını. Seni evrenin tek sahibi yapmaya çalışan bana ettiğin teşekkür, ihanetin oldu.

—Bitti, kraliçe!

—Ne demek bitti, ne demek istiyorsun?

—Duyuyor musun? Sesleri dinle, rüzgârı hisset, beni çağırıyorlar, artık gitmeliyim. Garip bir duygu. Hüzün dolu, ama huzurluyum. Ait olduğum yer onların yanı bunu biliyorum. Ben onlarla var oldum, onlarla sonsuzluğa kavuşmalıyım.

—Ne diyorsun sen. Lütfen. Lütfen bırakma beni. Her şeye yeniden başlayalım. Hatırla ne olur! Çok güzel değil miydi geçirdiğimiz günler. İlk anlarımızı hatırla, mutluluğumuzu, baş başa geçirdiğimiz o unutulmaz dakikaları. Ne çok gülmüştük aynanın karşısında beni yarattığın ilk gece. Beğenmemiş miydin beni, hayranlıkla bakmamış mıydın bana. 'İşte hayalimdeki ben' dememiş miydin? Hayal olarak kalmak zorunda olmadığımı kulağına fısıldadığımda heyecanın doruğa ulaşmıştı. Sonra saatlerce birlikteliğimizin nasıl olması gerektiğini konuşmuştuk, en ince ayrıntısına kadar benim kişiliğimin sınırlarını çizmiştin. Sonra ya o unutulmaz gecelerimizin ardından yaptığımız sohbetler! Baştaki acemiliğimize gülmelerimiz. Seninle bir tüm hayatı paylaştık. Seninle her ölümü paylaştık. Böyle yarıda çekip gidemezsin, beni bırakıp gidemezsin.

—Hayır sevgilim. Seni bırakıp gitmiyorum. Haydi, toprağın kokusunu içine çek. İşte bunca zamandır merak ettiğim, toprağın altına gömülü bedenlerin karanlığın içindeki devinimlerini öğrenme zamanı. Şaşırıyorsun değil mi. İlk defa, ilk defa kendimi tam anlamıyla güçlü hissediyorum, ilk defa benliğimi bulduğumu hissediyorum. Yalvarışların boşuna. Daha da tiksindiriyor beni. Senin, o zavallı bedenlerden hiçbir farkın yok! Ben sonsuzluğa gidiyorum. Biliyorum beni bekliyorlar ellerinde meşalelerle. Sevinç çığlıklarını duyabiliyorum. Hazırladıkları şölende bana en baş masayı ayırdılar. Bedenimin yarısını kapladım bile şu mis kokulu toprakla. Çok heyecanlıyım, bir an önce kavuşmak istiyorum onlara. Son defa bakıyorum şu acınası dünyaya ve gülüyorum içinde barındırdığı, zamanlarını bekleyen ölümlülere. Hiç ama hiçbiri benim kadar cesaretle bezenmemiş ve hiç biri yaşamlarının kontrolünü benim gibi ellerine alamayacak. Hepsi, kendilerini sonsuzluğa götürecek kurtarıcılarını gözleri kendilerine kapalı beklerken, ben kendi tanrımı -beni- yaratmanın sarhoşluğu içindeyim. İşte boğazıma kadar geldim. Biraz sonra toprakla bütünleşecek olan kulaklarım hiçbir uğultuyu duymayacak, duyduğum tek koku kendimi altına gömdüğüm bu tazelik olacak. Ve sen, benden yarattığım tanrıçam, seni de beraberimde götürüyorum, ama gözlerimi sonsuza dek gerçekliğe kapatmadan önce, son bir şeyi daha aklına yaz; seni hiçbir zaman sevmedim!

Aynur Kulak

KÜÇÜK ÇİÇEK

Korku kitabı kategorisine girmeyen ama son derece ürkütücü olan korku kitaplarından korkun. Nasıl yani, diye sorabilirsiniz? Adger Allen Poe ya da H.P Lovecraft'tan farklı olarak kör gözün parmağına korkuyu katışıksız korku olarak değil de, sanki hiç korku türünde yazmıyormuş gibi gündelik bir hikayeyi gayet basit bir anlayım diliyle anlatan yazarlardan ve onların yazdığı hikayelerden korkun. Kitabın ismi bile korkunun K'sini barındırmayan bir kitaptan bahsedeceğim.

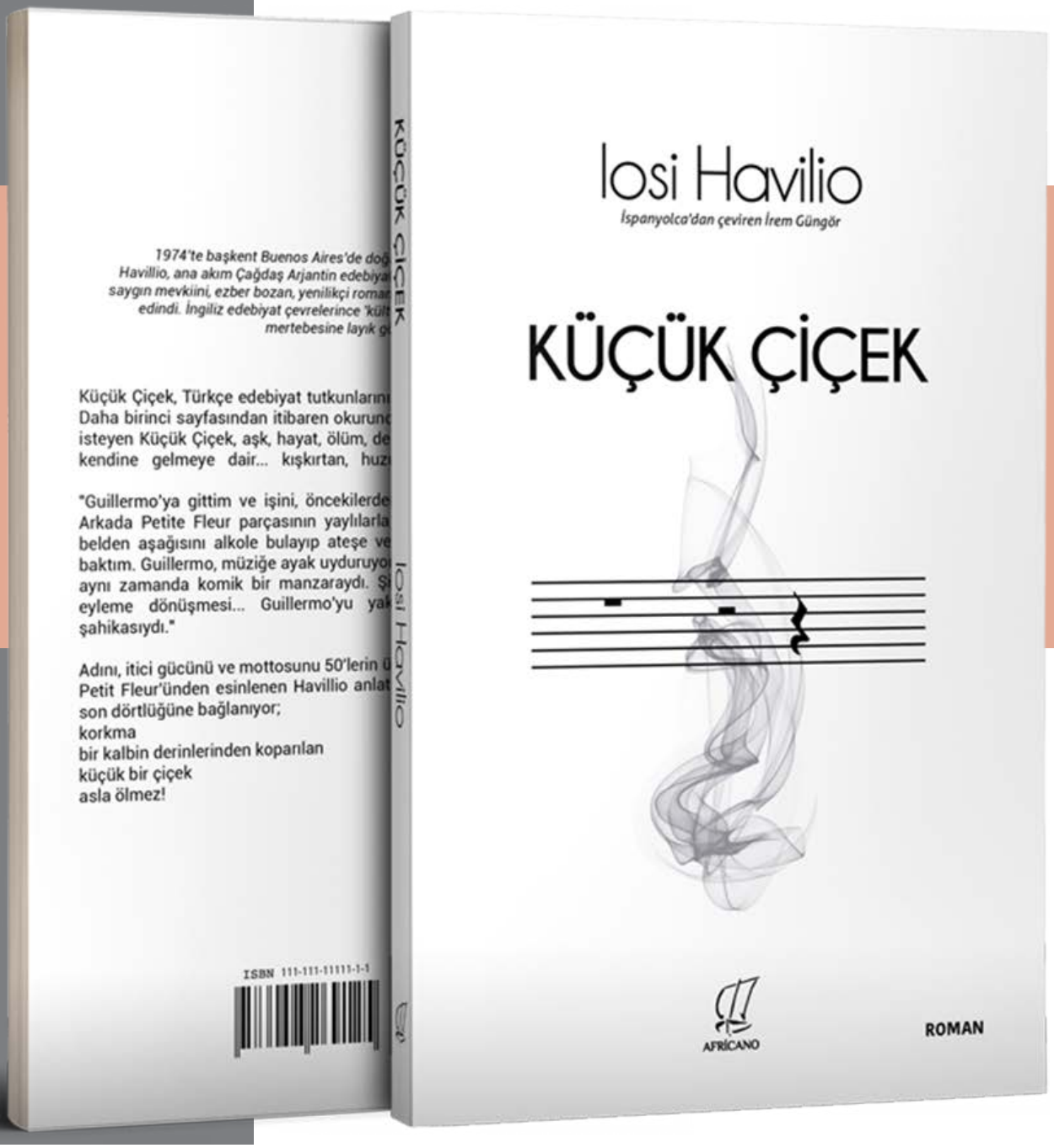

Türkçeye ilk defa çevrilen bir Losi Havilio kitabı Küçük Çiçek. 1974 yılında Buenos Aires doğumlu olan Arjantili genç yazar felsefe, müzik ve sinema eğitimi alır. Küçük Çiçek Losi Havilio'nun beşinci romanı. gayet sakin bir anlatım diline sahip olan yazarın aslında hikaye başlangıçları da sakin. Fakat Havilio aynı zamanda okuyucuyu şok etmeyi seven bir yazar. Hiç beklenmedik hareketleri yaparak, hiç beklemediğiniz bir anda silahını çekip tetiğe basabilen bir katil gibi. Onun bu özelliği hispanik eleştirmenlerin (İspanyol, Meksikalı, Brezilyalı olup Amerika'da yaşayan ülkelerin insanları için Amerikalılar tarafından telaffuz edilen bir kelime) beğenisini kazanır.

Hikayemizin kahramanı Jose; "Bu hikaye ben başka biriyken başlıyor." diyor daha ilk cümlede. Fakat yine de bu ilk cümleyle ileride neler olup biteceğiniz çok da anlamıyoruz. İlk cümlenin ardından Jose şöyle devam ediyor: "Kente taşındığımızdan beri her gün olduğu gibi, o pazartesi sabahı yine bisikletime bindim ve yola koyuldum. Tünelin çıkışında, viyadükten gelen yoğun hava akımının yüzüme vurmasıyla Antonia'nın hep küçük kalacağı fikri aklıma düştü. Bu, bende hem endişe hem de garip bir heyecan uyandırdı. Yokuş yukarı çıkarken tam da bunu düşünüyordum ki, yoğun, siyah bir dumanın sütun gibi yükselerek bulutlara değdiğini fark ettim. Dikkatle bakınca şüpheye mahal kalmadı; yangından kalan dumanlar üç yüz metre ilerde, sanayiye giden yokuşun tepesindeki havai fişek fabrikasından geliyordu. Fabrikanın çevresi polis, itfaiye ve sivil savunma araçları ile sarılmıştı. Emniyet şeridinin önüne doluşmuş birkaç çalışanı uzaktan tanıdım. Daha yakına gitmeye yüreğim el vermedi."

Fabrikanın yanması üzerine işsiz kalan Jose, eve kapanır ve bir tür depresyona girer. Karısı çalışmaya başlamıştır ve evde olan Jose bir müddet ne yapacağını bilemez. Bayağı bocalar. Küçük bir kızları vardır. Karısının konuşma isteklerini geri çevirir, çünkü konuşmaya mecali yoktur. Sadece karısının maaşına kalan Jose'nin kafasını durmamacasına meşgul eden bir geçim derdi sarar. Bir gün bulundukları sokağa yeni taşınan Guillermo ile tanışır. Jose'nin Guillermo ile tanışması hikayeyi hiç beklenmedik bir yöne çevirir. Jose hiç beklenmedik bir şekilde adam öldürmeye başlar. Öyle silahla falan da değil. Bir kürekle mesela. Losi Havillo romanın cinayet sahnelerini öyle bir soğukkanlılıkla yazmış ki bir cinayete şahitlik etmek yerine Jose'nin gündelik yaptığı ev işlerinden birine şahitlik eder gibi oluyorsunuz. Aslında bu durum roman bittiğinde daha büyük bir ürpertiye neden olsa da yazarın korkuyu bu şekilde zihnimize zerk ediyor oluşu korkunun gündelik yaşantımız içerinde aslında yerini hep sağlam tuttuğunu bize gösteriyor. Küçük Çiçek'in etkileyiciliği buradan geliyor zaten.

Küçük Çiçek ile ilgili bir diğer bilgi verilmesi gereken konu, Losi Havillo kitabın adını, itici gücünü ve mottosunu Sidney Bechet'in 50'lerin ünlü caz klasiği Petit Fleur'ünden esinlenerek oluşturuyor. Romanın anlatısında tüm yollar, ünlü şarkının son dörtlüğüne bağlanıyor:

korkma
bir kalbin derinlerinden koparılan
küçük bir çiçek
asla ölmez.

Küçük Çiçek

Yazar: Losi Havilio
Yayınevi: Africano Yayınları
Çeviri: İrem Güngör
Sayfa Sayısı: 96
Yayın Tarihi: Ekim 2019

Atilla Bilgen

NE İŞİM VAR BENİM VİETNAM'DA?

Cu Chi Tünelleri

Otelin uyandırma servisi telefonu çaldırınca, güç bela gözlerimi aralayıp saate baktım; altı otuzdu. Gecenin üçünde yatmıştım, kafamı yastığa koyar koymaz daldığımı düşünürsem-ki bu hiçbir zaman gerçekleşmezdi, en iyi ihtimalle üç buçuk saat uyumuştum. Ahizeyi kapıp inleyen bir ses tonuyla uyandığımı belirttim ve sürünerek yataktan kalktım.

Otelin uyandırma servisi telefonu çaldırınca, güç bela gözlerimi aralayıp saate baktım; altı otuzdu. Gecenin üçünde yatmıştım, kafamı yastığa koyar koymaz daldığımı düşünürsem-ki bu hiçbir zaman gerçekleşmezdi, en iyi ihtimalle üç buçuk saat uyumuştum. Ahizeyi kapıp inleyen bir ses tonuyla uyandığımı belirttim ve sürünerek yataktan kalktım. Gözlerim kapalı vaziyette banyoya doğru ilerlerken, sekizde kalkıp işe gittiğim o mutlu günlerin hayaliyle yanıyordum! Uykumun açılması için soğuk suyu yüzüme çarptım, bir işe yaramadı. Tembel tembel esnerken aynadaki yansımamla göz göze geldim; karşımda, bir sabah huzursuz düşlerden uyandığında dev bir böceğe dönüşen George Samsa duruyordu! Afallamış bir şekilde "Hayırdır George?" diye sordum. Antenlerini düzeltircesine başını geriye doğru atıp "Sürünerek yataktan kalka kalka sürüngenlere dönüşüyorsun birader!" dedi. "Abartma George! Alt tarafı biraz uykusuzum. Hepsi o kadar." dedim. Güldü. Çirkin olan yüzü daha bir yamuklaşmıştı. İster istemez yüzümü buruşturdum. Tepkim gözünden kaçmadı ve sitemkâr bir edayla "Kendini benden daha mı güzel sanıyorsun?" diye sordu. "Elbette" dedim. "O zaman neden aynada o sevimli(!) yüzün yerine beni

görüyorsun?" diye sordu. Haklıydı. Bu yüzden yanıt vermedim. "Şuraya bak uykusuzluktan gözaltların morarmış, gözlerin ufalmış. Benim gibi bir böceğe dönüşmen an meselesi!" dedi. "Ne yapmalıyım diye sordum telaşla. "Bak birader, zamanında ailemin tüm yükü üzerimdeydi. Aldığım ufacık maaşla hangi birine yetişeceğimi bilememenin çaresizliğiyle kıvranırken bir sabah bünyem iflas etti ve böceğe dönüştüm." dedi. Ukala bir tavırla "Geç bunları George. Bana bilmediğim şeylerden bahset." dedim. Acıyan gözlerle beni süzdü ve otoriter bir sesle "Uzun sözün kısası; bir böceğe dönüşmek istemiyorsan uykunu iyice almalısın birader." dedi. Söyledikleri duymak istediğim şeydi. Emin olmak amacıyla "Şimdi bana git yat mı diyorsun George?" diye sordum. Antenlerini aşağı yukarı sallayarak "Gez gez nereye kadar birader? Yat güzelleş!" dedi ve geldiği gibi aniden ortadan kayboldu. Onun gibi olmak istemediğimden duş almaktan vazgeçip gerisin geriye dönüp yatağa girdim. Kafamı yastığa koyacağım sırada, eşim gözlerini araladı ve "Hayırdır?" diye sordu.

"Acilen uyumak zorundayım." dedim ve yanıtını beklemeden başımı yastığa gömdüm. Ama eşim halden anlamıyordu! "Neden? Kalkma saati gelmedi mi?" diye sordu. Saat tam karşısında durduğundan yalan söylemem bir işe yaramayacaktı. Mecburen "Geldi gelmesine de…" Sözümü tamamlamama fırsat vermeden araya girdi ve "O zaman neden tekrar yattın?" diye sordu.

Yataktan hafifçe doğrulup "Kafka'yı bilir misin?" diye sordum. Gözlerini üzerimden ayırmadan olumlu anlamda başını salladı. "O zaman George Samsa'yı da tanırsın." diye devam ettim. Lafı nereye getireceğimi merak ettiğinden sesini çıkartmadı. "İşte bu sabah banyoda George Samsa ile karşılaştım." dedim.

"Bak burası çok ilginç. Ne işi varmış banyoda?" diye sordu.

"Beni uyarmak için gelmiş."

"Hangi konuda?"

"Çok yorgun gözüktüğümü, dinlenmesem yakında onun gibi böceğe dönüşeceğimi söyledi." dedim.

"Offffff… Sabah sabah hiç çekilmiyorsun doğrusu. Bırak şimdi saçmalamayı da kalk artık."

NeriMAN'ım süpermanımın yanında, George Samsa gibi hayali bir roman kahramanının sözünün değeri olmayacağından, lafını ikiletmeden yataktan kalkıp hazırlandım.

Odadan çıkıp asansöre giderken elektrikler kesildi. Jeneratör bir türlü devreye girmeyince mecburen merdivenleri kullanmak zorunda kaldık. Bir kat aşağıya inip lobinin dar, karanlık koridorlarında kahvaltı alacağımız yeri aradık. Hediyelik eşya dükkânını, kuaförü, günlük tur satan acenteyi elimizle koymuş gibi bulmamıza rağmen lokanta ortalıkta yoktu! Mecburen görevliden yardım istedik. İşaret parmağını yukarıyı işaret edip "At the eighth floor" dedi. "What?" dedim. Sırıtarak aynı yanıtı verdi. "Ülen bütün otellerde bu meret birinci katta olur, sizinki neden sekizinci katta?" diye sordum. Dediğimi anlamadığından sırıttı. "No electricity!" dedim. Merdivenleri gösterip "Use stairs!" dedi. Sekiz kat tırmanacak olmanın siniriyle "But it's eighth floors!" diye söylendim. Özür dilercesine yerlere kadar eğildi. "Ülen iki büklüm olacağına bir jeneratör alın." dedim. Bir şey anlamamanın şaşkınlığıyla yüzüme baktı, ardından koşup merdivenlere giden kapıyı açtı ve bir asansör görevlisi edasıyla gelmemizi bekledi. Ya sabır çekerek yanından geçip merdivenlere yöneldik. Dile kolay sekiz kat! Çık çık bitmiyordu. Yoruldukça mola verdik, dinlendikçe otele saydırdık ve uzun bir mücadelenin sonunda nefes nefese lokantaya ulaştık. Bir masaya eşyalarımızı koyup açık büfeye yöneldik. Noodları, pho

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

çorbasını es geçtik, balık soslu yemeklerin önünde bile durmadık ve sonunda başladığımız noktaya geri döndük! Gözümüzden kaçan bir şeyler illaki vardır umuduyla, bir tur daha attık. Masamıza geri döndüğümüzde sekiz kat tırmanmanın ikramiyesi olarak elimizde bir fincan kahve ve iki kek vardı!

Sekizinci kattan inmemiz çıkışımıza göre daha kolay oldu! Otobüsümüz hareket edince Zeynep Hanım artık kanıksadığımız yerine geçip mikrofonunu aldı ve "Öncelikle hepinize günaydın. Efendim yeni yılın ilk günü şehrin yaklaşık yetmiş kilometre uzağında bulunan Cu Chi Tünellerini ziyaret edeceğiz. Hepinizin uykusuz olduğunu, kestirmek için can attığınızı biliyorum, yine de birkaç dakikanızı alıp tüneller hakkında bilgi vermek istiyorum. Ama korkmayın, lafı fazla uzatıp uykunuzu kaçırmayacağım! Efendim, Fransızlar Vietnam'ın güneyini işgal edince, tüneller bin dokuz yüz kırklı yıllarının başlarında, Viet Kogn gerillalarınca inşa edilmeye başlandı. Fransızlardan sonra Amerikalılar devreye girince, savaşın bitimine, yani bin dokuz yüz yetmiş beş yılına dek kazılmaya devam edildi. Yaklaşık dört milyon sivilin hayatını kaybettiği Amerikan savaşının seyrini- burada bir parantez açıp şunu belirteyim; yerel halk, bu savaşı, bildiğimizin aksine Vietnam değil, Amerikan savaşı diye adlandırır, muhteşem bir zekâ ve mühendislik harikası olarak inşa edilen ve toplam uzunluğu iki yüz elli kilometre olan tüneller değiştirdi. Kazdıkları tüneller Amerikan karargâhlarının altına kadar uzanırdı. Vietnam askerleri, özellikle gece yarısı buralardan çıkıp baskın yapar, ardından kazdıkları tüneller sayesinde ortadan kaybolurlardı. Amerikalılar uzun süre bu olayı anlayamadı, anladıklarında ise ellerinden bir şey gelmedi. Zira minyon olan Vietnamlıların yirmi sekiz santime kırk santim ebatlarında kazdıkları daracık tünellere sığamıyor, zor bela içeriye sızdıklarında ise bubi tuzakları devreye giriyordu. Son çare olarak bomba attılar, ancak tüneller virajlı yapıldığından bombalar sadece girişi etkiledi ve diğer taraflara bir zarar vermedi. Bunun üzerine etrafına B52 bombaları attılar. Gideceğimiz zaman göreceğiniz gibi bombalar krater gibi büyük çukurları açıp çevreyi tahrip etmekten başka bir işe yaramadı. Yerin üç, altı ve sekiz metre altında toplam üç katmandan oluşan Cu Chi Tünellerinin giriş kısımları çok dar, iç kısımları ise ara ara genişleyecek şekilde tasarlanmış olup, buralarda toplantı odası, savaş kumanda merkezi, hastane, mutfak, depo gibi yaşam alanları yapılmıştır. Yüzlerce giriş noktası vardır, ancak üzerleri yapraklar ve dallarla kaplı olduğundan fark edilmeleri imkânsızdır. Su basılmasına karşı baraj sistemleri oluşturulan tünellerde, yemekler sisin yoğun olduğu sabah saatlerinde yapılıyor ve çıkan dumanın görülmesini engellenmek için de yüzeye kamış küçük bacalar konuluyordu. Köpekler duman kokusunu algılamasın diye de duman çıkan yere karabiber ve Amerikalıların kullandığı sabunlardan koyuyorlardı. Tünellerdeki oksijeni harcamamak için mum ya da kandil yakmazlardı. Fenerler pil, pil için de para lazım olduğundan genelde karanlıkta otururlardı. Son olarak tünellerin günümüzde müze olarak kullanıldığını belirtiyor ve sizlere iyi dinlenmeler diliyorum." dedi ve mikrofonu yerine bırakıp koltuğuna oturdu.

Rehberin anlattıkları ninni gibi gelmiş, göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Sözlerini bitirince duraksamadan başımı pencereye dayadım ve anında daldım.

"Evet, şimdi otobüslerden iniyor ve tünellerin olduğu alana gidiyoruz."

Zeynep Hanım'ın sesiyle gözlerimi aralayıp pencereden

dışarıya baktım. Ormanlık bir alandaydık ve etraf son derece sakindi. Otobüsten inip tünellerin bulunduğu kapıya ulaştığımızda; boyunlarında fularları, başlarında yerel şapkaları, üstlerinde siyah tek tip üniformalarıyla güler yüzlü minyon hostesler bizi karşıladı ve doğruca bir çadıra götürdüler. İçeride bir sinema perdesi ve oturmamız için sıralar vardı. Rehberimizin söylediğine göre savaş hakkında film seyrettirip bilgi vereceklermiş. Mecburen sıralara oturduk ve kadınlı erkekli binlerce Viet Konglunun tünelleri nasıl yaptıklarını izledik. Alet edevatla değil; elle, kısa bambu saplı kazmalarla kazmış ve çıkan toprağı pirinç toplanan sepetlere koyup dışarı atmışlar. Ağır bombardıman uçaklarının tünelleri nasıl bombaladıklarını seyretmemizin ardından, brifingi veren görevli; "Vietnam küçük ama gururlu bir ülkedir." dedi ve "Gururluyuz; çünkü biz hiç savaş kaybetmedik. Çinliler geldi, yendik. Fransızlar geldi, yendik. Amerikalılar geldi, gene yendik."diye devam etti.

Çadırdan çıkınca bize tahsis ettikleri hostesin eşliğinde bölgeyi gezmeye başladık. Amerikalı askerlerin karargâhlarını vurdukları tünelleri merak ettiğimizden ilk olarak onlardan birine gittik. Ancak ortalıkta bir şey gözükmüyordu. Yeşil üniformalı bir asker yaprakları elleri ile temizleyince küçük bir kapak ortaya çıktı. Onu kaldırdığında, genişliği ancak zayıf bir insanın sığabileceği delik belirdi. İki elini havaya kaldırarak çukura girip çömeldi ve üzeri yaprakla kaplı kapağı başının üzerinde tutarak kapattı. Bir anda ortadan yok olmuştu! Hostesimiz isteyenlerin deneyebileceğini söyleyince, Sadem öne fırladı. Kapağı açtı, tıpkı askerin yaptığı gibi iki elini havaya kaldırıp çukura girmeyi denedi. Ancak belinden yukarısı dışarıda kalmıştı. Ne girebiliyor, ne de çıkabiliyordu! Yardımlarımızla oradan kurtulunca derin bir nefes aldı ve "Ne bu Baba yaaa! Bu halimle ben sığamadım Amerikalılar ne yapsın?" dedi.

Silah yapım imalathanesi, terzihane, mutfak olarak kullanılan büyük tünellerde ise Viet Konglu asker ve kadın maketleri vardı. Hepsinin boyunlarında, yaralandıklarında kanı durdurmak için kullandıkları şal tarzı bez vardı.

Buraları görmemizin ardından turistlerin gezmesi için nispeten genişletilmiş olan ve uzunluğu yetmiş metre olan tünele gittik. Hostesimiz, kapalı mekân korkusu ve solunum yolları hastalığı olmayanların buraya girebileceğini söyledi. Sadem'in başına gelenlerden sonra grupta kimse buna cesaret etmedi. "NeriMAN'ım süpermanımın kışkırtması olmasaydı ben de denemezdim!

Tünelin ucunda toplanmış aşağıya bakarken durup dururken "Bak bakalım hayatım içerisi nasılmış?" diye sordu. Böyle anlamsız bir soruya yanıt verilmezdi. Haliyle sesimi çıkartmadım. Kırdığı potu anlayıp kızaracağına üzerime daha çok geldi: "Yoksa korktun mu?"

Konuyu geçiştirmek amacıyla "Ne alaka!" diye mırıldandım.

"O zaman ne bekliyorsun?" diye sordu.

Gruptakilerin meraklı bakışları üzerime yönelince mecburen "Tamam." dedim ve aşağıya atladım. Tünelin girişinde Hollandalı bir karı koca vardı. İçeri adım atmalarıyla çıkmaları bir oldu. Birkaç saniye içinde ter içinde kalmışlardı. "Ne var lan içeride?" diye tırsamama rağmen, "Allah'ım sana geliyorum!" diyerek adımımı attım. Minyon olmama karşın sığamadım. Mecburen iki büklüm eğilip ilerledim. Sarı ışıklı altmış mumluk solgun ampulün aydınlattığı daracık tünel havasız, sıcak ve nemliydi. Emeklemeyi unutup doğrulduğum her an kafamı, kollarımı toprak duvarlara çarpıyordum. Zor bela çıkışa ulaştığımda nefesim tükenmiş, tişörtümün kuru bir noktası kalmamıştı.

Ormanın çeşitli köşelerinde Viet Kong askerlerinin yaptıkları tuzaklar vardı. İçi ucu sivri mızraklarla dolu olup üstleri ağaç yapraklarıyla gizlenmişti. Dışarıdan fark edilmeleri olanaksız olan bu tuzaklar, Amerikan askerlerinin yorulduklarında dinlenecekleri ağaç kenarlarına kurulmuşlardı. B52 bombalarının neden olduğu büyük çukurların yanından geçip, savaş sırasında ele geçirdikleri tankların, silahların yanına gittiğimizde neşemiz yerine geldi. Yaramaz çocuklar gibi tankın üstüne çıkıp poz poz fotoğraf çektirdik. Gerek dolaşmaktan, gerekse tankların üstüne tırmanmaktan yorulmuştuk. Dinlenme alanına ulaştığımızda duraksamadan tahta masaların etrafındaki sıralarda oturduk ve bize ikram edilen savaş dönemlerinin yemeği, tapiocanın tadına baktık. Kalori değeri yüksek olan bu besin manyok kökünden çıkartılıyormuş, ancak tadı tatsız, çiğnemesi zahmetliydi.

Tünel gezisinin sonuna doğru silah sesleri duydum. "Amanın galiba Amerikalılar geri geldi!" diye haykırdığım sırada, Zeynep Hanım gülerek "Poligondan geliyor bu sesler. İsteyenler savaşta kullanılan silahlarla atış yapabiliyor." dedi. Âdem ve Sadem duraksamadan oraya yöneldiler. Geri gelmelerini beklerken hediyelik eşya kısmını gezdik. Satılan en ilginç eşya; savaş sırasında araba lastiğinden yaptıkları sandaletlerdi. Bunları ters giyerek Amerikalılara izlerini kaybettirdiklerini duyunca bir tanesini elime aldım. Eşimin göz açtırmayan takibine tesirli olup olmayacağını incelerken, aklımdan geçen düşünceleri hissetmişçesine kinayeli bir şekilde güldü ve "Boşuna para harcama. Bir işe yaramaz!" dedi. Haklıydı. Amerikalıların aksine NeriMAN'ım süpermanım külyutmazdı!

Saigon'a geri döndüğümüzde öğle yemeğimizi alacağımız lokantaya gittik. Acıktığımızdan seçici davranmadık. Ne bulduysak yedik ve üstüne buz gibi Saigon birası içtik.

Yemekten sonra, Eiffel kulesinin mimarı, Fransız Gustave Eiffel tarafından yapılmış olan merkez postanesine gittik. Yüz küsur yaşındaki bina, Fransız sömürge mimarisinin Saigon'daki en güzel örneklerinden biriydi ve hala postane olarak kullanılıyordu. Yüksek tavanlı yapının içinde çok sayıda hediyelik eşya satan dükkân vardı. Postanenin tam karşısında ise Fransızlar tarafından Paris'teki Notre Dame Katedrali'nin minyatür bir kopyası olarak inşa edilen Notre Dame Katedrali bulunuyordu. Rehberimizin söylediğine göre katedralin içindeki tüm materyaller Fransa'dan getirtilmişti. Öyle aman aman bir yer olmadığından sıkılıp dışarı çıktım ve meydanın ortasında duran Meryem Ana Heykeline bakarak bir sigara yaktım. Etrafta üçgen şapkalarını takmış, rengârenk giyinmiş kadınlar kimi yerde deniz ürünü, kimi yerde çorba, kimi yerde de meyve satıyordu. Bambu omuzluklu sepetli satıcılar ise baktığım her noktada karşıma çıkıyordu. Çevrede alçak plastik sandalyelerde oturmuş, birbirleriyle muhabbet edip yemek yiyen insanlar da vardı, motorlardan oluşan trafik yoğunluğu da.

Sigaramı bitirdiğimde gruptakiler katedralden çıkıp yanıma geldiler. "Şimdi sırada ne var?" diye birbirimize sorarken Zeynep Hanım merakımızı giderdi: "Evet, bugünkü turumuz bitti. Dileyen misafirlerimiz az ilerideki Ben Thanh Marketi, yani kapalı çarşıyı ziyaret edebilir. Burada aklınıza gelebilecek her türlü hediyelik eşya, meyve, baharat ve ünlü markaların birebir taklit edilmiş çanta, cüzdan ve valizleri satılmaktadır. Yorgunluktan tükenmiş olanlar ise benimle otobüse binip otele geri dönebilir." diye ekledi. Uykusuzluktan ayakta duracak halim olmadığından direkt olarak otobüse yöneldim, ancak eşim yerinden kımıldamadı.

Dönüp baktığımda alışveriş lafını duyan gözlerinin parladığını gördüm. İçimden "İşte şimdi ayvayı yedim!" diye geçirirken, yardımıma Zeynep Hanım yetişti. Markete doğru hareketlenenlerin arkasından bakarken eşime "Bu yorgunluğun üzerine bir masaj çok iyi gelir." dedi. Eşim alışveriş alışveriş diye yanan gözleri bir anlığına söndü ve "Masaj mı? Buralarda güzel bir yer var mı?" diye sordu. "Otelin hemen yanında temiz bir masaj salonu keşfettim. Fiyatı da uygun. Sizi bırakır bırakmaz soluğu orada alacağım." dedi. Eşimin kafası karışmıştı. Duruma müdahale etmesem, tercih hakkını kapalı çarşıdan yana kullanabilirdi. Hemen yanlarına gittim ve "Bence masaj çok iyi fikir. Hem yorgunluğunu atar, hem de kendine gelirsin. Çarşının bir yere kaçtığı yok! Yarın da gideriz." dedim. "Aslında dediğin doğru." diye kendi kendine mırıldandı, ardından "sen de gelsene." dedi. Üzgün bir tavırla kollarımı iki yana açıp "Çok isterdim, ama uykusuzluktan ölüyorum hayatım." dedim. Başını öne eğdi, birkaç saniye düşündü ve "Haklısın. İyi olur." dedi. İçimden attığım sevinç çığlıklarını belli etmemek için dudaklarımı ısırarak otobüse yöneldim.

Otele ulaştığımızda onları masaj salonuna yolcu edip odaya çıktım ve hiç vakit kaybetmeden kıyafetlerimle kendimi yatağa attım. Yorgunluktan mı, yoksa rahat mı battı, bilmiyorum, ama birden uykum kaçtı. Sağa sola dönmelerim bir sonuç vermeyince kalkıp yatağın kenarına oturup etrafıma bakındım. Odanın her santimetrekaresini ezberleyince pencereden dışarıyı seyrettim. O da kesmeyince televizyonu açıp gözümü ekrana diktim. Uykum geleceğine hepten gitti! Ne yapacağımı bilememenin sıkıntısıyla kıvranırken aklıma terastaki havuz geldi. Mayomu giyip üzerime bir tişört geçirdim ve soluğu havuzda aldım. Manzara yine muhteşemdi. Bir şezlonga uzanıp havuzda yüzenleri seyrettim. Güneşin etkisiyle gevşeyince gözlerim kendiliğinden kapandı. Kenarda oturanların yüksek sesle konuşup kahkaha atmaları, havuza atlayanların üzerime su sıçratmaları olmasaydı, neredeyse uyuyordum! Burada da rahat edemeyeceğimi anlayınca toparlanıp odaya indim. Birkaç dakika sonra eşim geldi. Benim aksime gençleşmiş ve rahatlamış gibiydi. George Samsa'ya benzeyen halimi görmezden gelip "İyi ki gitmişim. Harikaydı! Valla tüm yorgunluğumu attım. Artık sabaha kadar gezebiliriz. Sahi nereye götüreceksin beni?" diye sordu.

Uykusuzluktan yanan gözlerimi ellerimle ovuştururken "Bu gece dışarı mı çıkacağız?" diye sordum.

"Sakın odada oturacağımızı söyleme." diye nazikçe uyardı.

Fikrimi özgürce beyan etme şansım elimden alındığından "Hele bir yemek yiyelim sonra nereye istersen oraya gideriz hayatım!" dedim.

Hazırlanmamızın ardından akşam yemeğini alacağımız lokantaya gitmek için lobide toplandık. Restaurant postane ve katedralin bulunduğu meydana yakın bir yerdeydi. Şık bir mekândı. Garsonlar nazik ve güler yüzlüydü, servis mükemmel, yemeklerin sunumu göz alıcıydı, ama ortamda yine balık sosu kokusu, önümüzde pho çorbası, noodle ve yayvan göl balığı vardı!

Dışarı çıktığımızda alışverişe doymayanlar rotalarını kapalı çarşıya doğru yöneltirken eşim "Eeee şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu. En sevimli halimi takınarak "Saigon köpeğin olsun NeriMAN'ım süpermanım! Bak etrafına, gir internetine nereyi beğenirsen oraya gidelim, ama…" dedim ve sustum. Sözüme devam etmediğimi görünce "Ne diyecektin?" diye sordu.

"Bu şehir çok kalabalık be hayatım! Dün geceden hatırlarsın nereye gitsek tıkış tıkıştı. Sonunda gerçek saadeti otelimizde bulduk. Ne muhteşem bir terastı o! Tadı hala damağımda!"

"Gerçekten de öyleydi." dedi eşim dün geceyi yeniden anımsamanın mutluluğuyla.

"Şimdi diyorum marketten bira alıp havuz başına gitsek. Altımızda şezlong, karşımızda Saigon'un büyüleyici ışıltısı, fonda senin güzelliğin tatlı tatlı muhabbet etsek nasıl olur?"

Durup alt dudağını aşağıya sarkıttı. Bu arada gözünü üzerime dikmişti. Aklından ne geçtiğini deli gibi merak ederken yüzüne bir gülümseme yayıldı ve "İyi akıl ettin canım. Durduğumuz kabahat. Haydi, gidelim." dedi.

Otele yaklaştığımızda eşim terasa ben markete gittim. Sadece üç bira aldım. En fazla yarım, bilemedin bir saate bitirir, sonra da "Aaa içkimiz bitti. Oysa ne tatlı muhabbet ediyorduk! Ne diye üç tane aldım ki? Bendeki de akıl işte! Neyse artık yarın akşam devam ederiz." der ve erkenden odanın yolunu tutardık.

Elimde soğuk biralarla terasa çıktığımda eşim şezlonga uzanmış Saigon'un ışıltılı gecesini seyrediyordu. Biralarımızı yudumlarken Adıesintilerdengelen Hanım ve Fularsızhıncal Abi ile eşi geldi. Meğerse eşim onları da çağırmış. Gelmeleri önemli değildi, ama benim gibi mütevazi(!) sayıda bira alacaklarına olayı abartmışlardı! Ne kadar çabuk içersem içeyim aldıklarını kısa zamanda tüketemezdim. Planımın suya düşmesinin verdiği moral bozukluğuyla başımı yukarıya kaldırdım ve "Görüyorsun halimi George Samsa! Ne halt yiyeceğim şimdi?" diye sordum. Verecek bir yanıtı olmadığından sorum havada kaldı.

Saat ona doğru tuvalete gitmek üzere bara indim. İçerisi boştu. Garsonlar bir köşede oturmuş pinekliyorlardı. Yanlarına gidip el kol hareketleriyle "Bu ne iş?" diye sordum.

"Kapattık." dedi çekik gözlü sevimli bir garson.

"Ne bekliyorsunuz o zaman? Eve gidip uyusanıza." dedim Tarzanca, İngilizce ve bolca beden dili aracılığıyla.

Bir of çekip yukarıyı işaret etti ve benim gibi Tarzanca İngilizce yardımıyla "Terasta misafirlerimiz var. Onların inmesini bekliyoruz." dedi. Aklıma gelen düşünceyle sırıttım. Dostane bir tavırla elimi omzuna koydum ve "Koçum şimdi burası saat onda kapanıyor. Doğru mu?" diye sordum.

Olumlu anlamda başını sallayınca "O zaman gidin söyleyin!" dedim. Sözlerime inanmadıklarından olacak güldüler. "Ciddiyim." dedim. Ayıp olur diye direttiler, hakkınızı sömürtmeyin diye ısrar ettim ve sonunda onları ikna ettim.

Terasa çıkmamdan on dakika sonra çekik gözlü sevimli garson yanımıza gelip yerlere kadar eğilerek kapatacaklarını, kalkmamız gerektiğini mahcup bir edayla söyledi. Buna en çok ben itiraz ettim! Garsonun şaşkın bakışlarına aldırmaksızın söylendikçe söylendim. Ne konukseverliliklerini bıraktım, ne de otel yönetiminin anlayışsızlığını. Sonunda bizimkiler dayanamayıp araya girdiler ve "Sinirlenme. Sonuçta onlar da emir kulu. Hem biraz empati yapmak lazım. Sabahın köründe kalkacaklar." diyerek beni yatıştırdılar.

On otuz gibi yatağımdaydım. Gözlerimi kapatır kapatmaz derin bir uykuya daldım. Rüyamda George Samsa ile başarımı kadeh tokuşturarak kutladık!

Kasvet Ulu

ARAYIŞ

Saat yarımı geçiyor. Sarhoşlarla hayat kadınları el ele tutuşuyor, gece bütün ağırlığıyla çöküyor birden; suskun, durgun, yorgun. Ay bulutların arasına gizleniyor; gece yalnızlarla kötülere kalıyor tekrar.

Saat yarımı geçiyor. Sarhoşlarla hayat kadınları el ele tutuşuyor, gece bütün ağırlığıyla çöküyor birden; suskun, durgun, yorgun. Ay bulutların arasına gizleniyor; gece yalnızlarla kötülere kalıyor tekrar. Başımı kaldırıp pencereden dışarı bakıyorum; yağmur, cıva buharlı ampullerin aydınlattığı caddeyi yıkıyor. Usulca camı dövüyor. O sıra giriyor vokal. Bir ses, beni öfke ve depresyondan alıkoyan. Orada duruyor, öylece, oturuyor, sanatını icra ediyor. Ankara özelinde çok da popüler olmayan alternatif bir grubun *back* vokallerinden biri. Adı Türkü. Çok eski bir şarkının *slow* bir *cover*ını söylüyorlar. Hüzünlü

bir şarkı. Arada bir, bir alkış duyuluyor, bir kahkaha, bir bardak kırılıyor arka sıralarda bir yerlerde; onun koyu farlı gözlerini açıp barı süzdüğünü görüyorum. İçkimi o sıra yudumluyorum, bu anın tadını çıkarıyorum son zerresine kadar. Belki o ufacık anlar yaşatıyor beni, bilmiyorum. Başkentin üstündeki bu ağır, cansız kasveti ancak bu anlar dayanılır kılıyor.

Zaman geçmiş olsa bile, diyor ses. Bu terli kalabalığın arasından onun sesini ayırt edebiliyorum. Rüyalarda buluşuruz… Bu şarkıyla kavuşuruz…

Telefonum titriyor. Çıkarıp bakıyorum; Refik Bey eve gitmek için hazır olduğunu söylüyor. Gitar tellerinin parmak uçlarıyla sürtünürken çıkardığı o ses kaldırıyor kafamı tekrar. Yalnızca bir anlığına, loş barın yağmurun camda oluşturduğu gölgelerle alacalanmış karanlığında, camdaki yansımamla göz göze geliyoruz. Dönüp bakıyorum; o, şarkısını bitirmiş, gitarını standına koyup alkışlar eşliğinde iniyor sahneden.

İçkimi bitirip barmene el ediyorum. Bir yirmilik bırakıp "Bozuk yok kardeşim," diyorum, eyvallah çekiyor. Kalabalığın arasından sıyrılıp yağmurlu başkent havasını dolduruyorum ciğerlerime. Arabam az ileride bekliyor, bir rüzgâr esiyor inceden. Yorgunum. Bir sigara yakıp Refik Bey'i arıyorum. Refik Bey meşgule atıyor. Bana bir konum gönderiyor. Biniyorum, başlıyorum sürmeye.

İçimde tuhaf bir his, tuhaf bir huzursuzluk. Yirmi birinci yüzyılın birbirinin aynısı beton kaldırımları sıra sıra uzayıp gidiyor; onları izlerken öyle dalıyor gözlerim. Ben ne arıyorum, kimi arıyorum?..

Camı indiriyorum sonra. Neon tabelaların parlak ışıkları önümü aydınlatıyor. Refik Bey lüks bir gey barın önünden el sallıyor bana. Çok kibar bir şekilde "İyi akşamlar Sametçiğim," deyip arka koltuğa yığılıveriyor. Şık, kruvaze bir ceket giymiş; ayağında sığır derisi mokasenler, başında kestane rengi bir fötr şapka.

"Eve mi Refik Bey?"

Cevap vermeden başıyla onaylıyor beni. Omuz silkip gülüyorum haline. Zum olmuş çoktan. Araç bilgisayarından evinin adresini seçiyorum. Soğumakta olan Ankara sokaklarında, orta şekerli bir trafiğin içine dalıyoruz. Taksiler, spor arabalar ve faça Şahin'lerden oluşan heterojen bir karışım var. Tunalı'dan dönüp Gaziosmanpaşa'ya bağlanıyoruz. Gece kulüplerinin, kalabalık lokantaların önünden geçiyoruz. Turan Güneş üzerinden Oran'a yol alıyoruz.

Bir kırmızı ışıkta durup kocaman bir ekrandan reklamları izliyoruz birlikte, konuşmadan. Sonra birkaç aydır sürekli duyduğumuz şu banka meselesine geliyor konu. Sarışın bir oyuncu 'Ankara'da ilk DNA bankası açıldı,' diyor. 'Türkiye'de bir ilk olan bu banka sayesinde suç oranında yüzde kırk yedilik bir düşüş bekleniyor. Şimdilik yalnızca Ankara'da yürürlüğe giren bu sistem zamanla bütün Türkiye'de…'

"Hasiktirsinler," diyor Refik Bey. Geğiriyor, gözleri kapalı.

"Niye?"

"Amaaaan…" Omuz silkiyor. Üstelemiyorum. Eve kadar sessiz gidiyoruz.

Ankara hangi mevsime gireceğini şaşırdı yine. Kış ortasında nemsiz, kuru bir serinlik ama o meşhur ayazdan eser yok. Aracı kaldırıma çıkarak park ediyorum; Refik Bey'e geldiğimizin haberini veriyorum.

Birlikte apartman dairesine çıkıyoruz, kapıyı ben açıyorum.

Daireye girer girmez akıllı evin yapay zekâsı Türkay karşılıyor bizi. İkimize de hoş geldiniz diyor. Refik Bey doğrudan yatağına gidiyor, bense onun çantasını taşıyıp odasındaki koltuklardan birine oturuyorum. Ufak kahve sehpasının üstündeki viskiden koyuyorum iki parmak, buzsuz. Geceyi Refik Bey'in pahalı *single malt*ları ile bitirmek hoşuma gidiyor.

Türkay, evin duvarlarında gülümseyen bir hologram. İki çipil göz; gergin, upuzun bir ağız, yerli bir *gülücük*: "Refik Beyler nasıllar?"

"Kendileri biraz viskiye yüklenmişler."

"Onun için alarm kurmamı ister misin?"

"On bire kur. Bir de beni puanlar mısın Türkay?"

"Uyanınca Refik Bey'e söyleyebilirim."

Refik Bey'in yatağını sallıyorum ayağımla: "Refik Bey, beni puanla tamam mı? Unutma."

Gözleri kapalı, sırt üstü uzanmış yatağına. Bir şeyler mırıldanıyor önce, sonra "Samet," diyor. "Samet oğlum."

"Efendim Refik Bey?" Viskiden bir yudum alıp hızlı yutuyorum. Bunun tadını çıkarmak lazım oysa.

"Şimdi bak," diyor –hâlâ gözler kapalı– "Ben niye seni buraya getiriyorum? Niye evime sokuyorum? Bak benim şoförüm vardı kovdum…"

"Estağfurullah Refik Bey. İşim bu ya benim…"

"Öyle değil kardeşim… Sametçiğim… sen iyi bir insansın kardeşim."

"Teşekkür ederim. Sen de öylesin Refik Bey."

"Yok… Ben değilim… Ama bak benim gibiler çoğalıyor kardeşim. Senin gibiler azalıyor. İyi insanlar azalınca da ne oluyor?.."

Başımla "Ne olurmuş?" der gibi bir jest yapıyorum. Görmüyor. "Ne olurmuş?" diye soruyorum.

"Türkay," diye sesleniyor. "İyi insanlar azalınca ne olur?"

Türkay'ın yüz ifadesi yarım saniyeliğine düşünür hâle geçiyor. Sonra "Bana iyi insanlar azalınca kıyamet gelir, demiştiniz," diyor.

Boğazından onaylar gibi bir ses çıkartıyor Refik Bey. "Şimdi bak," diyor, "…küresel ısınma diyorsun, ekonomik kriz diyorsun, salgını var hastalığı var savaşı var… Dünyada iyi insanlar azalıyor oğlum…"

Birkaç saniye düşündürüyor beni bu muhabbet. Refik Bey'in ne dediğini en iyi sarhoşken anlıyorum sanki. Türkay konuşmuyor.

"Boşver be Refik Bey," diyorum. "Biz o günleri görmeyiz."

"Ben bir rüya görüyorum bir süredir," diyor. "Kıyameti görüyorum… Yaradan düşünmüş… kozmik gözlerinden birini kırpmış… Yok olmuş dünya… Ama nasıl biliyor musun bak… Maddenin yapıtaşını değiştirmiş oğlum… Tek bir elektronun yerini değiştirmiş yani… Dünya öylece yok olmuş…"

Dinliyorum. Başımla onaylıyorum. "Yani öyle maddeyi değiştirmiş, her şey yok olmuş öyle mi?

"Öyle…"

"Yani bunun için mi bu kadar içiyorsun Refik Bey?"

"Ne için?"

"Dünyanın sonu geliyor diye mi içiyorsun?"

"Yoo… Seviyorum içki içmeyi. Ondan…"

Gülüyorum. Duvara bakıyorum, Türkay gülümseyen yüzüyle eşlik ediyor. Hemen araya giriyor Refik Bey: "Yani diyorum ki… Sanki böyle bir bilgi var içimizde… Sanki gerçeğe bu kadar yakınız… Ama ulaşamıyoruz… Anladın mı? Parmaklarımızın ucu dokunuveriyor bazen ama hep uzağız yani… Sanki hayatın anlamını çözeceğiz ama yetkin değiliz… Ufacık bir şey lazım…

Ufacık bir parça, evrimde ilerlemek için… Mutlu olmak için…"

Yağmur hızlanıyor, evin panoramik camlarını dövüyor. Tekrar bir boşluk hissi gelip oturuyor yüreğime. Refik Bey derin bir iç çekiyor, belli ki uykuya dalıyor bu sefer. "Türkay," diyorum, "Türkay… Sence dünyanın sonu yakın mı?"

Türkay yine düşünüyor yarım saniye, sonra "Yaptığım araştırmalara göre," diyor, "… kıyametin yakın olduğunu söyleyebilirim."

"Ne kadar yakın?"

"Bu konuda emin değilim."

"Türkay sence tanrı var mı?"

"Dinleri hâlâ öğreniyorum. Bu konuda araştırma yapmamı ister misin?"

İçkimi yudumluyorum. "Bak mesela diyelim. Kıyamet geliyormuş tamam mı? Bir tarih vermiş yaradan… Önümüzdeki yıl geliyormuş… Dünya nasıl bir yer olurdu öyle?"

Türkay bir süre susuyor. Duvarlarda gezen mavi *gülücük* düşünüp duruyor. Sonra "Yaptığım araştırmalara göre," diye söze giriyor, durduruyorum: "Sence ne olur yani? İnternetten bakma da… Sence ne olur?"

"Bir fikir yürütebilmem için bu konuda bilgim olması gerekir."

"İyi… Bak o zaman…"

"Yaptığım araştırmalara göre dünya ikiye ayrılır. Depresyona girenler ve ânı yaşamaya çalışanlar…"

Düşünüyorum: Ben hangisi olurdum diye. Bir cevap bulamıyorum henüz. "Sen hangisi olurdun?"

"Benim yaşamın sonu hakkında bir bilgim olması zor."

"Neden?"

"Çünkü yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

"Bombok bişey yaşamak."

"Neden öyle söyledin?"

Gözlerim dalıyor. Öyle Ankara'nın gri gecesine bakıyorum. Etrafımıza doluşmuş onlarca kasvetli, uzun binanın arasından, metro hattının üstünden görünen Anıtkabir manzarasını izliyorum. Parlıyor Anıtkabir, bu karanlık gökyüzünün altında şehrin ortasına oturmuş turuncu bir yalazla yanıyor. Sessizlik sarıyor ansızın. Öyle uyuyoruz, hep birlikte derin bir uykuya dalıyoruz. Bu koca şehir uyuyor, bu mükemmel izolasyon uyuyor; bu insan enkazı, ebedi inşaat Ankara uyuyor. Refik Bey'in düzensiz solukları, yağmurun patırtısı geliyor. Sonra bir araç kornası bölüyor geceyi; kısır, ölü doğmuş.

"Türkay," diye sesleniyorum.

"Evet Samet?" diye karşılık veriyor, o sahte, yalan, cansız sesiyle. Aslında yüzlerce kadın sesi kullanılarak üretilmiş ama o gerçek şefkatten yoksun.

"Sence ben iyi biri miyim?"

"Tam olarak anlayamadım."

"Yani iyi bir insan mıyım sence? İnsan olarak iyi birisi miyim?"

"İşini iyi yapıyorsun. Puanların ortalamanın üstünde…"

"Ya öyle değil yani… İyi bir insan mıyım ben? İyi bir insan olabildim mi bunca zaman?"

"Başka bir şekilde sorarsan sana yardımcı olabilirim."

"Ben iyi bir insan mıyım?"

"Bunu cevaplamak için yetkin olduğumu sanmıyorum."

Gülüyorum. Hangimiz neye yetkiniz? İşte Refik Bey de öyle söylüyor.

"Türkay," diyorum. "Beni dünyanın sonu gelince uyandır." Refik Bey'in akıllı ve lüks evine aldığı İtalyan mobilyalarının birine uzanıp uyumaya çalışıyorum.

-SON-

Bünyamin Tan

Sabahın erken saatleri idi. Güneş, yattığı odanın penceresinden içeri süzülmeye başladığında çoktan uyanmıştı. Yapacak bir işi, erkenden kalkması için iyi bir nedeni olmadığı için hâlâ yataktaydı. Zaten uzun bir süredir işleri bozulmuş ve sonunda bin bir zahmetle kurduğu reklam ajansını kapatmak zorunda kalmıştı.

SOĞUK SU'DAKİ HAÇ

Sabahın erken saatleri idi. Güneş, yattığı odanın penceresinden içeri süzülmeye başladığında çoktan uyanmıştı. Yapacak bir işi, erkenden kalkması için iyi bir nedeni olmadığı için hâlâ yataktaydı. Zaten uzun bir süredir işleri bozulmuş ve sonunda bin bir zahmetle kurduğu reklam ajansını kapatmak zorunda kalmıştı. Aldığı krediler de bir işe yaramamış ve gün geçtikçe borç batağına saplanmıştı. Çaresizlik denilen illetin her aklı başında adamı sürüklediği bazı dönüşü olmayan yollar vardır ve Boğaç da bu yollardan birine girmek üzereydi. Bir süredir çocukluğunun geçtiği köyünden anımsadığı bir hikâye aklını kurcalıyor, çok az bir ihtimal doğru olması bile içinde ümitler yeşermeye yetiyordu.

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

Şehre göç etmeden önce daha ilkokul çağında iken ailesiyle yaşadığı köyde bir takım olaylar gerçeklemişti ve o bunları hayal meyal hatırlıyordu.

Anlatılanlara göre köyün yakınındaki ormanlık alanı geçtikten sonra Bizans döneminde kalma bir kale kalıntısı vardı. Bu kale kalıntısının yakınında ise Soğuksu dedikleri bir pınar vardı. Pınarın hemen aşağısında su içerisinde üzerinde haç işareti bulunan bir kaya vardı. Anlatılanlara göre Osmanlı ordusu, Rumların yaşadığı bu köye doğru yaklaştığında kale komutanı gelen orduya direnç gösteremeyeceğini anlamış, köydeki ve kaledeki tüm altınları toplatıp askerlerine bu suyun içine gömmelerini emretmişti. Böylelikle Osmanlı'nın ellerindeki hazineyi almalarını engellemiş olacaktı. Altının ele geçirilmesini engellemek için ise üzerine haç işareti kazıttığı kayayı gömülen altının üzerine kondurmuş ve kaynağın çıktığı alanı kazdırıp genişleterek altınla beraber kayayı suyun içine batırmıştı. Köyde yaptığı büyülerle bilinen bir papazı zorla getirtmiş ve ondan bildiği en güçlü büyüyü bu hazineyi korumak amacıyla yapmasını istemişti. Yapılan büyü o kadar güçlüydü ki her kim bu suya girdiğinde o kayaya yaklaşırsa kaskatı olur ve daha oracıkta ruhunu teslim ederdi. Boğaç, daha ilkokul birinci sınıftayken köylerinden iki adamın bu kaynaktaki kayayı kazmaya çalıştıkları için çarpıldıklarını ve suyun içinde bir heykel gibi kaskatı bulunup cesetlerinin alelacele gömüldüklerini hatırladı. Köy, bütün bir yaz bu olayla çalkalanmış, değil pınarın olduğu tarafa gitmek kalenin bile yakınından geçmek büyük cesaret gerektirir olmuştu. Eğer anlatılanlar doğru ise bu altını bulmak onun için son kurtuluş yoluydu. Fakat önce bu büyü olayını halletmeliydi.

Üst üste yaşadığı buhranlarından ruh hali iyiden iyiye bozulmuştu. Bir süredir majör depresyon tanısı sebebiyle doktorunun verdiği antidepresanları kullandığından üzerinde inanılmaz bir ağırlık hissediyordu. Odanın tavanı yatakla onu kıskaca almış ve mütemadiyen bedenini pres makinesindeymiş gibi eziyordu sanki. Hiç kalkmak istemese de soğuk hapishane parmaklıklarını düşünmek bir anda sıçrayarak yataktan çıkmasına yetmişti. Alelacele üstünü giyindi ve dairesinden çıkıp apartmanın önüne park ettiği arabasına bindi. Yakın arkadaşlarından Mustafa, ona hemşehrisi olan bir adamdan bahsetmişti. Anlattığına göre bu adam, daha önce de hazine arayan birçok kişiye yardım etmişti. Türkiye'nin dört bir yanından hazine arayan pek çok insan ondan yardım almak için peşinde koşuyorlardı. Köylerinde bu adama Cinliyusufların Hakkı derlermiş. Yine arkadaşı Mustafa'nın anlattığına göre bu adamın cin hizmetçileri varmış ve o sebeple Hüddamlı lakabıyla da bilinirmiş. Mustafa'nın ailesiyle yakın dost olduklarından onun ricasını kırmamıştı ve arkadaşına telefon numarasını vererek kendisini aramasını istemişti. Bir gece önce bu adamla konuşan Boğaç, şimdi onunla görüşmek için yola koyulmuştu. Adam onunla görüşmek için Beyazıt Sahaflar Çarşısı'ndaki bir dükkânın adresini vermişti. Yaklaşık yarım saat sonra tali yoldan köprüye ulaşmıştı. Fakat köprü trafiği bir türlü bitmek bilmiyordu. Bir an önce adamla görüşmek için sabırsızlanıyordu. Tıkanan trafiğin verdiği stres sabırsızlık duygusuyla birleştirdikçe onu daha da sinirlendiriyordu. Bir ara beyninin zonkladığını ve kafatasını parçalayıp içinden fırlayacağını sandı. Torpidoyu açıp içinden ağrı kesici ilacını çıkardı. Birkaç hapı peş peşe su kullanmaya bile gerek görmeden ağzına atıp yuttu. On dakika kadar sonra zonklamaları geçmişti. Kendini biraz daha iyi hissediyordu. Ağır ağır ilerleyerek köprüyü nihayet geçti.

***

Arabasını Beyazıt meydanındaki otoparka park ettikten sonra yavaş yavaş Sahaflar

Çarşısı'na doğru yöneldi. İstanbul Üniversitesi'nin büyük kapısının karşısındaki güvercinlerin doldurduğu alandan Beyazıt Kütüphanesi tarafına doğru yürümeye başladı. Hava oldukça sıcaktı. Yavaş yavaş terlediğini hissediyordu. Meydandaki güvercinler o yürüdükçe sağa sola uçuşuyordu. Birden durup bir ağacın altında küçük kaplarda yem satan yaşlı kadına gözü ilişti. Ona doğru yürüdü ve bir yem kabı alıp güvercinlere doğru savurdu. Biraz evvel onu görüp kaçan bu ürkek canlılar, yere saçılan yemleri kapışmak için onun dibine kadar gelmekten imtina etmediler.

Bir süre onları izledikten sonra tekrar kütüphaneye doğru yürümeye başladı. Biraz sonra sağında Sahaflar Çarşısı'nın kapısı göründü. Derhal o kapıya doğru yürümeye başladı. İçeri girdiğinde onu karşılayan manzara, bir çeşmenin etrafını sarmış ve kan sudan oluşan küçük su birikintileri yalayarak susuzluklarını gidermeye çalışan kedilerdi. Gözleriyle kısa bir süre etrafı süzdükten sonra Hakkı Hoca'nın kendisini beklediği dükkânı gördü ve o tarafa doğru yürümeye başladı. Dükkânın önüne geldiğinde gözü bir an tezgâhlardaki kitaplara takıldı. Son çıkan romanlar, dünya klasikleri, bir takım siyasi kitaplar, bazı sınavlar için hazırlanmış soru bankaları sıra sıra dizilmişti. Yandaki dükkânın önündeki tezgâhta ise el yazma eserlerden kesilip çıkarılmış minyatürler vardı. Bu minyatürlere bakan turistler, bu resimleri bilinmeyen âlemlerden gelmiş sihirli birer resimlermiş gibi süzüyorlardı. Hangisi alacaklarına karar veremedikleri vücut dillerinden belli oluyordu. Gerçekten her biri birbirinden ilginç minyatürlerdi. Diğer tarafta aşk romanları soran lise çağlarında bir genç kız, diğer tarafta yirmili yaşlarının sonlarında memurluk sınavı için konu anlatımlı ve soru bankası kitabı aradığını söyleyen bir adam vardı. Boğaç, bir an için onlara odaklanarak gerginliğini üzerinden atmaya çalışıyordu. Sonra derin bir nefes alıp birden içeri girdi.

İçeri girdiğinde çay içmekte olan orta yaşlarında iki adamı gördü. Adamlar onu görür görmez sohbetlerini yarıda kestiler. Üzerindeki gerginlikten kurtulmak ve onlara kendini tanıtmak için bir girizgâh yapmak üzere kekeleyen bir sesle 'merhaba' diyebildi. Selamını alan onu bekleyen Hakkı Hoca oldu:

- Ve aleykümselam oğlum.

Dükkân sahibi:

- Buyurun evladım, ne istemiştiniz?

- Şeyy… B… Ben Hakkı Hoca'ya bakmıştım ama…

- Hah! Tamam, sen bizim Mustafa'nın bahsettiği şu delikanlısın. İsmin Boğaç'tı di mi?

- Evet, benim.

- Hakkı Hoca benim evladım.

O arada kendine uzatılan eli fark eden Boğaç, hemen sıktı ve sonra da dükkân sahibi olduğunu anladığı adama elini uzattı, tokalaştılar. Adam, oturduğu tabureyi ona uzattı.

- Estağfurullah, lütfen rica ederim siz oturun.

- Yok evladım, ben dışarı çıkayım. Siz hocamla rahat rahat konuşun. Hem benim yapacak işlerim de var.

Kendine uzatılan tabureyi alıp hocanın karşısına kuruldu. Dükkân sahibi adam kapıdan çıkar çıkmaz:

- Oğlum İsmail, bizim dükkâna bir bakıver. Hocamla misafiri ne içerler bir sor. Hadi bakayım.

Biraz sonra çelimsiz esmer bir çocuk elinde çay tepsisiyle içeri girdi. Hakkı Hoca'ya:

- Buyurun hocam, ne içersiniz?

- Bana bir çay ver evladım. Boğaç oğlum, sen ne içersin?

- Ben bir şey içmeyeyim hocam, sağolun.

- Olur mu yahu, o kadar yoldan geldin. Susuzluğunu gidermek için iç bir şeyler.

- Bir soğuk su alayım o halde.

- Duydun oğlum, hadi koş gel.

- Ne demek hocam, hemen.

Çay ocağının çırağı çıkar çıkmaz Boğaç söz aldı hemen:

- Nasılsınız hocam, iyisinizdir inşallah?

- İyiyim evladım çok şükür, sen nasılsın bakalım?

- Sağolun hocam, daha da iyi olacağım sayenizde inşallah.

- Bak evladım, Mustafa'nın babası benim çocukluktan arkadaşımdır. Allah var, ne zamandır bu işlere bakmıyordum. Fakat çok ısrar etti kerata kıramadım. Üstelik durumundan da bahsetti. Doğrusu yardım etmemeye içim el vermedi. Meseleyi anladım. Bu işi çözeriz. Yalnız, sen eminsin di mi bu iş için? Yani kararın kesin?

- Evet, hocam kesin.

- Bu işin belli başlı riskleri var. Anlattığına göre çok güçlü bir büyüyle buraya bağlanan cinlerle korunuyor belli ki bu hazine. Çok tehlikeli varlıklar olduğu da malum. Bu iş bittikten sonra bile seninle uğraşmaya devam edebilirler. Baştan söyleyeyim ona göre iyice düşün taşın.

- Ben kararımı verdim hocam, her şeyi göze alıyorum.

- Pekala, madem öyle diyorsun. Senden istediğim bilgileri bir kâğıda yazıp getirdin mi?

- Evet, hocam yanımda.

Boğaç, cüzdanından çıkardığı bir kâğıdı Hakkı Hoca'ya uzattı. Adam, kendisine uzatılan kâğıdı aldı. Açıp okudu.

- Tamamdır, sen şimdi git. Saat dört gibi beni Kartal köprüsünün oradan alırsın. Birlikte yola çıkarız. İnşallah yarın sabaha da bu iş bitmiş olur.

- Sağolun hocam, Allah sizden razı olsun.

- Yalnız şimdiden diyeyim. Hazinenin yarısı benim. Gücenmece darılmaca yok.

- Tabiki hocam, siz yeter ki şu işi halledin. Yarısı sizindir.

- Ala, o zaman anlaştık evlat.

Tam o sırada çay ocağının çırağı elinde çay tepsisiyle içeri girdi. Masaya bir çay ve bir bardak soğuk su bırakıp hızlıca çıktı. Boğaç kendisine getirilen suyu yavaş yavaş içip bitirdikten sonra müsaade isteyip dükkândan çıktı. Saat öğleyi bulmuştu.

***

Saat dört civarı Kartal köprüsündeydi. Biraz sonra Hakkı Hoca'yı üstgeçidin merdivenlerinden inerken görmüştü. Kornaya basıp selektör yakında kendisini fark etti ve arabaya doğru yöneldi. Kapıyı açıp içeriye başını uzatarak:

- Selamünaleyküm evlat.

- Aleykümselam hocam, buyurun.

- Bagajı aç da şu çantayı koyuvereyim.

- Tamam hocam.

Açılan bagaja içinde büyüsel malzemeler bulunan çantayı koyduktan sonra tekrar ön kapıya yönelip açtı. 'hadi bismillah' diyerek araca bindi. Birlikte yola koyuldular. Araba, İstanbul'dan çıkıp Osmangazi Köprüsü'ne doğru hızla yol aldı. Hakkı Hoca, yoldayken hemen hiç konuşmadı. Hatta bir araya uyumaya başladı. Araba köprüyü geçtikten sonra köye doğru yoluna devam etti. Köyün girişinden yavaşça içeri süzülüp meydana doğru devam etti. Tam üç saat sonra köye varmışlardı. Araba, köyün meydanındaki kahvehanenin önünde durdu. Boğaç, Hakkı Hoca'yı dürterek uyandırdı.

- Noldu evlat, geldik mi?

- Geldik hocam.

- İçim geçmiş yahu. Eh malum yaşlılık.

Kahvehane ahalisi, akşam saatinde köylerine gelen bu iki yabancıya gözlerini dikmişti. Kimlerdi ve burada ne işleri vardı. Hepsi meraklı gözlerle onları süzüyordu. Araçtan inip kahvehaneye girdiler ve 'selamünaleyküm' diyerek bir masaya oturdular. Kahvehane ahalisinin 've aleykümselam' cevaplarının oluşturduğu kısa bir uğultudan sonra köyün muhtarı bu iki yabancıya seslendi:

- Hoş geldiniz.

Onu cevaplayan Boğaç oldu. Hemen tanımıştı bu ihtiyarı. O küçükken de köyün muhtarı

oydu.

- Hoş bulduk Ahmet Amca.

- Sen beni nereden tanıyorsun evlat?

- Benim Ahmet Amca, tanımadın mı beni?

- Kocadık be evladım, tanıyamadım? Kimsin, kimlerdensin?

- Çolakgillerden nuri'nin oğlu Boğaç ben. Şimdi tanıdın mı?

- Boğaç oğlum sensin demek ha. Kaç sene oldu siz şehre göçeli? Bir daha ne geldiniz ne gittiniz. Unutmuşum vallahi yüzünü. Koca adam da olmuşsun, tanıyamadım.

- Ziyanı yok Ahmet Amca, nasılsın?

- İyilik be oğlum, aynı tas aynı hamam. Sen nasılsın babangiller nasıllar?

- Ben iyiyim de onlar sizlere ömür be Ahmet Amca.

- Vah vah, başın sağolsun oğlum. Neden öldüler?

- Babam kalp krizinden öldü, annem de beyin kanamasından.

- Allah gani gani rahmet eylesin.

- Allah sana ömürler versin Ahmet Amca.

- Siz de hoş geldiniz.

- Sağolun, hoş bulduk.

- Bizim oğlanın neyi oluyorsunuz.

Boğaç, hemen söze girişti:

- O benim bir arkadaşımın babası muhtar amca. Bir iş için benden rica etti, gideceği yere kadar götürdüm. Dönüşte de bizim buraları methedince merak etti. Bir görüp gezip öyle dönelim dedik.

- Ya evet, adım Hakkı. Sağolsun Boğaç oğlum buralara kadar zahmet edip getirdi.

- İyi yapmışsın oğlum, bizim buralar çok güzel olur bu mevsim. Eh madem misafirdir, haydi o zaman bize gidiyoruz. Hatice Teyze'n size şöyle güzelcene yemekler yapar afiyetle yer, sonra yatar dinlenirsiniz. Yol yorgunusunuz ne de olsa.

Boğaç, bir an panikle ve sesi titreyerek:

- Yok Ahmet Amca sağol, biz size hiç zahmet vermeyelim. Bizim eve gideriz.

- Ne zahmeti be oğlum? Buralara kadar gelmişsin hem de yanında misafir var. Ağırlamadan göndermek olur mu hiç? Hem o ev kaç yıldır kilitli. Kimsecikler kalmadı bir daha orada. Hem temiz değildir hem yemek de yoktur. Napacaksınız orada kalıp?

- Yolda gelirken yedik biz Ahmet Amca, sağolasın eksik olma. Hem zaten bir gece kalacağız hepi topu.

- Olur mu evladım, toz içindedir her bir yanı şimdi o evin. O toz toprak içinde nasıl rahat edersiniz? Mümkünü yok bırakmam, bu gece benim evde misafirsiniz. Hem köyün muhtarı iki misafiri ağırlamadan yollamış dedirtmem ya ben kendime.

- Düşünmen yeter Ahmet Amca, sağolasın biz gideriz.

- Ee bari iki çay söyleyeyim de için, hiç ikram etmeden yollamak olur mu?

- Eh madem ısrar ettin, içelim Ahmet Amca.

Muhtar, semaverin arkasındaki kahvehane sahibine seslendi:

- Rahmi, oğlum bir bakıver hele. Misafirlere iki çay getiriver.

- Hemen getiriyorum muhtar emmi.

Biraz sonra kahvehaneci içi çayla masaya geldi. Boğaç ve Hakkı Hoca çaylarını içtikten sonra kahvehane ahalisine 'iyi akşamlar2 dileyip kapıdan çıktılar. Arkalarından 'iyi akşamlar' cevaplarının kısa bir uğultusu ve muhtarın şüpheli bakışları onları uğurlamıştı. Onlar, arabaya binerken muhtar kendi kendine söyleniyordu:

- Bu kadar zaman sonra birden buralara gelmek, o köhnemiş evde sabahlamak da neyin nesi? Bunlar bir iş çevirecekler amma ne? Dur bakalım, sabah ola hayrola. Çıkar elbet kokusu.

Arabaya biner binmez evin yolunu tuttular. Çocukluğunun geçtiği yollardan geçerken bir an için o eski günlere

dönmüştü. İçindeki bir parça halen o sokaklarda koşup oynayan çocuktu. Köyün bakkalından aldığı pişmaniyeleri afiyetle yiyor, içi yanınca koşup köyün meydanındaki çeşmeden ağzını dayayıp kana kana su içiyordu. Biraz sonra yolun karşısında çocukluk aşkı Ayşe beliriyor ve kalbinin heyecanla attığını hissediyordu. Ve ansızın o gün gözlerinin önüne geliverdi. Soğuksu pınarında kaskatı çarpılmış olarak bulunan iki adamın cenazesi de bu yoldan geçip köyün camiinin bahçesine getirilmiş ve orda kılınan namazın ardından toprağa verilmişti. Bir an içini bir ürperti kapladı. Korku dolu birkaç dakika içinde nihayet evin önüne varmışlardı.

Akşam karanlığında bile bahçenin tarumar hali belli oluyordu. Yıllarca bakımsız kalmış bahçe duvarı yıkılmış, içeriyi yabani otlar sarmıştı. Evin kapısına giden taşlık bile neredeyse tamamen otlarla kamufle edilmiş gibiydi. Arabadan iner inmez bagajdan çantayı ve şarjlı lambayı alan Boğaç, doğruca kapıya yöneldi. Bir zamanlar bahçesinde anne-babasıyla neşeyle kahvaltı yaptığı, cennetten bir köşe addettiği bahçenin son hali içini burkmuştu. Kapının önüne gelir gelmez çantayı yere koydu ve hemen yandaki saksının altına elini attı. Onca yıl sonra bile anahtar hâlâ yerli yerindeydi. Kapıyı açıp Hakkı Hoca'yı buyur ettikten sonra içeri girip kapattı. İçeri girer girmez burunlarını kesif bir rutubet ve toz toprak kokusu almıştı.

- Buyurun hocam, salon bu tarafta oraya gidelim.

Salona geçer geçmez iki duvara karşılıklı konulmuş kanepelere oturdular. Boğaç, hemen lambayı yaktı.

- Bakımsız ama çok güzel bir ev... Elden geçirilse daha çok yıllar iş görür.

- Siz eskiden görecektiniz hocam, köyün en güzel eviydi burası. Sonra iş güç derken şehre göç ettik. Emanet edecek kimse de kalmamıştı köyde. Kilidi vurduk çıktık yola.

- Ha bu arada, şu tılsımı bir tak boynuna önce.

Hakkı Hoca, yeleğinin cebinden üçgen şeklinde bir hamaylı çıkarıp Boğaç'a uzatmıştı.

- Bu nedir hocam?

- Bu seni altının sahibi olan cinlerden koruyacak evlat. Sen demedin mi sahipli diye? Oraya varınca seni rahat bırakmazlar.

Boğaç, alır almaz boynuna taktı:

- Bizden şüphelenmişlerdir hocam bu arada.

- Muhakkak, o yüzen biraz bekleyelim. Gece yarısına doğru çıkarız yola. Sen gerekli tüm malzemeyi almışsın zaten. Bagaja baktığımda gördüm. Artık gerisi beklemeye bakar. İstersen biraz uyu dinlen. Ben yolda uyuduğumdan oturur seni beklerim.

- Tamam hocam, ben biraz kestireyim şurada.

Salondan çıkıp yüklüğün önüne vardı. İçini açıp bir zamanlar annesiyle babasının kullandığı battaniyeyi buldu. Salona geri dönüp kanepe uzandı ve battaniyeyi üzerine örttü. Biraz sonra uykuya daldı. Gece yarısına kadar birkaç saat de olsa uyuyup dinlenme fırsatı bulmuştu.

***

Saat gece yarısı olmuştu. İnsan sesleri kesilmiş, karanlığı ve sessizliği ara sıra köpek ulumaları ve baykuş sesleri bölüyordu. Bu sesler sanki gecenin ilerleyen saatlerinde yaşanacak kötü olayların alameti gibiydi. Hakkı Hoca, karşı kanepede uyuyan Boğaç'a yaklaştı ve bir iki kez onu sarsarak uyandırdı: Derin uykudan hafifçe sıçrayarak uyanan delikanlı, karanlıkta birden Hakkı Hoca'nın yüzünü görünce hafifçe geriledi:

- Hıh!.. Hocam sen misin?

- Vakit geldi evlat, hadi yola çıkalım artık.

- Tamam hocam.

Üstündeki battaniyeyi sıyırıp kalktı. El fenerlerini ve çantayı alıp evden çıktılar. Arabanın bagajından kazma, portatif kürek ve çizmeleri de alıp köyün yukarısına doğru yürümeye başladılar. Olabildiğince sessiz yürüyorlar ve ara sıra evlerin pencerelerini kontrol ediyorlardı.

Kimselere görünmeden bir an önce köyden çıkmak istiyorlardı. Yaptıkları işin gizliliğinden ve kendilerini bekleyen korku dolu dakikalardan dolayı sanki her pencereden bir habis ruha ait gözler onları izliyor, karşılarına çıkan her evin köşesinden onların hayatına son vermek isteyen bir şeytani ruh aniden karşılarına çıkıp iflahlarını kesecekmiş gibi geliyordu. Gündüz cansız birer tuğla, sıva ve kiremit yığını olan bu nesneler şimdi ete kemiğe bürünmüş ve içlerine birer ruh üflenmiş yeraltı dünyasının en azılı kötücül varlıkları gibiydi. Yürüdükçe sanki yolları uzuyor ve bir tülü bitmek bilmiyordu. Köpek ulumaları ve baykuş sesleri doruğa çıkmış, bu uğultu ve mekân onları gerçek zamanın dışında bir korku tüneline sokmuş gibiydi. Nihayet son evi de geçtikten sonra köyü geride bırakmışlardı. Az ileride orman başlıyordu. Her ikisi de bir an önce bu işi bitirip buradan gitmek derdindeydi; ama biraz sabretmeleri gerekliydi.

Biraz sonra orman sınırına varmışlardı. Birkaç metre sonra artık köyde duydukları köpek ulumaları ve baykuş sesleri yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı. Ayaklarının altında ezilen otların sesinden ve hızlı hızlı nefes alıp vermelerinden başka bir ses duyulmuyordu. Ara sıra Hakkı Hoca'nın muavvizeteyn surelerini okuyan sesi duyuluyor, Boğaç da bildiği tüm duaları kısık bir sesle mırıldanıyordu. Hafif bir rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdatmaya başladı. Gecenin karanlığına daha da ürpertici bir hava veren bu olaya bir de ara sıra bir ağaçtan diğerine geçen bir şeylerin atlamasına benzeyen hafif gürültüler de eklenince dizlerinin dermanı kesilir gibi oluyordu.

- Hocam, siz de duydunuz mu?

- Neyi evlat?

- Sanki ağaçların tepesinde bir şeyler var. Bizi takip ediyorlar.

- Sakın ha vesvelere aldanma. Yürümeye devam et. Seni korkutmalarına izin verirsen seni ele geçirmelerine de izin verirsin. Karanlıktan gelenler gücünü senin yüreğindeki korkudan alır, senin ruhunla beslenir. Bunu sakın unutma, boynundaki tılsım seni koruyacaktır. Korkma, hadi biraz sabır evlat.

- Peki hocam.

Yarım saat sonra ormanlık alandan çıkmış, düz bir alana gelmişlerdi. İleride kale kalıntısının karanlık silueti görünmüştü. Bu görüntü Boğaç'a sanki bilinmeyen diyarlara gelmiş izlenimi vermişti. Az evvel geçtikleri orman bir zaman kapsülüydü ve şimdi onlar o kapsülle başka bir âleme yolculuk etmişler ve buraya gelmişlerdi. Biraz sonra kalıntıların olduğu yere varmışlar ve pınara doğru yönelmişlerdi. Önünden geçerken gayrı ihtiyari gözleri kalenin içine takılan Boğaç, içeride siyah varlıkların sağa sola hızlı bir şekilde gidip geldiklerini gördü. Korkudan titremeye başladı:

- Hocam, siz de gördünüz mü?

- Neyi evlat?

- İçeride sanki bir şeyler var.

- Korkma, onlar karanlığın köleleri ise biz de Allah'ın nurundan varlıklarız. Unutma ki Allah bizi onlardan üstün yarattı. Dua etmeye devam et, yanımdan da sakın ola ayrılma.

- Peki hocam.

Artık kale kalıntısı geride kalmıştı. İleriden su şırıltıları geliyordu. Birkaç dakika sonra nihayet pınara varmışlardı. Fener ışığını suyun içine tutan delikanlı, Hakkı Hoca'ya kayayı gösterdi:

- İşte hocam, bahsettiğim kaya bu işte!

Üzerinde haç işareti olan büyükçe bir kayaydı bu. Soluk kırmızı renkte bir haç işaretiydi bu. Boz renginde bir kayanın üzerine işlenmişti. Bir süre kayaya bakan Hakkı Hoca, derhal çantasını yere indirdi ve fermuarını açıp içinden iki küçük şişe kan, bir şişe su ve üzerinde koruyucu vefkler yazılı olan büyülü kâğıtlar çıkardı. Dana sonra çantasından bir tahta kaşıkla bir de biraz derince bir tas

çıkardı. Önce içine suyu boca etti. Ardından vefklerin yazılı olduğu kâğıtları teker teker suya batırdı. Eline aldığı tahta kaşıkla suyu karıştırmaya ve Şu duayı okumaya başladı:

"Ya Vekil! Ente-llezi tevelleyte umurül halaika ve ente-llezi kemmelte. El turuka vel hakaika ve ente-llezi beyyente-ddekaika ve-rrekaika, kumte bi kiyafetil abidi ve tecelleyte fi idaretil mezidi vel iktidar. Ve leke-ttemkine vel istikrara, Es'elüke ya rabbül erbabi ve müsebbibül esbabi en terzukani ziyadeten fil kuvveti ve kemalen fil kudreti ve nuran fil izzeti ve metaneten fil kurba ve re'yetü edrikü biha-ttibyane ve lisanen edrükü bihil beyan. Fe entel camiül müteferrikatil umuri ve entel kadirü ala ba'sü men fil kuburi."

Ardından iki küçük şişedeki kanı bu tasa boca etti. Tekrar eline tahta kaşığı aldı ve hızlıca karıştırmaya, aynı duayı tekrar okumaya başladı:

"Ya Vekil! Ente-llezi tevelleyte umurül halaika ve ente-llezi kemmelte. El turuka vel hakaika ve ente-llezi beyyente-ddekaika ve-rrekaika, kumte bi kiyafetil abidi ve tecelleyte fi idaretil mezidi vel iktidar. Ve leke-ttemkine vel istikrara, Es'elüke ya rabbül erbabi ve müsebbibül esbabi en terzukani ziyadeten fil kuvveti ve kemalen fil kudreti ve nuran fil izzeti ve metaneten fil kurba ve re'yetü edrikü biha-ttibyane ve lisanen edrükü bihil beyan. Fe entel camiül müteferrikatil umuri ve entel kadirü ala ba'sü men fil kuburi."

Bir süre sonra transa geçmiş gibiydi. Artık çok hızlıca tastaki karışımı karıştırıyor ve "uhruç ya ifrit, uhruç ya ifrit, uhruç ya ifrit!" diye aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. Yarım dakika kadar bu halde kalmıştı. Sonra birden durdu. Aniden ayağa kalktı ve pınara doğru yaklaştı. Elinde tuttuğu tasın içindekileri pınarın içine döktü. Su kaynıyormuş gibi fokurdamaya başladı ve tam ortasında küçük bir anafor oluştu. Gittikçe büyüyen bu anafor suyu çekmeye ve kayanın etrafını sudan arındırmaya başlamıştı. Bir dakika kadar böyle devam etti. Sonra kaya etrafındaki su tamamen çekilmişti.

- İşe yaradı evlat, hadi çabuk olalım da bitsin şu iş.

Boğaç, hemen elindeki feneri yere bıraktı. Çizmelerini giydi. Kazma ile küreği eline alıp çukura indi. Hakkı Hoca da çizmelerini giyip ardından onun yanına geldi. Her yer cıvık cıvık çamur içindeydi ve bu sayede kayayı rahatça itebileceklerini düşünmüşlerdi. Bir iki denemeden sonra başaramadıklarını fark edince Hakkı Hoca'nın aklına bir fikir geldi:

- Bu böyle olmayacak evlat, şuradan birkaç küçük taş bul getir.

- Hemen getiriyorum hocam.

Boğaç, çukurdan çıktığı gibi elinde fener etrafta küçük taşlar aradı. Birkaç dakika sonra kucağında iki tane kaya parçasıyla kuyuya geri döndü. Hakkı Hoca bu taşları alıp kayanın biraz yakınına koydu. Kazmanın sapını bu taşların üzerinden kayanın dibine doğru uzatarak basitçe bir kaldıraç sistemi oluşturdu. Böylelikle kayayı hareket ettirmeyi başarmışlardı. Birkaç defa tekrardan sonra kaya artık iyice kenara itilmişti. Boğaç hemen küreği eline alıp yumuşak toprağı kolayca çıkarmaya başladı. Bir metre kadar toprağı çıkardıktan sonra küreğin ucu nihayet tahta bir sandığın kapağına çarpmıştı.

- Bulduk hocam, bulduk.

- Aferin evlat, aman etrafını iyice eşele ki kolayca çıkaralım.

Delikanlı sandığın etrafını kürekle iyice eşeledi ve sonunda yanlarındaki tutacakları da ortaya çıktı. Birlikte asılıp yerinden çıkardılar ve hızlıca çukurun dışına çıkardılar. Hakkı Hoca 'haydi bismillah' diyerek kapağı kaldırdığı anda yanlarındaki fenerin ışığı birden söndü. Boğaç feneri eline alıp vurmaya ve yeniden yanmasını sağlamak için düğmesiyle oynayama başladı; ama nafileydi. Fenerden başını kaldırıp Hakkı Hoca'ya doğru döndü:

- Yok, yanmıyor hocam bu.

dediği anda hocanın arkasında beliren varlıkları gördü. Ruhu bedenini terk etmiş, kaskatı

mermerden bir heykel gibi oracığa çakılıvermişti. Ortalama insan boyundan biraz uzun, gözleri kıpkırmızı, göz çukurlarından lav gibi alev alev salgılar akan, yüzleri boz renginde, tırnakları çürümüş upuzun ve çürümüş et renginde, göğüs kafeslerinden iki kolları daha çıkan üç varlığı görmüştü. Boğaç'ın yüzündeki dehşeti gören Hakkı Hoca yavaşça ve titreyerek arkasını döndü. Bu varlıklardan önde duranıyla yüz yüze geldi. Kaçmaya dermanı kalmamış ve olduğu yerde kaskatı kesilmişti. Hemen önünde duran şeytani varlık ağzını kocaman açtı. Bir volkan bacasını andıran ağzından hocanın yüzüne lava benzer yakıcı ve akışkan sıvılar püskürtmeye başladı. O anda çığlıklar atmaya başlayan hocanın yüzü ve gözleri hemen eriyiverdi ve korkunç bir acıyla çırpınmaya başladı. Bu dehşet karşısında birden cesaretini toplayan Boğaç ise geldiği tarafa doğru koşmaya başladı. O koşarken varlıklar Hakkı Hoca'yı yukarı kaldırmış ve az evvel kazdıkları çukurun içine atmışlardı. Yere düşer düşmez başını vurmuş ve orada bayılmıştı. Sonra az evvel yerinden oynattıkları kayayı yukarı kaldırdılar ve çukurun içinde yatan adamın üzerine fırlattılar. Kayanın ağırlığıyla kaburga kemikleri kırılmış ve iç organları parçalanmıştı. Kemiklerden bazıları etini delip dışarı çıkmış ve her yerinden oluk oluk kanlar akmaya başlamıştı. Kayanın altında ezilen kafatası parçalanmış ve beyni parça parça dışarı fırlamıştı.

Boğaç arkasına bakmadan koştu ve biraz sonra kale kalıntısının olduğu yere vardı. Dinlenmek için biraz durdu. Nefes nefese kalenin duvarına yaslandı. O arada kale içinden birtakım gülme sesleri ve uğultular duydu. Kenardan içeriye bakınca biraz evvel geçerken gördüğü varlıkların sabit bir şekilde duruklarını ve ona baktıklarını gördü. Sırtından soğuk terler boşaldı, artık çıldırmak üzereydi. Dinlenmeyi bir kenara bırakıp orman yoluna saptı. Ağanının çarptığı çalı seslerini duyuyor ve nefesi kesilmesine rağmen koşmaya devam ediyordu. Bir süre sonra takati iyiden iyiye kesildi. Bir ağacın gövdesine yaslanıp dinlenmeye karar verdi. Eli boynuna astığı tılsıma kaydı. Avucunun içinde iyice kavrayıp dua etmeye başladı. Bir yandan da korkuyla etrafına bakınıyordu. Kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi atıyordu. Bir çıtırtı duydu. Nereden geldiğini anlamadığı bu ses onu daha da korkutmuştu. Sesin nereden geldiğini anlamak için ağacın gövdesinden bir sağa bir sola bakınırken çıtırtı sesleri giderek arttı. Ağacın dalları üzerinden ona doğru gelen habis varlığı henüz fark etmemişti. Az sonra ensesinde nefes alıp verişini duydu. Bu sesle beraber çürümüş et kokusu da burnuna gelmişti. Arkasını dönmeye cesareti yoktu. Sonunun geldiğini hissetmişti. Bu işkence bir süre daha devam etti. Sonra yavaşça kafasını çevirdiğinde kendisini almaya gelen varlıkla yüz yüze geldi. Tiz bir çığlık sesiyle yüzünü ısırıp onun çığlık atmasına izin vermeden dört koluyla vücudunu kavradı. O anda Boğaç'ın bedeninden yanık et kokuları çıkmaya başladı. Delikanlıyı kaptığı gibi ağacın tepesine çekti ve kırılan kemik sesleriyle birlikte simsiyah bir sıvı ağacın gövdesinden aşağı doğru akmaya başladı. Biraz sonra paramparça olan vücut, meyve posası gibi ağacın dibine düştü. Sabah olduğunda pınarın suyu yerli yerine gelmişti ve etrafta Boğaç'la Hakkı Hoca'ya ait eşyalardan baka bir şey kalmamıştı. Sanki çukur hiç kazılmamış ve içi altın dolu sandık yerinden hiç çıkarılmamıştı. Boğaç'ın cesedi iki hafta sonra köyün çobanı tarafından bulundu.

ZALİM ZÜHTÜ
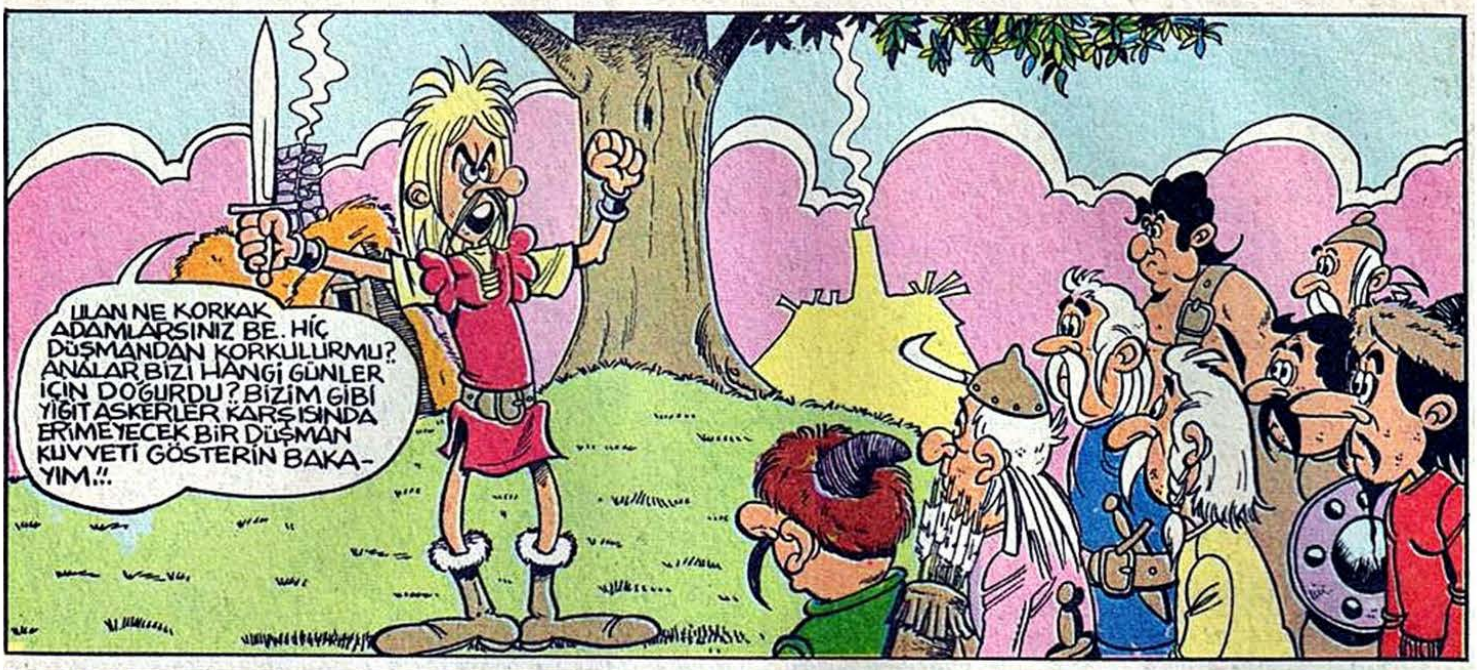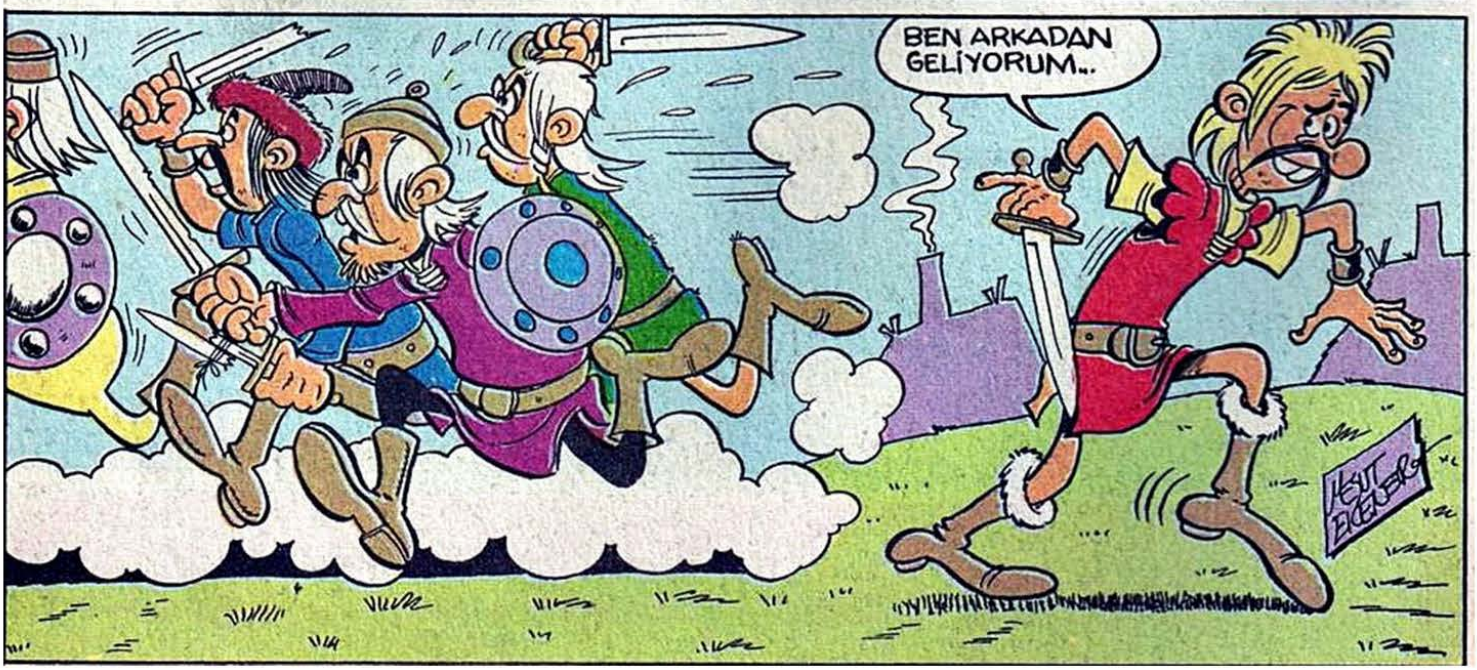
Mesut Ekener